

Den Blå Syren

en stilkfærdig etudette af

Preben Hammer Jensen

2022

I virkeligheden er blomsterne ikke rigtigt blå, de er mere violette. Der findes osse en såkaldt rød syren og en hvid udgave, så de blå er de mest blå af dem. Og kan man tale om blå violer, kan man vel osse tale om blå syrener. De er i hvert fald meget kønne når de blomstrer. Henrik Christian Nellemann står i sin egen forhave og kigger ned på genboens have. Han kan ikke se huset, nu der er blade på syrenerne. Og blomster. Derudover kan han se på skiltet at huset stadig er til salg.

Der er kørt en bil ind dernede. Det kan da være det er købere, det ville være rart. Huset har stået tomt og forladt siden Leopolds enke blev indlagt, og det har stået til salg siden hun gik bort. Det er vist hendes nevø der prøver at få det solgt, ham har han vist set et par gange. Han kom kørende med en kassevogn og kørte nogle møbler og malerier væk.

H.C. Nellemann har ikke selv syrener i haven, de er for besværlige at holde styr på. Og de blomstrer heller ikke så længe. Han har potentiller i forhaven i stedet for, de er meget nemmere at have med at gøre. De er til at holde nede i en højde så han kan se ud på vejen fra forhaven, ja inde fra stuen hvis han vil.

Nu kan han se et par unge mennesker komme gående ned fra Leopolds hus, det må være dem der er kommet i bilen. De går helt nede fra haven og ad den lille markvej op mod vejen og H.C.s hus. Han kan ikke se om de var været inde i huset dernede. De står nu helt oppe ved vejen og kigger til begge sider. Så går de over vejen og ser hen over hans potentiller og lige ind i øjnene på ham.

Det er en ung fyr og en ung dame. De ser ikke ud til at være over tredive. Den unge dame siger goddag. Han nøjes selv med at nikke som svar. Men han synes osse at han smiler imens. Det ville bestemt være dejligt hvis Leopolds hus blev solgt, det er ikke kønt når tomme huse står og forfalder. Man må bare håbe at det er nogle der selv vil bo i det, ikke nogen der vil leje det ud til københavnere eller polakker. Eller rumænere, man hører jo at det nu er mest rumænere der kommer.

De unge mennesker ligner i hvert fald ikke rumænere, og hun sagde da osse goddag på fejlfrit dansk. Men derfor kan de jo godt være københavnere. De er da pæne i tøjet, og den unge mand har sat håret i en hestehale.

- Er det ikke et dejligt område, spørger han.
- Det plejer at være stille og roligt, svarer H.C.

Den unge dame går over og kigger på hans postkasse.

- H.C. Nellemann, siger hun. Er det dig ?
- Det er det, ja. Er I her for at se på huset dernede.
- Vi har købt det, siger hun.
- Så vi skal til at være genboer ?
- Det er planen, siger den unge mand.

- Vi flytter ind i næste uge, siger den unge dame.
- I skal ikke have det renoveret først ?
- Køkkenet og badeværelset virker jo, siger hun.
- Det må vi klare henad vejen, siger den unge mand.
- H.C., siger den unge dame. Er det Hans Christian ligesom H.C. Andersen ?
- Det er Henrik Christian. Men alle siger H.C.
- Så siger vi osse H.C., siger hun. Jeg hedder Ludmilla.
- Det er der ikke så mange her i landet der hedder.
- Min morfar var fra Slovakiet. Jeg tror jeg er opkaldt efter hans mor. Og nu har jeg det fint med det.

Den unge mand med hestehalen siger at han hedder Lasse. Og så er det afklaret hvad de hver især hedder. Og Lasse og Ludmilla siger farvel til H.C. og går over vejen, nedad markvejen og tilbage til den bil der gemmer sig bag de blå syrener. På vej ind hiver ham Lasse til salg skiltet op og bærer de med sig ind i skjul bag de blomstrende træer.

H.C. går ind i sit hus igen. Han skal have redt sin seng inde på værelset. Han lærte heldigvis at holde huset de sidste år Mor levede. Der var en tid hvor hun selv sad på en stol og var med så meget hun kunne, men efterhånden som hendes hænder blev ramt, blev det mindre og mindre. Til sidst måtte han nøjes med hendes råd. Men det betød osse at han havde lært det hele inden hun gik bort. Og det er han blevet ved med at kunne. Det med at købe en kone i Thailand kommer i hvert fald aldrig til at sige ham noget.

Han har ikke luret hvor de nye genboer kommer fra. De kunne godt ligne københavnere, men sådan lyder de ikke. Og der er da osse store byer i Jylland, hvor folk kan se sådan ud. Og fra i næste uge er der nogen der ser sådan ud her. Hvis ikke de tilpasser sig efterhånden. Det vil være fint med et friskt pust, så længe det ikke blir et stormvejr. Lassemandens hestehale kan han sagtens leve med, de havde da begge to fornuftige sko på. Og den stationcar de kører i, passer bestemt ind i landskabet.

Det kan jo aldrig blive en ny Leopold, der flytter ind i huset bag syrenerne. Og han var vel osse en slags københavner da han flyttede herved, selvom han ikke lignede det når han var hjemme. Men de er da stadig nogle, der kan huske dengang han stadig gik på arbejde i ministeriet. Der var endda på et tidspunkt et billede i avisen, hvor han stod lige ved siden af ministeren. Det var kun når han var hjemme, han lignede den biavler han gerne ville være. Stolperne fra hans lille platform, den man kunne købe honningen fra, står stadigt ud til vejen. Og det er da trist at han ikke fik længere tid som pensionist, så han rigtigt kunne gøre noget ved det. Enken opgav jo bierne da hun blev alene. Der var ikke det drev i Sonja, som der var i Leopold.

Men mon ikke bistaderne står endnu i baghaven. Det er længe siden H.C. var der sidst. Han kunne ellers være gået ned for at se på det, dengang huset stadig var til salg. Nu er det jo for sent. Og han har da osse sit eget at passe.

Der er godt nok ikke vasketøj nok til at fylde en maskine, men hvis han bare giver hele bunken en omgang ved tres grader, kan de da godt komme til at se lidt rimeligt ud. Og han skal i øvrigt have købt nogle flere sokker.

Og så står han igen i forhaven og kigger. Der sker ikke noget på den modsatte side af vejen. Stykket fra vejen og ned til syrenerne blev slået for nyligt. Leopold havde da en plan om at der skulle gå får der, eller var det alligevel Sonja. Mens Leopold stadig levede. Det blev så ikke til noget, og stykket blev aldrig indhegnet. Det er vel stadig forpagtet ud til Tønnesen oppe på gården, og mon de nye ejere vil fortsætte med det? Der kan ikke være mange penge i den lille tarm. Men den blev alligevel slået. Brian kom oppe fra gården med den store slåmaskine. Det kunne være klaret med en havetraktor. Men måske var der en anden mark i nærheden der skulle klares i samme omgang. Han fik ikke spurgt Brian.

Han kan vel godt tillade sig at gå derned. De er sikkert kørt igen, og hvis de ikke er, kan han vel godt finde på noget fornuftigt at sige til dem. Vejret er godt nok til at han kan gå derned i skjorteærmer.

Han kommer nær nok til at han kan lugte syrenerne. Nogle af dem er endda begyndt at falde kan han se, men det ser stadig smukt ud. Og de er jo blevet høje, nærmest hele rigtige træer. De står tæt på indkørslen og nærmest helt inde på grunden flere steder. Det må have været besværligt for nevøen at få den kassevogn ind. Lasses og Ludmillas bil vil have nemmere ved at være her. Men de er kørt, ganske som han har forventet.

H.C. går op til indgangsdøren og banker alligevel på. Måske er det kun den ene af dem der er kørt efter et eller andet. Og hvis en af dem er blevet tilbage, vil det måske se lidt underligt ud at han bare går rundt og kigger. Det skulle han have gjort mens til salg skiltet stadig stod der, så havde han haft et plausibelt ærinde. En hund gør inde i huset, dybt og tungt. Den kan vel ikke være alene derinde. En af dem må komme og åbne døren. Og hvad siger han så?

Men der kommer ingen. Og hunden tier stille igen. Det er nok bedst at han går tilbage til sit eget hus. Hvis hunden er alene inde i huset, må de jo snart komme tilbage. Et af vinduerne ovenpå blir åbnet. Ludmilla stikker hovedet ud.

- Er det dig H.C.?

Det fremgår jo tydeligt at det er ham. Men hvorfor er han kommet.

- Jeg kom til at tænke på bierne, siger han.

- Hvad for nogle bier?

- Leopold holdt bier.

- Et øjeblik, så kommer jeg ned.

Lidt efter kommer hun ud ad indgangsdøren. Hun har et tørklæde over hovedet nu. Hun ligner en der er ved at gøre rent. Han ved jo ikke hvad der er ovenpå, han har altid troet det bare var et loft. Han har da været inde et par gange da Leopold levede. Han har spist frokost engang med både Leopold og Sonja. Han mindes ikke en trappe op til en førstesal.

- Hvad er det med de bier, spørger Ludmilla.

- Det er nok lidt dumt nu, siger han. Men jeg kom til at tænke på at Leopold holdt bier og solgte honning. Og så kom jeg til at tænke på om de stadigvæk var i staderne bag huset.

- Vi har hørt at huset har stået tomt i over et år, siger hun.

- Men bier kan jo klare sig selv.

- Vi har ikke hørt noget om bier. Og vi har heller ikke set nogle. Har du da tænkt på at købe dem ?

Nej, bevar mig vel, det har han i hvert fald ikke. Og han har jo osse sagt at det er lidt dumt at komme i tanker om dem nu.

- Vi kan da se efter, siger hun.

Hun begynder at gå rundt om huset, og H.C. følger efter. Der på bagsiden af huset er syrenerne vist krøbet endnu længere ind på grunden. Hvis huset havde været et slot, kunne Tornerose sagtens have sovet i det i hundrede år. Men så skulle det jo have været tjørn og ikke syren, så meget kan han da huske. Og Ludmilla er ingen prinsesse, og hun har bestemt ikke sovet i hundrede år.

- Her er der da ingen bistader, siger hun.

- De står nok derinde, siger han.

Og ganske rigtigt. Der står noget, der engang har været et bistade, inde mellem syrenbuskene. Der er ikke rigtigt tag på mere, og den ene side mangler et par brædder.

- Der er i hvert fald ikke bier i det der, siger hun.

Og det må han jo indrømme. Det ville osse være underligt hvis de stadig var der. Det er vel en syv år siden Leopold døde, og enken Sonja havde vist ingen interesse i dem. De bier var bare det han havde i tankerne, da Ludmilla stak hovedet ud af vinduet ovenpå. Og han har jo selv sagt at det var lidt dumt, han har bare ikke sagt noget om hvorfor.

- Skal jeg lave en kop kaffe, spørger hun.

Men det er der ingen grund til. Ikke for hans skyld i hvert fald, han skal tilbage til sig selv og sit eget hus, og hun må undskylde forstyrrelsen.

- Det skal du ikke tænke på. Det kan godt være rart at blive forstyrret i rengøringen.

- Jeg vidste ikke der var noget ovenpå, siger han. Der er måske noget at tage fat på ?

- Der er to værelser deroppe. De ser ikke ud til at være brugt i de sidste hundrede år.

Nu siger hun det selv. Hundrede år. Som Tornerose. Men det er ikke hende der har sovet derinde. Måske er det enken Sonja. Og så var det kun en seks - syv år. Indtil ambulancen hentede hende. Måske ventede hun på en prins. Og så kom der to reddere i en ambulance og hentede hende. Han så den komme og køre igen inde fra sin stue. Der var ikke blomster og blade på syrenerne på det tidspunkt, så man kunne se huset inde fra hans stue. Ikke tydeligt - og ikke det hele, men man kunne se det. Og han kunne se da hun blev båret ud på en bære. De havde udrykning på da de kørte igen. Så var hun stadig i live, vidste han. Det er hun så ikke mere, og nu er huset osse blevet solgt. Ludmilla og Lasse har købt det.

Da de kommer tilbage til forsiden af huset, kan de høre bilen ude på markvejen, og lidt efter kan de se Lasse komme kørende. Han standser, og et par af syrengrenene må bøje sig en smule da han åbner bildøren. Han er kommet lidt tæt på. Men han er måske ikke så øm over den stationcar, den er ikke helt ny.

- Hvad fanden H.C., er du på besøg ?
- Han ville se til bistaderne, siger Ludmilla.
- Hvad for nogle bistader.

Ludmilla forklarer og H.C. supplerer.

- Jeg så det godt, siger Lasse, men jeg troede det var et legehuse af en slags.
- Nej, siger H.C. Det var et bistade, et nydeligt bistade. Han havde tre.
- Hvem havde ?
- Leopold.
- Var det ejeren, spørger Lasse.
- Det var da et dødsbo sagde mægleren, siger Ludmilla.
- Så ham Leopold er altså død, siger Lasse.

H.C. er nødt til at forklare. Om Leopold og enken Sonja. Og mens han fortæller, kan han godt høre at hans bekymring for bierne blir en dårligere og dårligere forklaring. Det opdager de måske ikke, de kommenterer det i hvert fald ikke. Det er godt nok deres hus og deres hjemmebane nu, men de er ikke for alvor flyttet ind, og de har i hvert fald ikke vænnet sig til tanken, det kan han tydeligt mærke.

- Er Sascha stadig inde i huset, spørger Lasse.
- Jeg tør ikke slippe hende løs endnu, siger Ludmilla.

H.C. kan godt høre hunden inde i huset nu. Den har vel hørt Lasse komme i bilen. Nu går han over og åbner bagdøren i stationcaren og tager en postkasse ud. Den er ny og hvid.

- Du fik den, siger Ludmilla.
- I byggemarkedet inde i byen, siger Lasse.
- Fik du osse en stolpe ?
- Jeg tror der står en stolpe fra den gamle postkasse ude ved vejen.
- Ude ved vejen ?

- Ja, de skal stå derude. Posten har ikke tid til at køre ind ad markvejen her.
- Der har aldrig været en postkasse derude, siger H.C.
- Der står da en stolpe, siger Lasse.
- Der står fire. De var til platformen, dengang Leopold solgte honning ude ved vejen. Der var endda halvtag over.

Ludmilla undrer sig.

- Der kommer da ikke så mange forbi på den vej.
- Der kommer altså nogle turister her forbi, siger H.C. Særligt her om sommeren. Det er jo en af vejene ud til campingpladsen.
- Kører de ikke mest ude på kystvejen, siger Lasse.
- Det kommer jo an på hvor de kommer fra.
- Så skal vi måske have et større logo på, siger Ludmilla. Eller et skilt. Hvis der er fire stolper som H.C. siger
- Jeg ved ikke hvor brugbare de er, siger H.C. De har jo stået der i nogle år.

Men det må de se på senere, siger Lasse, og H.C. siger tak for snakken. Nu må han se at komme afsted, inden det blir alt for underligt at han står der. De skal være hans genboer, ikke nødvendigvis hans venner. Godt han sagde nej tak til kaffen. Han går hurtigt ud af indkørslen og endnu hurtigere ude på markvejen. Der er måske kun et par minutter ad den og over vejen til hans egen forhave, men de minutter skal han holde fast i. De nye er jo unge nok til at være hans egne børn, de spiser vel anderledes og hører noget helt andet musik. De er i hvert fald ikke lokale, det kan han da høre. Det lyder mest som om de kommer fra et sted ovre i Jylland, synes han. Og det er da en ærlig sag at gøre det, men så heller ikke mere end det.

Leopold og Sonja var da osse en slags tilflyttere, men de tilhørte da hans egen generation. Leopold var godt nok ældre end H.C., og hun var vist et par år ældre igen. Det fik han aldrig spurgt om, og det kunne vel osse være lige meget. Han kommer hjem til sit eget hus og kigger til vaskemaskinen. Den kører endnu.

*

Klokken er kvart over elleve, det er næsten helt mørkt. Baglygterne på lastbilen lyser rødt mens den forsvinder mod nordvest. Brændet ligger i en stor, uordentlig bunke i hans indkørsel. H.C. står og kigger på det. Det blir han nødt til at få væk, inden han kan få bilen ud af carporten i morgen. Et par af kævlerne ligger endda helt ude på asfalten på vejen, han samler dem da op og smider dem i første omgang bare i bunken.

Han har bestilt kløvet brænde, og kløvet er det da. Men nogle af kævlerne skal altså have en tur mere med øksen inden de kan komme ind i hans brændeovn, det kan han da se med det blotte øje. Det er godt at han heller ikke skal nogen steder i morgen. Men det er da et vanvittigt tidspunkt at læsse brænde af. På den måde. Det hele skal flyttes, noget skal kløves, nogle

stykker er vist så lange at han må have fat i en sav. Og så skal det hele stables, men det er altså både for sent og for mørkt nu.

Han går tilbage til sit fjernsyn. Nu er det et program om dyreunger på savannen, kan han se, så det har den chauffør fået timet helt perfekt. H.C slukker fjernsynet og henter en øl i køleskabet. Det kan godt være at det brænde var billigere, men der køber han altså ikke igen. Var nogle af kævlerne ikke osse lige lette nok ?

Selv efter en øl er det svært at falde i søvn når man er så irriteret. Han skal ikke have en til, han må tænke på noget andet i stedet. Noget beroligende. Han er da sikker på at svigersønnen var morderen, men han så det jo ikke. Dyreunger på savannen er søde nok. Svigersønnen havde jo osse været en sød fyr i begyndelsen, det er da derfor han ført og fremmest har mistænkt ham. Sådant skal det jo være i en krimi, det har han da lært. Og det er på en eller anden måde betryggende. Selvom det måske er lidt sørgeligt. Men det er jo bare fjernsyn. Hvis konen er rigtigt død i virkeligheden nu, er det jo af alderdom og længe efter optagelserne. Det er lige meget Henrik. Mor sagde altid Henrik, det gør han osse tit selv når han skal til at sove. Ellers siger han osse H.C., og måske skulle han sætte vækkeuret, så han er sikker på at komme op tidligt nok. Han plejer at vågne tidligt af sig selv, så det er vel ikke nødvendigt. Men brændet skal jo ikke ligge der og flyde for længe. Og nu står vækkeuret jo stadig ude i køkkenet. Og hvis han ikke henter det nu, vil han blive ved med at tænke over det.

Han henter vækkeuret og stiller det til klokken seks. Så behøver han ikke tænke mere på det. Og i en blanding af barndomserindringer og overvejelser over hvor han nu stillede øksen sidst, falder han i en slags søvn. Kvart i seks vågner han og ser på uret, det er lyst nok til at han kan skelne viserne. Nu kan han lige så godt stå op.

Efter to kopper kaffe og en ostemad går han ud og begynder at flytte brændet om bag huset. Han har heldigvis en trillebør der virker. Han sorterer det i tre bunker, en der skal skæres, en der skal kløves, og en med det der kan bruges som det er. Han finder osse regningen i postkassen. Regningen lyder på fire rummeter kløvet bøgebrænde. Og hvis det skal forstille fire rummeter kløvet bøgebrænde, så er det i hvert fald en billig udgave. Det er osse billig. Og det er tid til frokost da det hele er flyttet om bag huset.

Nu mangler indkørslen bare at blive revet. Der har både været blade og barkstumper med i det læs, og det er nok regnet med i de fire rummeter. Han ser ikke noget til sine nye genboer. Det er osse først i næste uge de flytter ind. Måske endda først sidst i næste uge, de skal vel på arbejde i hverdagene. Han fik ikke spurgt hvad de lavede.

*

Allerede om tirsdagen kommer flyttebilen. Den bakker ned ad markvejen, det er Lasse selv der kører den. Derefter kommer stationcaren, den er godt fyldt op, bagdøren kan ikke lukke helt i, den er tøjres sammen med et stykke tøjsnor, ser det ud til. H.C. overvejer om han skal gå ned og hjælpe med at bære. Han er blevet inde i stuen, så de har nok ikke set ham, selvom han har set dem. De forventer vel ikke at han kommer.

På den anden side er de vist alene om det. Der er i hvert fald ikke andre med i lastbilen. Det var vel Ludmilla der kørte stationcaren, og han kunne ikke se om hun var alene. Men hvem skulle hun osse have med ? Ja, hvad ved han om det. Han kender dem jo ikke rigtigt. Han skal osse selv have slået græsset i forhaven, i dag er det vejr til det. Var der ikke en chance for regn i morgen ?

Han går ned for at tilbyde sin hjælp, han kan jo ikke være andet bekendt. Heller ikke selvom de ikke skal være venner og se hinanden til en kop kaffe eller øl hver anden dag. Og måske får han en mulighed for at spørge hvad de laver. De kan i hvert fald flytte på en hverdag. Men der er jo osse steder, hvor man har en fridag i sådan en anledning.

Ludmilla er åbenbart ikke alene i bilen alligevel. Der står en anden ung kvinde der ligner hende. Meget. Det må være en søster, måske endda en tvillingesøster. Ludmilla smiler til ham.

- Hej H.C.

-Jeg tænkte om jeg kunne hjælpe med at bære.

- Det kan du i hvert fald. Vi er kun Lasse og mig til det tunge, Laura er gravid.

- Er det din søster der ?

Ludmilla kigger over på Laura, der er ved at tage nogle spande fra bagsædet af stationcaren.

- Det er ikke min søster, det er min veninde.

Lasse kommer ud af huset og får øje på dem. Han er lidt rød i hovedet.

- Kommer du for at give en hånd med ?

- Hvis der er brug for det.

- Så meget har vi heller ikke. Men en hånd ekstra kan vi da altid bruge.

H.C. går med Lasse over til den lille lastbil. Der er et par madrasser som de godt kan være to om. Der er godt nok håndtag i, og specielt tunge er de heller ikke. Men de er ikke så lette at håndtere, specielt ikke inde i huset. De skal gennem køkkenet for at komme ud til trappen op ovenpå. Så det er her den er. H.C. var ikke i køkkenet da han besøgte Leopold og Sonja, og slet ikke gennem døren i den anden ende af rummet. Han anede ikke der var en dør, men nu ved han det. Trappen op er uden gelænder, den er lige så bred som rummet. Eller det ville måske være mere præcist at sige at rummet er lige så smalt som trappen. Det er ud gennem døren fra køkkenet og så skarpt til højre og op. H.C. får lov til at gå forrest opad, så svagelig synes han heller

ikke han er. Han har da for nyligt slæbt fire rummeter brænde om på den anden side af sit eget hus.

Oppe af trappen skal de gå et par meter frem og så igen skarpt til højre ad en gang med skråvæg. H.C. er glad for at han ikke er højere. Fem - otte centimeter højere, så havde han enten været nødt til at have gået skævt, eller han skulle have været omme på den anden side af madrassen. Så havde han været nødt til at bære med venstre hånd.

De skal ind i det bageste rum, siger Lasse. Derinde ligger allerede sengegærder og sider og lameller, dem har Lasse og Ludmilla selv båret op. Væggen overfor er ikke skrå som den ude på gangen. Det er jo den underligt langstrakte kvist, eller hvad man nu skal kalde det. Næsten i hele husets længde. Og H.C. har da bemærket den uden at tænke nærmere over hvad der var deroppe. Det er altså sådan det ser ud indefra. Måske har Leopold og Sonja osse haft soveværelse heroppe, selvom der da er rum nok nedenunder, så vidt han husker. Det er da slet ikke noget dårligt rum, det her. Man kan se lige ud på synerne og endda se lidt himmel over dem.

- Og så var der en dør mere, siger H.C.

- Det er osse et værelse. Magen til, bare spejlvendt. Så hvis vi en dag finder på at få børn, så har vi allerede et børneværelse.

De går over til det andet værelse og kigger ind. Det er helt tomt. Det må have været herinde Ludmilla stod og så ham ud ad vinduet. Der er i hvert fald gjort rent, det kan han stadig lugte.

- Får I så langt til arbejde herfra, spørger han.

Det er da en måde at komme ind på det, en logisk måde endda.

- Vi arbejder hjemmefra begge to, siger Lasse, så det er ikke noget problem.

Det blev han så ikke så meget klogere af. Snarere tværtimod. Lasse går helt ud på gangen og begynder at gå rundt og ned ad trappen. H.C. er nødt til at følge efter.

- Der er jo langt til toilettet heroppefra, siger han.

- Ja, det er en ulempe, siger Lasse. Specielt hvis man skal have børn.

- Det er osse underligt de ikke har lavet en dør ud af huset hernede, siger H.C. ved foden af trappen. Det ville gøre det meget lettere at få ting ovenpå.

- Det kan du godt have ret i.

Den næste madras kommer op på samme måde. Og så er der et lille skab i to dele, der skal ind i stuen. Underdelen er ret tung, så den er det bestemt godt at de er to om. Ludmilla slæber flyttekasser ind. De kommer osse fra lastbilen. Der er osse en del klare plastiksække med tøj. Dem tør den gravide veninde godt bære. Nogle gange har hun endda to ad gangen. De blir sat ved det store klædeskab udenfor badeværelset. Det stod der allerede da Leopold boede her. H.C. lånte toilettet dengang han var til frokost her. Det er et meget stort skab, han kan godt forstå nevøen ikke har orket at tage det med.

- Mange tak for hjælpen, siger Lasse. Skal du have en øl med ?
- Hvis I selv skal.

Lasse kalder på Ludmilla og Laura. Og da de alle fire sidder der, kan han godt se at de to unge damer ikke er så ens alligevel. De har samme kortklippede hår og næsten samme hårfarve, men ansigterne er ret forskellige. Laura er osse noget tyndere og har ikke Ludmillas runde kinder og brede smil. Lasse kigger på Laura.

- Hvad siger du så til huset her, spørger han.
- Er det ikke noget gammelt lort, svarer hun.
- Selvom det er gammelt er det vel ikke altid lort, siger Ludmilla.
- Der er i hvert fald meget at lave, siger Laura.
- Vi er unge og fulde af gåpåmod siger Lasse.
- Hvor bor du selv, spørger H.C.

Det kommer ud af hans mund, inden han har fået tænkt over det. Han har jo ingen forpligtelse til at forsvare sine genboers valg af hus. Men han eget hus er i hvert fald ikke noget gammelt lort.

- Jeg bor inde i Randers, siger Laura.
- I et lille hummer, siger Ludmilla. Tænk på den plads vi får her. Og så er der osse en have.

De sidder ved bilerne og drikker deres øl på nogle klapstole, to med ryglæn, to uden. Laura ser sig omkring. Der er syrener hele vejen rundt, og der er stadig blomster på. En del af dem er ved at drysse, og nogle af dem er ved at blive brune i det. Ellers er her mest græs, der har groet som det vil, og der er osse en del tidsler og brændenælder.

- Ja det kan vel godt blive til en have på et tidspunkt, siger Laura.
- Der er blommetræer omme på bagsiden, siger Lasse. Og vist et enkelt pæretræ.
- Ja der er nok at gå i gang med, siger Laura.
- Og så er det godt at være ung og fuld af liv, siger H.C.

Der er jo ingen grund til at han blander sig i den samtale. Han plejer ellers at have godt styr på hvad han siger. Måske er det deres ungdom der smitter. Det er nærmest hende Laura der lyder som den ældste, den mest voksne i selskabet.

- Men I har ikke hunden med i dag, fortsætter han.
- Det vil være for upraktisk, siger Lasse, når vi skulle åbne og lukke døren hele tiden mens vi bar ind.
- I kunne jo have tøjret den.
- Sascha er ikke en lænkehund, siger Ludmilla. Hun skal lære stedet at kende, så hun kan løbe frit. Det har hun altid gjort hjemme.
- Nu er det her hjemme, siger Lasse. Huset ved den blå syren.
- Nå så det er derfor, siger Laura og griner. Så forstår jeg det meget bedre.

H.C. forstår ingenting bedre af det. Men både Lasse og Ludmilla griner med, så der må jo være noget at forstå. Og de to nye genboer griner altså gladere end hende Laura.

- Men I er altså kommet endnu længere ud på landet her, siger hende Laura.
- Vi er da noget tættere på København end du er, siger Lasse.

Og så snakker de ikke mere om det. Nu er det om hvornår Laura regner med at skulle føde, og der er god tid til. Men så skal hun osse have noget større at bo i. Men hun skal i hvert fald ikke bo sammen med Patrick, siger hun. H.C. ved ikke hvem Patrick er, men han gætter på at det er barnets far. Man kan heller ikke se på Laura at hun er gravid. Måske er hun slet ikke gravid i virkeligheden, hun gider bare ikke slæbe de tunge ting. Det er da en mulighed.

- Er hunden så blevet i Jylland, spørger han.
- Jeg henter hende når jeg kører Laura hjem, siger Ludmilla.
- Jeg kan osse gøre det, siger Lasse.
- Jeg kører ikke i lastbilen, siger Ludmilla. Men du kan få lov til at køre vores bil den anden vej, og køre Sascha og mig hjem til huset ved den blå syren.

Hun griner igen. Lasse griner lidt med, Laura ser ud som om hun tænker på noget helt andet, så hun slet ikke har hørt efter. H.C. føler sig osse lidt ved siden af nu.

- Jeg tror jeg skal til at komme hjem, siger han. Der er en græsplæne i forhaven der venter på mig.
- Du kan da få en øl til, siger Ludmilla. Og ligge på plænen her med den.

Men han skal jo ikke hjem og ligge på sin plæne med en øl. Han skal have slået græsset, inden det blir så langt at han er nødt til at rive det sammen bagefter. Det siger han ikke noget om. Det vil ikke være passende i de her omgivelser.

*

Et par dage senere får han øje på deres nye postkasse. Den er sat op på en af Leopolds gamle stolper til honningsalgspatformen. Han går over og kigger på den. De stod selv i sin tid og kiggede på hans postkasse, så han kan da se på deres med god samvittighed.

Der er et billede af en syren på postkassen. Ikke af busken og grenene, bare en blomsterstand. Og den er helt blå. Og der står "Den Blå Syren" med samme farve skrift ved siden af. Måske så man ikke kommer i tvivl om hvad den skal forestille. Men det ligner nu ret godt, må han indrømme. Neden under står deres navne. "Lasse Frank og Ludmilla Poulsen". Når det står på den måde, kan han ikke se om Frank er Lasses mellemnavn, og om de begge to hedder Poulsen. Det er lidt irriterende. Hver gang han får noget at vide om dem, så ender det med at åbne endnu flere spørgsmål for ham. Han skal holde op med at være så nysgerrig. Leopold og Sonja hed begge to Stærk til

efternavn. De var gift og de hed det samme. Selvom de ikke var så stærke da det kom til stykket. Men han ved jo ikke engang om Lasse og Ludmilla er gift. Og det angår jo heller ikke ham. Gå nu ind H.C., og pas din egen butik. Du er slet ikke færdig med det brænde.

Han begynder at stable det han umiddelbart kan bruge. Han har ikke noget skur, så han stabler det bare på bagsiden af carporten som han plejer. Så kan han lægge en presenning over når han er færdig. Det har fungeret alle de andre år, så det gør det vel stadig. Selvom han nok skal have købt en ny presenning, den gamle er blevet noget medtaget. Det ville være godt med en rigtig solid en i stedet for den gamle, der var lavet af plastik. Det blir i længden for skørt af både frosten og solen. De rigtige presenninger er bare så dyre, synes han. Og det skal være inden efteråret. Det kan komme pludseligt, og det kan være vådt.

Han kan se Lasse komme gående nede fra huset bag de faldende syrenblomster. Han skal måske selv op og beundre sin nye postkasse. Det kan da godt være at han skal noget helt andet. Det kan endda være han kommer for at aflægge besøg. Det er måske bedre at gå om i forhaven for en sikkerheds skyld.

- Hallo H.C., råber Lasse.

Tror han at han ringer op ?

- Dav, siger H.C.

- Jeg kan se du holder din plæne, siger Lasse.

- Du skal vel osse i gang med jeres ?

- Ja, det er derfor jeg kommer. Du skulle vel ikke ligge inde med en le, vi kan låne ?

- Jo, det kan jo nok være det bedste at starte med, sådan som jeres plæne er kommet til at se ud. Men jeg har desværre ikke en le. Og jeg har heller ikke lært at bruge sådan en.

- Jeg har lært det, siger Lasse. Det er ikke så svært, når man først har fået taget på det. Men det er lidt tosset at købe en, hvis man kun skal bruge den en enkelt gang.

- Det er jo ikke til at vide. Det kommer osse an på hvilke planer I har med stykket her op mod vejen.

- Det har Thorvald Tønnesen forpagtet i de næste fem år.

H.C. ved godt at gårdejeren hedder Tønnesen, men han har vist ikke før hørt hans fornavn. Han har heller aldrig talt med ham, det er altid Brian der kommer og arbejder her. Og det er endda altid hurtigt overstået.

- De har sikkert en le på gården, siger han.

- De vil osse gerne have ophævet forpagtningen, siger Lasse.

- Leopolds Sonja ville vist gerne have haft får på det stykke.

- Vi skal sgu ikke have får, det er rigeligt med hunden. Og jeg vil gerne snakke så lidt som muligt med den bonde.

- Jeg kender ham kun af navn, siger H.C.

Han foreslår Lasse at tale med Brian i stedet for. Han bor i et af de gule huse nede ved den gamle brugs.

- Er der en brugs, spørger Lasse.

- Der var en brugs. Næsten ude ved kystvejen. Den store røde bygning på venstre hånd.

- Måske skulle jeg bare købe en le, siger Lasse. Så kan jeg osse nøjes med at slå plænen et par gange om året. Det skal helst ikke blive så højt at hunden kan gemme sig i det.

Der er jo mange måder at holde en have, det skal man ikke blande sig i. Så længe der altså ikke ryger ukrudt ind i hans have fra den. Og der er alligevel for langt til deres have til, at det kan betyde noget for ham. Og så længe syrenerne står for, behøver han heller ikke se på det. Hvis han altså ikke besøger dem, og det bestemmer han jo selv om han vil.

- Det er ellers en flot postkasse I har fået op, siger han.

- Det er bare den billigste fra byggemarkedet, siger Lasse.

- Jeg tænkte på dekorationen.

- Nå ja. Det er vores logo.

- Er det et firma I har ?

- Det er bare vores orkester.

- Så I er musikere ?

- Fritidsmusikere tror jeg vi skal kalde det. Vi spiller nogle gange til konfirmationer og bryllupper og den slags. Og en sjælden gang på værtshuse.

- Og det er ikke noget I kan leve af ?

- Slet ikke. Det håbede vi måske engang. Dengang vi var seks i orkesteret. Nu er der osse kun Ludmilla og mig tilbage. Og efter vi er flyttet herover, blir det i hvert fald heller ikke til mere.

H.C. håber da at høre noget mere. Hvad de så lever af, når det ikke er orkesteret. Og hvorfor de har kaldt det Den Blå Syren. Men Lasse siger ikke mere om det. Og hvorfor skulle han osse det, han ved jo det hele i forvejen. Og H.C. spørger ikke, og Lasse går hjem igen. Så er det tilbage til brændestakken. Et par musvitter forlader haven, da han går i gang igen.

*

Et par dage senere kommer Lasse igen forbi. Denne gang er H.C. ikke kommet ud af sit hus endnu, men han har da klædt sig på og fået morgenmad. Lasse banker på, og H.C. åbner døren.

- Jeg vil bare sige tak for tippet, siger Lasse. Brian havde en le.

- Ja ?

Kommer han her på denne tid af dagen bare for at fortælle det ? Det er da høfligt at sige tak for et godt råd, men der er vel ingen grund til at banke på inden otte om morgenen for at gøre det. H.C. kunne lige så godt have ligget og sovet. Hvis han havde været sådan en, det kan Lasse da ikke vide noget

om. Og så kan han se deres stationcar komme kørende op ad markvejen. Det må være Ludmilla der kører der. Hun dytter, Lasse vinker til hende, H.C. vinker ikke.

- Hun skal til København og se på en opgave, siger Lasse.

Det er da en oplysning, men vel heller ikke noget argument for at komme og banke på på denne tid af dagen. Hvis han så havde fået at vide hvad det var for en slags opgave, så ville det have været noget. Nu har jo kun fået at vide at hun kører til København, og det kan han jo næsten selv se.

- Men jeg kommer nu mest for at sige at vi holder noget housewarming på lørdag, fortsætter Lasse.

De unge mennesker skal holde fest. Og naboerne skal åbenbart advares.

- Og du er selvfølgelig inviteret. Hvis du har lyst, altså.

- Det ved jeg ikke rigtigt.

- Jeg ved godt det er med kort varsel. Men vi syntes det kunne være nice hvis nogle af vores gamle venner mødte nogle af vores nye venner.

Venner. Klokker ti minutter i otte. Det er da noget påtrængende. Hvis han så bare havde sagt nye naboer, for det er jo sådan det er.

- Jeg ved ikke om jeg kan, siger han. Jeg får måske gæster på lørdag, og det er en gammel aftale.

Måske. Og en gammel aftale. Han kan godt høre at det lyder lidt som en dårlig undskyldning.

- Det er da i orden, siger Lasse. Det var er bare hvis du kan og har lyst.

- Hvad tid er det ?

- De fleste kommer i løbet af eftermiddagen. Og I kan jo kigge ned forbi, hvis I har lyst.

I ? Det kunne jo være hele det gamle fodboldhold, han kom slæbende med. Eller det kunne være hans gamle Mor i rullestolen. Hvis hun stadig havde levet. Og han ved jo ikke hvad han skal forvente, hen kender ikke deres gamle venner. Han har kun mødt hende Ludmillas veninde. Laura hed hun, og hende behøver han da ikke møde igen.

- Det blir helt stille og roligt, siger Lasse. Og vi håber det blir vejr til at sidde ude og grille.

- Jeg kigger måske forbi, siger H.C. Hvis jeg kan.

- Det lyder godt. Det vil vi glæde os til.

Og så går Lasse igen. Inde fra stuen kan han se ham gå ned ad markvejen og forsvinde ind bag syrenerne. Han skal vel hjem og arbejde hjemmefra. Hvad det så er. Og det er da meget muligt at Julle kommer og besøger ham på lørdag, det er som regel om lørdagen hun kan finde på at dukke op. Men hun ringer altid i forvejen og spørger om han er hjemme. Så det er vel i orden at han ikke bare kan sige ja til Lasse. Selvom det er ved at være nogle uger siden han sidst hørte fra Julle. Men når han ikke hører noget, så har hun det vel

godt nok. Er det ikke sådan man siger. Nu skal han i hvert fald have ryddet op i køkkenet, så han kan komme ud og flække de kævler, der skal flækkes. Jo længere man venter, jo sejere blir træet.

Men da han kommer ud i carporten efter øksen, kan han se et par svaler er gået i gang derinde. Oppe på hanebjælken, lige over bilen. Deres rede fra forsommeren må være blevet ødelagt, siden de ikke bare genbruger den. De har allerede spildt en del mudder ned på kølerhjælmen. Der skal de altså ikke være. Mudder nu, og senere lortet fra ungerne. Han er nødt til at køre bilen ud for at få starten på den rede raget ned. Svalerne skal da osse være her, de tynder ud i myggene om sommeren. Men de skal altså ikke bygge der. Det mest tåbelige sted de kunne finde.

Han kunne vel bare lade bilen stå i indkørslen og lade de skide fugle være. Det er ikke så vigtigt at den er under tag på denne tid af året. Men det ser så sjusket ud, hvis bilen står og flyder i indkørslen, når der nu er bygget en carport til den. Hvis han nu skulle ud at køre, eller bære noget ud af eller ind i den, så ville det være noget andet. Men de fleste dage skal han ikke bruge den, slet ikke i dag. Han har bare lige kørt den ud, mens han rager reden ned. Så kan han osse stille trappestigen, så han kan nå op og få det hele med. Er der mon noget man kan smøre på, så de holder sig væk ?

Han har da set i fjernsynet, at de inde i København sætter nogle små spir eller spyd på gesimserne for at forhindre duerne i at bygge rede. Han kunne jo slå nogle søm i. Men hvis hele hanebjælken skal sikres, skal der jo en hel pakke søm til. Det har han ikke lige. Han kunne køre i trælasten efter dem, nu bilen alligevel er ude. Nej, det er for dumt. Det vil osse se dumt ud med en stribe søm deroppe. Han skal bare se efter og holde bjælken svale-ren i nogle dage, så giver fuglene vel op. Han slår trappestigen sammen og stiller den igen op mod bagvæggen hvor den plejer at stå. Så er der plads til at han kan bakke bilen ind igen.

*

Lørdag eftermiddag gør han sig klar. Julie har ikke ringet, så han har tid til at gå til den housewarming. Og hvis det ikke er noget, kan han jo bare gå igen, længere er der ikke. Men han bør vel have en gave med. Han kunne have købt en le til dem, det havde været en idé. Men nu har de jo lånt af Brian, og er der ikke noget med at man ikke giver knive og skarpe ting i gave ?

Nogle nye planter har de vel heller ikke plads til. En flaske et eller andet, det kan man jo altid komme med. Har han ikke en stående, en han ikke har fået åbnet ?

Der står en flaske portvin på øverste hylde i køkkenskabet. Den har han set på nogle gange og er hver gang kommet i tvivl om hvor den kommer fra. Det må være en han har fået engang, men af hvem ?

Det er måske ikke lige højsæson for portvin. Men han kan jo ikke bare komme med en hof med en rød sløjfe om halsen. Det må blive portvinen, ellers skal han køre. Det er alligevel for meget at gøre ud af det. Den der har givet ham portvinen, er vel ikke med til den housewarming. Den ser ud som om den har været dyr. Men det prøver alle vinflasker vel altid på at gøre. Ruby, passe det ikke til den blå syren ?

Han putter flasken i en bærepose og tager for en sikkerheds skyld vindjakken på, men uden at lyne den op. Han ved jo ikke hvor sent det kan blive. Det er en uformel sammenkomst uden fast starttidspunkt, så behøver man vel ikke komme i festtøj og med fint indpakkede gaver. Han ser lige i forbifarten ind i carporten. Det ser ikke ud til at svalerne er i gang igen. Men han tør ikke tro på at de allerede har givet op. Det ville ligne dem dårligt, de plejer at insistere. De har godt nok aldrig før været på hanebjælken, det plejer at være på en bjælke inde i et af hjørnerne. Han går beroliget over vejen og ned ad markvejen og ned mod syrenerne. De er ikke længere så blå, det er mere nogle brunlige frøkapsler der sidder og stritter. I løbet af efteråret vil de blive næsten helt sorte, ved han. Og når bladene falder i efteråret, blir de helt tydelige. Det er naturens orden.

Der holder et par biler udover stationcaren i indkørslen. Japanske mærker, mener han. Eller koreanske. De ligner alle sammen hinanden. Lasses stationcar er da en Opel.

Der sidder en flok unge mennesker på plænen. Græsset og brændenælderne er lagt ned, men ikke revet sammen. Et par gæster sidder på klapstole, dem han allerede selv har prøvet, andre sidder på nogle omvendte kasser. De er lidt lavere end stolene. Han kan genkende Laura, i dag sidder hun og griner. Lasse står der, han er den eneste der ikke sidder ned, han er ved at fortælle et eller andet til forsamlingen. Ludmilla er der ikke, hun er vel inde i huset. Lasse får øje på H.C.

- Hallo hallo, siger han.

Ham og hans hallo.

- Det er så et af de lokale indslag. Udover os selv, naturligvis. Det er vores nabo H.C.

H.C. løfter hånden som en slags hilsen. Skal han nu give Lasse portvinen med det samme, eller skal han vente til Ludmilla kommer ud ? Laura kigger op på ham og smiler. Hun ser slet ikke så indtørret ud som sidst.

- Den gamle genbo med de store øjne, siger hun og smiler sig op til et grin.

Hun synes vel hun er sjov. De har vist allerede drukket noget vin, de gæster. Hun har i hvert fald, kan han se.

- Det der er Leon, siger Lasse uanfægtet.

Han peger på en mand, der vist er en smule ældre end de andre i flokken. Slet ikke så gammel som H.C., men nok sidst i trediveerne.

- Og hans smukke hustru Tanja. De er kommet uden børn, dem har de efterladt i Herning.

Tanja er en lille mørk sag med store briller. Og så er der en Teddy og en Rasmus og en Hannelise. Lasse kan alle navnene, for H.C. er det mange at holde styr på på en gang.

- Brian har osse lovet at komme, slutter Lasse, så du ikke er den eneste lokale.

Ludmilla og en tyk golden retriever kommer ud af huset nu. Det må være den Sascha, han har hørt og hørt om. Den kommer direkte over mod H.C., og han stikker hånden ned til den, så den har noget at snuse til uden at springe op. Og så tager den en runde ved de andre gæster, sikkert ikke for første gang. De fleste ser ud til at kende den i forvejen.

- Jeg har en lille flaske med til jer, siger H.C og hiver portvinsflasken frem af posen.

- Så er der osse noget til kaffen, siger Tanja med de store briller.

- Jeg sagde jo at de er flinke herovre, griner Laura.

- Har du tændt grillen, spørger Ludmilla.

Det må være Lasse hun spørger. Han siger at han lige skal til det, men skal jo lige hilse på den sidste gæst først. H.C. har mest lyst til at sige undskyld at han forstyrrede. Det er mange unge mennesker på en gang, og de er alle sammen meget muntre og festlige. Han vil let blive den lokale bondeknold i det her selskab. Men det er altså ham der har boet her i en menneskealder, det er dem der er gæster eller tilflyttere. Det er dem der sidder i Leopolds have og er fremmede. De er hverken udlændinge eller københavnere, men de er alligevel sikre på at de har lov til at sidde her og drikke orange vin af plastikglas. Han skulle slet ikke være gået herved.

Ludmilla rækker ham et plastikglas med orange vin i. Han siger tak og tager en tår. Den er slet ikke sur, og den er kold, som kom den direkte fra køleskabet. Det gør den måske osse.

- Det kan da godt være de går i tomgang, siger Tanja nu højt og tydeligt, men hvad med os andre. Vi fiser rundt i forvirret rundgang. Hurtigere og hurtigere uden at komme ud af stedet.

Det er åbenbart en diskussion de har haft gang i. Den har han jo ingen mulighed for at tage stilling til nu. Han aner ikke hvem "vi" er. Og hvem "de" er. Han drikker resten af vinen, der er ikke så meget i de plastikglas.

- Du fylder bare op, siger Lasse og peger på et batteri af flasker.

De har alle samme orange indhold, men forskellige etiketter. Mon nogle af dem er mere sure end andre ?

Lasse har tændt op under en grillstarter. Der bølger røg rundt imellem syrenerne og rundt på plænen. Grillstarteren står heldigvis på en betonflise, det græs der ligger ser allerede noget tørt ud. Ludmilla er ved at slæbe nogle store sorte kasser ud inde fra huset, hun stiller dem lige ved døren. Så åbner hun en af kasserne og tager nogle ledninger op. Sascha lunter stadig rundt i haven, nu helt ude ved syrenerne. Der er sikkert mange forskellige lugte derude. Ludmilla går ind i huset og kommer lidt efter ud med en kabeltromle, den sorte ledning hænger fast et sted inde i huset og er efterhånden rullet ud til kasserne foran huset mens hun går.

- Er det ikke i lidt god tid Ludmilla, siger Lasse.

- Jeg har ikke tændt derinde, svarer hun.

Gæsterne fra Jylland, de er vist alle sammen derovre fra, snakker videre om løst og fast, og efterhånden osse en del om pis og papir, så vidt H.C. kan høre. Alle kan jo forsyne sig i flaskebatteriet. Han får tilbudt et sæde på en halv kasse ved siden af Tanja. På den anden side af ham, på den næste kasse, sidder ham der vist hedder Rasmus. Han ligner på mange måder stadig en stor skoledreng. Tanja på den anden side virker noget mere voksen. Hun har vel drukket lige så meget som resten af selskabet, men det er ikke rigtigt til at høre på hende. Hun taler nøgternt, hendes sorte krøller bevæger sig kun en lille smule når hun taler ivrigt, og hendes store briller giver hende store øjne. H.C. bruger selv briller, men han synes ikke de har samme virkning på hans udseende.

- Bor I i Herning, spørger han.

- Mine forældre bor inde i Herning, svarer hun.

- Og det er der børnene er ?

- De elsker det.

- Hvor gamle er de ?

- Børnene. De er syv og to. Dagmar kunne godt have været hos sin far, men hun ville hellere være sammen med sin lillebror.

- Dagmar ? Det var da et sjovt navn til en pige i den alder.

- Ja. Hun fik et dronningnavn. Nu må vi se om det kommer til at virke.

Knægten Rasmus sidder der og er ikke en del af samtalen. Og osse for at være høflig spørger H.C. om han har fået rigtigt fat i navnet, om det ikke er ham der er Rasmus.

- Jo, svarer han.

- Bor du så osse på Herningkanten ?

- I Ikast.

Mere blir det ikke til. Lasse hælder de glødende trækul på grillen. Og så kommer der kyllingespyd og nogle peberfrugter på. Både Lasse og Ludmilla står og passer grillen. På et tidspunkt må Ludmilla nok være kommet ud af huset med en stor kurv med brød og en stor skål med salat, for nu går der tallerkner rundt, og kurven og skålen følger efter.

- Og så kommer I selv op til grillen og tager hvad I skal bruge, siger Lasse. De fyldte peber er klar, kyllingespyddene er lige ved at være der.

Fyren, der må være Teddy, er den første til at rejse sig sammen med Laura for at gå til grillen. De andre fylder brød og salat på deres tallerkner, men blir siddende til spyddene er dømt færdige. H.C. tager osse både brød og salat. Brødet er vist hjemmebagt, bollerne har mange forskellige størrelser. Han tager en mellemstor. Salaten er blandet af alt muligt, noget af det kender han, og det prøver han at fiske lidt efter. Og så har både Teddy og Laura taget deres spyd, og så kan de andre gå til grillen.

H.C. er sidste gæst i rækken, så værtparret kommer osse op sammen med ham. De spyd ser gode ud. Han kan ikke rigtigt se hvad der er fyldt i peberfrugterne.

- Det er mest hasselnødder, siger Ludmilla. De har bare været gennem kødhakkeren.

- Det ser nu lækker ud, siger H.C.

Det skal man vel sige. Men det passer sådan set osse.

- Det er måske ikke sådan din mor lavede dem, siger hun.

- Jeg tror ikke Mor har set en peberfrugt.

- På billeder måske ?

- Der var ingen billeder dengang. I hvert fald ikke farvebilleder.

Ludmilla griner.

- Nu gør du dig vist ældre end du er.

- Jeg blir tres til februar.

- Tres er da ikke gammel. Men februar siger du, det vil vi da glæde os til.

- Så må jeg vel hellere osse selv gøre det.

Det slår hårdt ned, det er slet ikke gratis at gå til housewarming. Heller ikke selvom den portvin bare var en han havde fået. Gæstevenskab skal gengældes, han ved det jo godt i forvejen. De er hans genboer, ikke nødvendigvis hans venner. Og nu har han alligevel allerede fået inviteret dem. Han bærer sin tallerken tilbage til sin halve kasse og sætter sig ved siden af Tanja.

- Det er en fantastisk have, siger hun. Den har de fundet godt.

- Har I selv have ?

- En slags have ja. Men ikke noget i nærheden af det her.

Og nej, den ligner jo heller ikke på nogen måde H.C.s egen have. Hunden ser ud til at nyde den. Den kommer forbi dem og ser sød ud. Han tager et stykke kylling af sit spyd og giver den det. Den spiser det med glæde og ser endnu sødere ud. Men han giver den ikke mere.

Ludmilla og Lasse er forsvundet ind i huset. Er det mon noget med dessert ? Det er blevet helt vindstille, der er vist altid læ i haven her, men nu vifter syrenbuskene heller ikke det mindste i toppen. Lasse kommer ud fra huset, han har skiftet tøj. Han har en jakke som skinner som guld med tynde sorte striber på, og på benene har han langskaftede støvler hvor buksebenene er

stukket ned. Støvlerne er sorte men med tynde striber af guld. Hans hår er slået ud, og han har en lille sort hat ovenpå hovedet. Det er lige før han er svær at genkende.

- Nå, siger Tanja, så skal vi osse have musik.

Og ganske rigtigt. Lasse har en slags lille elorgel og et stativ med ud. Han sætter en ledning i og trykker på en tangent. Det siger et meget højt pling, og han skruer vist lidt ned og prøver igen med et ny pling. Så taler han i en mikrofon, der åbenbart er blevet stillet op uden H.C. har bemærket det. Han har stillet sit elorgel på stativet og kan derfor gribe om mikrofonen med sin venstre hånd.

- Tak fordi I kom, siger han. Og vil I nu byde velkommen til Den Blå Syrens egen superhelt. Ludmilla.

Alle klapper. H.C. klapper da med. Det lyder ikke så voldsomt, så mange er de heller ikke, og de sidder udendørs i haven. Han kan tydeligt høre en solsort fløjte gennem klappene. Klapsalver vil være for stort et ord at bruge om dem. Og så træder Ludmilla ud. Hun har en knaldrød guitar om halsen, men hun ligner ikke udpræget en superhelt. Hun kunne snarere ligne en indianerhøvding med en stor fjerprydelse på hovedet og frynser på tøjet. Det hele er bare helt sort. Tøjet og frynserne og fjerene. Selv hendes krigsmaling er sort. Der er to sorte striber på hver kind og en fed sort stribe i panden.

- Det er som at se dem i gamle dage, siger Tanja begejstret.

Lasse begynder at spille på sit orgel, det lyder mest som et klaver. Ludmilla begynder at spille på guitaren, det lyder lige så højt som Lasses første pling, men hun skruer ikke ned.

Lasse begynder at synge. Sangen er på dansk, og den handler så vidt H.C. kan høre om at bage boller. Dejen skal hæve mangfoldigt i folderne, her i Den Blå Syren. Både klaveret og guitaren overdøver flere gange sangen. Og da sangen er færdig, klapper alle igen begejstret, og solsorten kan igen høres fra toppen af en syren, der ikke længere er så blå.

- Tak for det, siger Lasse. Og så spiller vi et par stykker fra væres nuværende og mere traditionelle repertoire.

Dem kender H.C. til gengæld godt. Den med Kim Larsen om de smukke unge mennesker, gid de længe leve må, den synger Lasse osse. Derefter synger Ludmilla den med den knaldrøde gummibåd.

- Og vi slutter med et par stykker af vores gode gamle, siger hun efter gummibåden er kommet i havn.

De sange er på engelsk, dem synger Ludmilla, og dem kender H.C. heller ikke. Men der klappes stadig intenst, og han klapper da med hver eneste gang. Og da de er færdige med de to engelske sange, foreslår Teddy at de spiller et par stykker til. For hver gang de klapper af musikken, får de jo fat på nogle af de satans mange myg, der er begyndt at sværme rundt i haven. Og H.C. er enig i at der er mange myg, og at de er blevet irriterende. Han har i

hvert fald fået et myggestik på sin højre ankel, kan han mærke. Han overvejer at benytte lejligheden til at gå hjem, men blir alligevel siddende, og nøjes med at klø sig lidt diskret.

- Plantesaft plejer at virke på den slags, siger Tanja.

- Jeg prøver at finde noget bjørneklo så, svarer han.

Rasmus har åbenbart hørt det, for han griner. Men Lasse og Ludmilla spiller ikke mere, så de må klappe myg uden at have noget at klappe af. Musikudstyret blir pakket væk. Ludmilla bærer det ind i huset, og der klæder hun tydeligvis osse om, for hun kommer ud i sit sædvanlige civile udseende. Krigsmalingen er osse fjernet. Lasse har beholdt den gyldne jakke og støvlerne med guldstriber på. Hatten har han lagt, og han har igen sat håret i hestehale. Det kunne han sagtens gøre ude i haven. Og så ankommer Brian.

- Hallo Brian, siger Lasse. Du gik glip af maden og musikken, men der er masser af hyggeligt selskab tilbage.

- Dav Brian, siger H.C.

- Dav alle sammen, siger Brian.

Lasse præsenterer flokken på samme måde som da H.C. ankom. Ikke ordret, men der ikke meget galt. H.C. er nødt til at blive nu, så det ikke ser ud som om han går, bare fordi Brian er kommet.

Han sidder stadig mellem Tanja og Rasmus. Brian kan sætte sig ved siden af Teddy. Det er osse tættere på flaskerne, og den stakkels nyankomne er jo bagud, kan man se.

- Men det kan da blive en rigtigt dejlig have, siger H.C. til Tanja, det har du helt ret i. Hvis der blir skåret noget i den syren i hvert fald.

- Mon ikke de vil holde den hellig, siger hun. Det er jo på grund af den de købte huset.

- Men den skal vel ikke brede sig helt ind i huset, siger H.C.

- For vores skyld må den vokse som den vil, siger Ludmilla.

Hun har stået lige bag dem og hørt deres sidste samtale.

- Vel ikke helt ind i huset, siger H.C. og drejer hovedet om mod hende.

- Det kunne da være spændende. Og hvis osse småfuglene kom med.

- Den er god med dig, siger Tanja. Er du allerede så fuld? Det blir jo edderkopper og stankelben der kommer med ind.

Ludmilla går over til Laura, der rykker lidt for at gøre plads til hende. Og så sidder de der og griner. Men så fuld virker hun nu ikke, synes H.C.

- Sådan er hun, siger Tanja. Særligt når hun har drukket lidt. Men jeg tror i virkeligheden ikke der skal vokse træer ind i hendes hus. Ikke hvor hun sidder og syr. Og heller ikke hvor hun sover og går i bad.

- Har I kendt hinanden længe, spørger H.C.

- I over tyve år vil jeg tro. Men dengang var hun bare en lille unge. Det var hendes storesøster jeg var veninde med.

- Burde hun så ikke osse have været her?

- Hvis hun havde kunnet, så havde hun været her.
- Men det kan hun ikke ?
- Hun er vist i Mexico.
- Hvad i alverden laver hun der ?
- Ja, det må du nok spørge om.

Det er jo lige det han gør. Men noget fik han da ud af det, nu ved han lidt mere om dem.

- Men jeg kan nu osse godt lide at lade tingene passe sig selv, fortsætter Tanja.

Hun vil vel hellere snakke om noget andet.

- Man skal vel have styr på tingene, siger han.
- Man kan vel godt have styr på sit liv uden hele tiden at have styr på omgivelserne.
- Og du er helt adskilt fra omgivelserne, siger Rasmus lidt sarkastisk fra kassen ved siden af.

Nu har han pludseligt besluttet sig til at blande sig. Tanja kigger lidt irriteret på ham forbi H.C.s næse. Så nu kan han vel godt tillade sig at gå hjem. Brian og Teddy er voldsomt optaget af flaskerne med orange vin, Ludmilla snakker inderligt med Laura, Lasse og Leon står ved grillen og ryger cigaretter.

Han havde håbet at han kunne nå at opfatte mere om sine nye genboer til deres housewarming, men således skulle det ikke være. Det er lidt mærkeligt at det skal tage så lang tid at lære folk at kende, bare fordi de kommer fra Jylland. Han har drukket deres orange vin og spist deres salat og set nogle af deres venner. Han har set dem optræde i kostumer med sange han kender og sange han aldrig før har hørt. Men det er stadig kun deres fritid han har set. Hvad laver de ? Hvad vil de ? Og hvad vil de her ?

Når det kommer til stykket, ligner de jo helt almindelige mennesker. Altså når de ikke er klædt ud. De er godt noget yngre end ham, og de kommer fra et andet sted i landet. Men han skulle dog kunne gennemskue dem. Det plejer han da at kunne med folk, mener han. Og hvis han skal være helt ærlig, bryder han sig slet ikke om mysterier, slet ikke mysterier der giver venligt efter uden at slippe ham igennem.

Han kunne bare ignorere dem. De bor på den anden side af vejen - og et stykke nedad markvejen. Han behøver ikke have noget videre med dem at gøre. Men han kan desværre ikke ignorere dem, og det både irriterer og overrasker ham. Og den slags overraskelser er dem, han bryder sig allermindst om.

*

Nogle dage senere støder han på Brian i trælasten. Det er lidt tilfældigt han er gået derind. En kasse søm kan man altid bruge, osse selvom det ser ud til at svalerne har givet op i carporten.

- Tak for sidst, siger han som han skal.
- Du gik jo inden det blev rigtigt sjovt, siger Brian.
- Vi havde det sjovt inden du kom.
- Men du så ikke da grillen blev væltet.

Det er han sådan set glad for.

- Gik det så vildt for sig ?
- Teddy og Leon syntes vi skulle have bål.
- Og hvad sagde Ludmilla til det ?
- Det ved jeg ikke. Lasse blev sur og Tanja ville hjem. Men der var jo ingen af dem der kunne køre. Og så ville hende Laura prøve at gå på gløderne. Og så stillede Teddy sig og pissede på dem, og så ville hun ikke alligevel. Og så havde Rasmus gemt hendes sko, sagde hun. Hun skabte sig som en sindssyg.

Er hun ikke gravid ? H.C. blir endnu gladere fordi han valgte at gå hjem. Måske smører Brian lidt tykt på, når han skal fortælle hvad der skete, men alligevel.

- Hvad tid kom du hjem, spørger han.
- Jeg kørte efter morgenmaden. Lasse hentede morgenbrød. Det var så fint, var det.
- Var du osse i bil ?
- Nej, jeg var heldigvis på knallert.

Det ser ud som om Brian gerne vil til at komme videre rundt i butikken. Han er her måske fordi han skal bruge et eller andet. Og det angår jo ikke H.C. Så han afslutter høfligt samtalen.

- Men du lærte dem da at kende.

Brian stopper sin bevægelse på vej væk.

- Vi var jo ikke flere end det, siger han. Og det var da en fed forsamling, selvom de var jyder alle sammen. De kunne alligevel godt grine og have det sjovt.
- De havde jo osse hældt en del i hovedet inden du kom.
- Sikkert. Men ikke mere end jeg sagtes kunne følge med.
- Men jeg tænkte mere på Lasse og Ludmilla.
- Ja de er jo blevet dine nye naboer.
- Og jeg ved ikke engang hvad de laver. Hvad de lever af.
- Lasse skriver tekster ind i tegneserier, ved jeg. Jeg så endda nogle af dem der om morgenen. Jeg tror det giver ret godt. Og så handler han vist osse en del.
- Hvad handler han med ?
- Det ved jeg sgu ikke. Men jeg ved at Ludmilla syr kostumer til teatre og fester og den slags.
- Og det fik du bare at vide.
- Jeg spurgte jo bare.

Som han selv nu står og spørger Brian om det. Han kan godt selv se det.

- Du synes måske det er nemmere at snakke med mig, tilføjer Brian.

Måske er det fordi Brian mere er på deres alder, så er han tættere på dem. Dem, sådan tænker han på dem. Ludmilla og Lasse. Det er dem der er dem, det må han jo indrømme. Men ikke overfor Brian, og heller ikke overfor dem.

- Det kan godt være, siger han. Men nu skal jeg have fundet den kasse søm.

Brian vender sig igen og går den anden vej ned ad gangen. Han går og ryster på hovedet, eller måske ser han bare på hylderne til begge sider. Det kan sagtens være derfor, det er nok bare det. H.C. finder hurtigt sine søm og går op til kassen og betaler.

Da han har bakket ind i carporten, ser han pr automatik efter om svalerne er i gang på hanebjælken. Og det er de stadigvæk ikke. Og efter han har været inde og skifte til havetøjet, ser han hvor de er flyttet hen. De har bygget på ydersiden af gavlen, i hjørnet. Taget går langt nok ud til at de kan være i tørvejr der. Og der kan de da godt få lov til at blive. Selvom unger jo vil skide ned på hans nye brændestak. Hvis bare de voksne til gengæld kan tage nogle af de satans myg når de skal fodre ungerne. Det klør stadig på hans ankel efter den housewarming. Hvis han havde spurgt, mon han så osse kunne have fået lov at se de tegneserier. Og hvis han går derned nu, er han i hvert fald nødt til at invitere dem til sin tresårsdag. Dem.

*

Så i flere dage, i flere uger endda, går han ikke over vejen. Han har ingen grund til at gå over på den side. Når han skal nogle steder, tager han bilen. Ud af carporten og til højre ind i byen, i brugsen og i trælåsten og en dag endda i en herretøjsforretning. De sokker de har i brugsen er han ikke vild med. Dem fra herretøjsforretningen holder længere, det er han sikker på.

Da han står ud af bilen med posen i hånden, står Ludmilla på deres side af vejen. Hun har lige tømt postkassen, kan han se. Hun står med ugeavisen i hånden. De støvregner en smule, og hun stikker den ind under strikketrøjen.

- Tak for sidst, siger H.C.

For det er jo sådan man siger, osse selvom det er længe siden sidst. Og Ludmilla går over vejen over på hans side.

- Du har købt tøj, siger hun.

- Bare nogle sokker.

- Fødder er lige så vigtige som resten af kroppen. Den beslutning er bestemt osse væsentlig.

Taler hun nu som en slags fagmand, eller er hun bare imødekommende. Det lyder lidt som begge dele.

- Jeg hører jo at du arbejder med kostumer, siger han. Men det er altså bare sorte sokker uden dekorationer.

Han er lige ved at tage dem op af posen og vise hende sine indkøb. Men han besinder sig hurtigt. Han ville vel heller ikke have vist hende sine nye underbukser, hvis det var det han havde købt. Og sokker er da for ham en del af undertøjet. Når han er ude af huset, har han altid noget fodtøj på. Sko eller træsko. Det er kun inde i sit private hus han går rundt i strømpe-sokker. Og han har jo ikke inviteret hende ind.

- Det kan jeg jo ikke sige, siger hun.

Hun løfter op i buksebenene, så han kan se hendes strømpe-sokker. De er røde med silhuetter af sorte katte.

- Jeg elsker spræl på farverne, fortsætter hun.

Hun vipper endda den ene sko af så han kan se strømpe-sokken. Der er sokken sort med silhuetter af røde katte.

- Jeg har selv strikket dem, siger hun stolt.

- Du havde vel osse selv lavet det kostume I spillede musik i. Dit var da helt sort.

- Det er fra min sorte periode. Jeg var kun toogtyve da jeg lavede det.

- Så jeg er stadig i min sorte periode.

- Det ved jeg ikke rigtigt. Dine bukser er vel blå, og din skjorte er mørkerød, så vidt jeg kan se.

Nu står de der og diskuterer hans påklædning. Og det er endda hans egen skyld. Nu spørger hun vel om farven på hans underbukser. Men i det samme kommer deres hund løbende nede fra huset bag syrenerne.

- I tør godt lukke den ud nu, siger han og peger på hunden.

- Vi har altså sat en låge i indkørslen. Jeg må ikke have fået den lukket ordentligt.

Hun vender sig mod hunden og siger til den at den skal gå hjem. Hunden kigger på hendes pegefinger og logrer med halen. Hun skynder sig at træde ned i sin sko og går over vejen.

- Jeg blir nødt til at følge hende hjem, siger hun. Vil du med og se nogle af kostumerne ?

- Jeg har dårligt tid.

Hun er allerede ovre ved hunden. Den snuser til hendes ben. Så kigger den op på H.C. og begynder at gå over mod ham. Hun griber den i halsbåndet.

- Du må ikke selv gå over vejen Sascha, siger hun.

Men H.C. må jo gerne selv gå over vejen. Så hunden ikke render over til ham, altså. Og Ludmilla kigger op på ham.

- Du har måske lidt tid, siger hun.

Det har han vel. Huset er ordnet. Haven er sådan set ordnet. Han har stadig posen fra herretøjsforretningen i hånden, så hans hoveddør er stadig låst. Han kan bare gå med hvis han vil. Han følger med. Ludmilla slipper hunden, og den begynder at lunte tilbage mod huset bag syrenerne. Ludmilla går med hælen på den ene sko jokket ned og avisen under trøjen. Han går ved siden af med sin pose med sorte sokker. Og det støvregner stadigt en lille smule.

Lågen er ikke lukket da de kommer ned til den. Og mon ikke osse hunden kunne springe over hvis den ville. De går alle tre ind i indkørslen, og Ludmilla lukker lågen omhyggeligt. Deres stationcar er der ikke,

- Er Lasse ikke hjemme ?

- Han er et sted oppe i Odsherred. Han skulle vist se på en samling hjulkapsler.

- Er der nogen der samler på hjulkapsler ?

- Åbenbart.

De går ind i huset. Hunden går med ind, den går ud i køkkenet til sin tomme madskål.

- Skal du da lige have en håndfuld, siger Ludmilla.

Hun går osse ud i køkkenet og giver hunden en håndfuld tørfoder fra en metalspand med låg. H.C. blir stående på måtten ude i entreen. Det var måske en fejl at gå med nu, på den måde. Posen med sokker i hans venstre hånd føles lidt grinagtig nu. Men så kommer Ludmilla og viser ham ind i sit syværelse. Sit foreløbige syværelse. Det skal være ovenpå, men det har de ikke nået endnu. Godt nok. Oppe ved siden af deres soveværelse. Det ville have set kønt ud. Men sådan ser det ikke ud til at Ludmilla tænker. Han er vel for gammel til at hun kan tænke på ham på den måde. Hun skulle bare vide. Vide hvad, Henrik, det er kun dig selv der tænker sådan. Du er ikke på vej i seng, forbliv du bare gode gamle H.C. i stedet for.

Ludmilla viser ham den dragt hun arbejder med. Det skal vist være en mellemting mellem et næsehorn og et menneske. Han har lidt svært ved at se hvordan den skal se ud, når den er færdig. Det er lidt nemmere med nogle af de andre, dem der er færdige. Det er et par balkjoler af en slags, og der er ikke sparet på farverne.

- Det er til en pantomime inde i Holbæk, siger hun.

Og så ser han ellers på billeder af færdige kostumer og tegninger af kostumer, hun skal til at lave. Eller måske til at lave. Hun er god til det, det kan han godt se, dummere er han heller ikke til at se på tøj.

- Skal du have en kop kaffe med, spørger hun.

Men nu vil han gerne hjem med sine nye strømper.

- Du skal måske hjem og prøve dem ?

- Nej, de skal bare i skuffen.

Han siger farvel og går ud. Han er af en eller anden grund nødt til at tage en dyb indånding udenfor huset. Der er en frisk duft af jord og græs. Men han ved at det snart kan blive efterår. Han lukker omhyggeligt lågen efter sig.

*

Næste morgen er det Lasse, der står og banker på hans dør.

- Du har ikke set Sascha, spørger han.

Nej, H.C. har ikke set deres hund. Og Lasse fortæller, at da han kom hjem aftenen før, stod døren åben og Ludmilla var i bad og Sascha var væk. H.C. er helt sikker på at han lukkede døren da han gik. Og han lukkede lågen da han gik ud af indkørslen. Han er hundrede procent sikker på begge dele.

De regnede med at den ville komme hjem i løbet af natten, siger Lasse. Ludmilla sad oppe og ventede ude i køkkenet lige til det blev lyst. Og nu står hun nede i haven og rasler med madskålen. Lasse er blevet enig med sig selv om at spørge H.C. Og nu ved han ikke hvem han ellers skal spørge. H.C. har heller ikke mange ideer. Der er selvfølgelig Tønnesens gård, der har de osse et par hunde, så den er måske gået derop.

- Men der kunne den vel ikke blive hele natten, siger Lasse. Og hvis de havde set hende, havde de vel ringet. Ludmillas nummer står på navneskiltet.

- Måske er der nogen der har haft ondt af den, siger H.C. Det regnede i nat, så de har måske lukket den ind i tørvejr.

- Så ville de osse have ringet.

Og det har han nok ret i.

- Der er jo sket noget med hende, siger Lasse. Hun er blevet kørt ned. Eller hun er faldet ned i noget hun ikke kan komme op af.

- Det er jo ikke sikkert, siger H.C.

Han tager jakke og træsko på og går med Lasse hjem. Ludmilla sidder på trappestenen, madskålen ligger tom ved siden af hende.

- Der er nogen der har stjålet hende, siger Ludmilla.

- Hvem skulle stjæle Sascha, spørger Lasse.

- Hun kunne blive udstillingshund, siger Ludmilla. Hun har jo en flot stamtavle.

- Det kan man jo ikke se på hende. Stamtavlen ligger inde i skuffen.

- Er du sikker på det ? Har du set efter ?

Lasse ryster på hovedet, men går alligevel ind efter stamtavlen. Lidt efter kommer han ud med den.,

- Den er her.

- Men der kan vel findes en kopi.

- Det er for langt ude Ludmilla. Der må være sket noget med hende.

- Det må du ikke sige.
- Kan hun have tabt halsbåndet, spørger H.C.
- Hvorfor spørger du om det, spørger Ludmilla.
- Hvis nogen har fundet hende uden hundetegnet kan de jo ikke ringe.
- Vi efterlyser hende, siger Ludmilla. Ringer du til politiet Lasse ?

Lasse tager sin telefon frem og spørger H.C. om han kender nummeret på det lokale politi.

- Du skal bare ringe et et to, siger Ludmilla.
- Det er vist ikke sådan en situation, siger Lasse.

H.C. er nødt til at give ham ret. Og Lasse er nødt til at finde nummeret på politiet på sin telefon, det digitale system er da stabilt nok til det. Sascha blir meldt savnet til politiet, men de skal vist ikke gøre sig for store forhåbninger. Sådan opfatter Lasse i hvert fald politiets svar.

- Og stakkels Sascha ligger bedøvet i en varevogn på vej til Polen, siger Ludmilla. Og der blir hun tvunget til at arbejde på en illegal hvalpefarm. Jeg kan mærke det.
- Nu skal du vist slappe lidt af, siger Lasse. Det er altså mere sandsynligt at der er sket hende noget.
- Det er mig der kender Sacha bedst og forstår hende, siger Ludmilla. Og hvis du siger hun er blevet kørt ned, så slår jeg dig.
- Det siger jeg heller ikke.
- Husk den kan have tabt halsbåndet, siger H.C.

Og så er det vist bedst at han går hjem. Han behøver vel ikke lukke lågen så omhyggeligt denne gang. Han går ad markvejen og hjem, men derfra fortsætter han direkte op til gården. Selv om han går ret direkte langs markskellet, er det alligevel næste to kilometer. Men køkkenet løber ingen steder, det kan han altid tage sig af.

Oppe ved gården ser han ikke noget til Tønnesen, sådan plejer det osse at være. Gårdmanden sidder inde i sit hus sommer og vinter. Men en ung dame går rundt ude i gården og fejer vinduerne i længerne med en kost. Den øvelse har H.C. godt nok ikke set før. Han spørger hvad det går ud på. Den unge damme blir forskrækket da han taler til hende. Hun løber ind i stuehuset og lukker døren efter sig. Han vidste ikke at han kunne være så skræmmende.

Lidt efter kommer Brian ud.

- Der gik en dame og fejede vinduerne i vognporten med en kost, siger H.C. Hvad gik det ud på ?
- Det må guderne vide, siger Brian. Måske er det noget de gør i Rumænien. Hun ville vel bare gøre sig nyttig. Hun bor her jo gratis mens hendes mand arbejder her.
- Hun blev bange for mig, så det ud til.
- Du ser osse så alvorlig ud. Er der noget i vejen ?

- Det er der sådan set. Kan du huske Lasses og Ludmillas hund ? Den gik rundt i haven til festen.
- Retrieveren ?
- Ja. Den er løbet væk.
- Der er vel kommet en hare forbi, og så er naturen gået over optugtelsen. Hvornår er det sket ?
- I går aftes en gang.
- Så har det måske været et rådyr. Så kan den være kommet langt væk.
- Ludmilla er meget ulykkelig.
- Ja, de skulle have sat et hegn op. Og en højere låge. Eller osse skulle de have haft den bundet når den ikke var under opsyn.
- Jeg tænkte bare om I måske havde set den heroppe.
- Jeg har i hvert fald ikke. Jeg kan sige det til Tønnesen, så kan han sige det til de andre, når de kommer hjem i aften. Har de fortalt det til strømmerne ?
- Ja. Lasse har ringet.
- Så får de i hvert fald besked hvis den blir fundet ved en af vejene. Men det var vist ikke en ung hund.

Det ved H.C. ikke noget om med sikkerhed, men han deler Brians vurdering.

- Så er det ikke så sandsynligt den er kørt ned, siger Brian. Hvis den altså ikke er blevet ramt i jagten på en hjort. Så kan selv en gammel hund slå hovedet helt fra.
- Nu ved I det i hvert fald, siger H.C. Og så ved I hvor den kommer fra, hvis I ser den.
- Den har vel hundetegn med navn og adresse.
- Og telefonnummer. Men den kan jo have tabt halsbåndet.
- Det gør de sgu kun, hvis det hænger fast i noget.

H.C. går hjem igen, samme vej som han gik derop. Der er stadig en del fugt i luften, så han er glad for at han stak i træskoene, da han gik med Lasse.

Hjemme ser han først til svalereden. Så vidt han kan se ligger en af dem på æg. Og endnu har ingen skidt på hans brændestabel. Det er vist lidt sent de er kommet i gang i denne omgang, mon de unger kan blive klar til at flyve sydover når det blir koldt. Nå, det ved de jo nok mere om end han gør.

Så går han over til sin dør og skraber mudderet af træskoene på trappestenen, helt inde ved muren hvor tulipanerne stadig står og stikker brunt i vejret. Dem kunne han godt se at få klippet væk, der er ikke mere til løgene i dem. Nu skal han lige have ordnet sit køkken, og så skal han have noget frokost. Klokken er næsten et.

Det er lige før han føler sig lidt presset. Det er dage som i dag, han er glad for at skolen lukkede, så han var nødt til at gå hjem. Det var da et drømmejob, i hvert fald til ham. Han kunne passe sig selv, så længe han passede sit. Og det gjorde han da. Nu vil han slet ikke have tid til at tænke på den slags. Han

ordner køkkenet efter morgenmaden overfladisk og tager frokosten frem. Mor ville ikke have været tilfreds, men hun havde heller ikke så meget om ørerne som han har.

Han tager en øl til frokosten og tvinger sig selv til at slappe af. Den blå syren og den skide hund er ikke hans ansvar, han må gerne passe sig selv - og passe på sig selv. Det har han fortjent, og det har han behov for. Der er ingen inspektør der giver ham opgaver, der er ingen rengøringskoner at holde øje med, og ingen i kommunen blander sig i hvordan han lever. Mor er for længst begravet. Det er kun H.C., der presser H.C. Og det kan han bare vælge at lade være med. Og det kan han mærke at han ikke kan. Er det så bare hans forbandede nysgerrighed der presser ham. Nu blir du søvrig af den øl Henrik, så nu kan du god lægge dig og tage en morfar. Han har ret til at sove i hundrede år, eller i hvert fald råd til at sove til han er femoghalvfjerds. Og så har han al mulig ret til folkepension. Selvom han ikke blev morfar.

Men hunden er død. Den er sikkert kørt ned, han er enig med Lasse. Det ville være rart at få det fastslået, så Ludmilla kan lære at leve med det. Købe en ny hund, eller hvad hun nu vil bestemme sig til. Det skal han jo ikke blande sig i.

Han rejser sig fra køkkenet og går ud og tager træsko på igen. Der er i hvert fald de brune tulipaner han kan tage fat på.

*

Et par uger senere er han altså nødt til at købe æbler i brugsen. Han har plukket sine egne, han har da to træer der skulle give æbler, men det er ikke blevet til meget i år. Og af dem der var, har han kasseret en masse. Der var både orm og skurv i en del, og nogle af de andre var endda begyndt at sidde og rådne på træet. Der var ikke meget der kunne reddes, selvom han da ikke var alt for kræsen. De andre år har han normalt haft nok, ja rigeligt, men nu er han altså nødt til at købe et par poser. Fryseren er fyldt med jordbær og endnu flere rabarber, og hvis han skal sylte som han plejer, er han nødt til at købe æbler. Men han skal jo alligevel købe sukker, så han skal under alle omstændigheder i brugsen. Det er ikke meget ekstra besvær, og de er da til at betale på denne tid af året. Men det er alligevel irriterende. Det er rart at føle sig selvforsynende.

Det regner ret meget i dag, og det blæser osse, og det er da lidt bøvlet når han skal til og fra bilen. Til gengæld er det rart når han skal sylte, så få han ikke så mange problemer med hvepse og fluer i køkkenet. Før de fik kummefryser var Mor nødt til at sylte når jordbær og rabarber var høstet og så bruge resterne af æblerne fra året før. Nu kan han vente til det hele passer sammen. De nye dage er på mange måder bedre end de gode gamle. Hvis han altså havde fået brugbare æbler i år.

Han står ved gryden og er nødt til at skrue ned, da det banker på døren. Ude i regnen står Ludmilla og ser både våd og ophidset ud.

- Laver du mad nu, spørger hun.
- Jeg sylter. Har I hørt noget om hunden ?
- Vi har ikke hørt en skid.

Hvad vil hun så ? Hun står bare og står, regnen pisker ind i nakken på hende.

- Kom dog indenfor.

Nu er han selv ude om det. Men han kan da ikke være bekendt at lade hende stå der. Hun kommer ind.

- Lasse er i Randers i dag, siger hun. Hans søster bor der.
- Er der noget galt.
- Nej. Hun har bare fødselsdag.
- Hvorfor er du så ikke med ?
- Jeg tænkte at hvis Sascha nu kom hjem mens vi var afsted. Vibeke fylder jo ikke rundt, bare syvogtrediv.

Han kender ikke den søster, og han har ingen planer om at lære hende at kende. Var der ikke noget med at Ludmilla osse havde en søster, var det ikke det Tanja sagde. Det er jo lige meget nu, det angår jo ikke ham.

- Men nu er du heller ikke hjemme, siger han.
- Hun kommer jo ikke hjem, det ved jeg godt.
- Men du tog alligevel ikke med til Randers.

Han er altså nødt til at gå ud i køkkenet og se til sit syltetøj i den store gryde. Og hun går bare med. Hun har beholdt sine gummisko på og sætter våde spor på hans køkkengulv. Hun får øje på de tre tomme tokilosposer på køkkenbordet.

- Du sparer ikke på sukkeret, siger hun.
- Pund til pund, siger han. Det skal kunne holde sig.
- Hvem skal æde alt det syltetøj, spørger hun.
- Det skal jeg vel. Og Julle plejer at få et par glas når hun kommer forbi.
- Julle ?
- Min afdøde kusines datter.

Behøver han fortælle hende det ?

- Har du ellers familie, spørger hun.
- Hun er vel den eneste der er tilbage. Jeg ved i hvert fald ikke om andre.
- Det lyder da lidt trist.

Det kan da godt være. Men det angår ikke hende. Lige så lidt som Lasses søster i Randers angår ham.

- Det er jo sådan det er, siger han. Det kan jeg jo ikke lave om på.
- Men du har venner ?

Hvad er nu det for noget. Han har de venner han skal have. Og Ludmilla og Lasse er ikke venner, de er hans genboer. De bor i Leopolds hus, og Leopold var en slags ven. Det er derfor han er lidt interesseret i huset og dem der nu bor i det. Det er det.

- Jeg har dem jeg har brug for, siger han.

- Og nu har jeg lidt brug for dig. Er det ok ?

- Det er det vel.

- Jeg er bare nødt til at læsse lidt af. Hælde vand ud af ørerne, er det ikke det man siger.

Hun står faktisk og drypper, men det er vist fra håret og fra trøjen, ikke fra ørerne.

- Laura har mistet barnet, siger hun så.

Det svarer han ikke på. Hvad skulle han osse sige til det ?

- Hun ringede i dag og fortalte det. Og her går jeg rundt og hyler over en hund.

- Det er jo din hund, siger han. Og hendes barn.

Det er måske dumt sagt, men det er det der kommer ud af munden på ham.

- Har du selv haft hund, spørger hun.

Og nej. Han har aldrig haft hund og aldrig haft et barn, så han ved ikke i virkeligheden hvad det drejer sig om.

- Jeg mener bare at du har lige så meget ret til at sørge som din veninde, siger han. Er Lasse så osse ovre for at besøge hende.

- Hvorfor skulle han det ?

- Når han alligevel er i Randers.

- Han er på besøg hos sin søster. Randers er en stor by H.C.

- Jeg tænkte bare . . .

- Det behøver du ikke. Hvor længe skal det syltetøj koge ?

- Jordbærrene skal koge ud.

- Er det ikke synd for vitaminerne.

Han løfter låget og tager en lille klat op med grydeskeen og hænder den ud til afkøling på en underkop. Han smørere det nærmest ud over bunden, så det kan gå lidt hurtigt. Det her kan han.

- Vil du smage ?

Han tager en teske mere frem, hun skraber selv en smule fra underkoppen.

- Det er i hvert fald sødt nok.

- Det stivner lidt mere når det er helt koldt.

- Det ville hjælpe på det, hvis du osse kom lidt stikkelsbær i.

- Men jeg har ikke stikkelsbær i haven.

Han kan heller ikke huske at Mor har brugt stikkelsbær i syltetøjet.

- Men jeg må vel hellere se at komme hjem, siger Ludmilla. Jeg kan vel stadigt håbe på at hun kommer hjem.

- Indtil man ved noget, har man jo lov at håbe.

Ludmilla siger hej og går. H.C. skolder sine glas med kogende vand fra elkedlen og giver dem derefter noget atamon. Han stiller glassene i vasken inden han hælder sit jordbær-rabarber-æblesyltetøj i, hvis et af dem springer af varmen, er katastrofen ikke så stor. Men alle glassene holder fint. Han skyller osse lågene med kogt vand, det koger ikke længere, og giver osse dem noget atamon inden han sætter dem på. Og så skal han i gang med næste hold glas, det er en stor gryde.

Mor brugte cellofan over glassene, kan han huske. Men han har låg til alle glassene, det er trods alt lettere at have med at gøre. Han sætter ikke etiketter på, han laver kun den ene slags syltetøj, og så vil etiketter være grinagtige. Det har han ikke lyst til.

Og da han har pakket væk og sammen og stillet alle glas op i skabet, de er ikke så varme at det gør noget længere, så indser han, at han da ikke fik købt kartofler i brugsen. Det var vel det med æblerne der distraherede ham. Han kunne vel bare spise rugbrød til aftensmaden, men det har han ikke lyst til. Og det er endnu ikke blevet årstid til ris. Så han må i brugsen en gang til, og så langt er der heller ikke. Så kan han osse komme på biblioteket, så han er parat hvis vejret blir ved på den her måde. Han skal da have lidt at læse i, og ugeavisen blir for tynd i det lange løb.

Han skifter lige tøj og tager sko på. Og går først lige om på bagsiden af carporten for at se til svalereden. Det regnede jo næsten vandret ind fra nord en overgang, så hvordan har reden klaret det ?

Den er ikke for køn at se på, og nede på brændestablen ligger en død fugleunge. Om den er druknet eller død af sult kan han ikke se. Når han kunne stå der og sylte, uden at blive plaget af hvepse eller andre insekter, så er det naturligvis gået ud over svalernes muligheder for at skaffe mad. Den enes død, den andens brød. Eller syltetøj på brødet.

Men regnen har oven i købet fjernet en del af fuglelorten på brændestakken. Til gengæld er brændet gennemblødt, i hvert fald de øverste lag. Han skulle måske se at få købt den presenning inden det for alvor blir efterår. Ellers skulle han i hvert fald have ladet være med at smide den gamle ud inden han havde fået købt den nye. Men den dag var det jo solskin, og dengang kunne han ikke forestille sig en regn som den i nat og i morges. Han har vist det hele tiden, naturen overstiger hver gang hans forestillingsevne. Men lige meget hjælper det.

Regnen er godt nok stilnet af, så han går stille og roligt rundt om hjørnet og låser bilen op og kører ind i byen igen. Rækkefølgen må være brugsen og biblioteket og trælasten til sidst.

Efter han har købt kartoflerne og en sandkage, den stod og så fristende billig ud, kører han på biblioteket. Han ved hvor biografierne står, og udvalget er stort. Det skal helst være en han kender, en skuespiller, eller en han har set i fjernsynet nogle gange. Og så skal det jo ikke være en han allerede har læst. Han beslutter sig for Jon Ludvigsen, ham har han set i nogle film, han er vist altid skurken. Det er jo ganske betryggende at vide hvem det er. Mon ham Ludvigsen ligefrem osse er en skurk i sit privatliv, det kan da være spændende at finde ud af.

Han låner bogen, og som altid kun den ene. Så er han ikke i tvivl om hvad han skal aflevere i næste måned. Næste måned, så er det i hvert fald efterår, og så skal han jo derind igen. Den slags havde han ikke tid til da han var pedel, men nu er det næsten blevet en fast efterårstradition. Og vintertradition. Indtil han så småt kan komme i haven igen i slutningen af februar.

Og så er der trælasten. Der er kun en slags presenninger på hylderne, næsten magen til den han kasserede. Det er jo bare plastik med nogle tynde tråde i. Men de ved godt hvad det skal koste. Han kan jo købe en rulle plastiksætte til en brøkdelt af det beløb. De vil skulle tøjres grundigt, men det skal presenningen sådan set osse. Han køber sækkene. Dem kunne han godt have fået i brugsen, men nu er han altså i trælasten. Og så må han håbe på en dag med tørt og stille vejr, så han kan få den brændestabel pakket ind. På en måde så han stadig kan komme til den. Det blir måske endda nemmere med sækkene end med den presenning.

Når han kommer hjem, skal han have kaffe. Og så skal han have et stykke af kagen. Og hvis han vælger at spise det hele, så er der ingen der brokker sig.

*

Næste gang han ser dem, Lasse og Ludmilla, sidder de i deres stationcar på vej ud. De kører ikke ud mod vandet og den vej ind til byen, de kører ind i landet, de skal nok til København, og de har været her længe nok til at være sikre på vejen. Han ved jo ikke det med København med sikkerhed, de stopper ikke, de vinker bare til ham begge to. De ser glade ud, måske har de fået gode nyheder om deres hund. Det er godt nok meget lidt sandsynligt efterhånden, men man kan jo aldrig vide.

Han beslutter sig til at det blæser for meget til at pakke brændestablen ind, det må blive bedre på et tidspunkt. Men det er fint vejr til at få skåret lidt i potentillerne. Nogle af dem er løbet i vejret her sidst på sommeren, og det

kan ende med at de irriterer udsynet ud til vejen. Han henter en grensaks og går i gang.

*

Han har købt et franskbrød og åbnet det første glas syltetøj fra i år. Han har skåret en tyk skive af brødet, og han kan stadig huske Ludmilla stå der og dryppe på køkkengulvet, det billede er kommet til at passe til smagen af årets syltetøj. Det kan han ikke lave om på, men det er da osse til at leve med.

Telefonen ringer. Han går ind i stuen og tørrer hånden af i buksebenet og tager røret. Det er Julle. Birgitte var ret vild med John Lennon og opkaldte sin datter efter hans mor, og så døde hun samme dato som ham. Men ikke samme år, og hun blev ikke fyrrer, og hun blev heller ikke skudt.

- Jeg sad lige og tænkte på dig og din mor, siger han. Og jeg har lige taget hul på det første glas af årets syltetøj.

- Den er vel lige så god som den plejer at være, siger hun.

- Det vil jeg mene. Og nu er den klar hvis du kommer forbi.

- Det er derfor jeg ringer. For det gør jeg altså ikke lige nu, jeg er på vej til Spanien.

- Har du ferie nu ?

Skolen er vel nærmest lige startet igen, så det kan da ikke passe.

- Jeg har fået et job dernede, siger hun.

- Job ? Skal du være stuepige ?

- Det er IT-support.

- I Spanien ?

- Det er for hele Europa. Centeret ligger i Malaga.

- Hvorfor lige der ?

- Aner det ikke. Måske på grund af vejret.

- Men hvad så med skolen ?

- Det aner jeg heller ikke. Jeg kan vel altid komme tilbage, hvis jobbet ikke er noget.

Det må hun osse selv finde ud af. Hun er trods alt noget ældre end Lasse og Ludmilla. Nu troede han bare at hun endeligt havde fundet den rigtige uddannelse, det sagde hun da dengang i januar.

- Men så må du have en god tur, siger han.

Så må han spise det syltetøj selv i år. Hvis ikke Ludmilla og Lasse kan bruge noget. Det var vist for sødt efter hendes smag. Han lægger røret og tænder radioen. De spiller ikke John Lennon, det ville have været for meget af det gode. Han går ud i køkkenet og spiser resten af sin skive franskbrød og skærer en skive mere.

Og så ringer telefonen igen. Han lader skiven ligge usmurt og går ind i stuen og slukker radioen. Telefonen ringer videre til han tager røret. Det er ikke Julie der har glemmt noget, det er Lasse.

- Jeg ved ikke om du kan hjælpe os, siger han. Men det store skab du ved, det ude ved badeværelset. Vi er begyndt at flytte det ind i stuen. Men vi skal vist alligevel være tre om det.

H.C. vil da gerne give en hånd med.

- Men skal det ikke skilles ad, spørger han.

- Det troede jeg osse. Der er nogle skruer der kan tages ud, men det virker som om de har limet det inden de skruede det sammen.

- Det har vel ikke været meningen at det skulle flyttes.

- Men det skal det altså. Og vi er i gang, vi kan bare ikke rigtig komme længere alene.

Det blir ikke sagt, men H.C. har en klar fornemmelse af at det er Ludmilla, der vil have det skab ind i stuen. Det har hun sikkert en god grund til.

- Er der noget værktøj jeg skal have med, spørger han.

- Det tror jeg ikke, svarer Lasse. Det er bare for uhåndterligt når man kun er to.

H.C. tager arbejdstøj på. Men han er nødt til at overveje, hvad han skal have på fødderne. Hvis han skulle have arbejdet udenfor, ville han tage træskoene, men dem kan han ikke rende rundt med inde i deres hus. Deres hus nu, ikke længere Leopolds. Og han tør ikke flytte tunge ting i strømpe sokker. Han er nødt til at tage de brune sko på, de er ret solide. Og så må han håbe på at undgå mudderet på markvejen.

Han kan gå inde i græsset hvor der er vandpytter i hjulsporene. Han skal bare holde øje med hvad han træder i der. Det går an.

Han møder Lasse i indkørslen. Han er måske bare ude for at møde ham.

- Ja græsset er blevet lidt højt igen, siger H.C.

- Vi sidder ikke længere herude, siger Lasse.

- Nej, grillsæsonen er vist overstået.

Men det kan da godt få lov at se pænt ud alligevel. De kigger vel af og til ud ad vinduerne. Og syrenerne trænger godt nok meget til at blive beskåret, de er begyndt at tabe bladene. Men det er deres have nu, så det er dem der bestemmer. Doven med vilje, er det ikke det de kalder det. Det siger han altså ikke noget om. De går ind i huset, og H.C. beholder skoene på.

De har allerede fået flyttet skabet et pænt stykke hen mod stuen, men det skal holdes helt lige når det skal gennem døren, og det kan de ikke alene. Ludmilla sidder på en trappestige og hilser uden at rejse sig.

- Vi har taget det hele ud, siger hun. Osse hylderne, så vi kan sådan set godt løfte det.

- Er I sikre på at det kan komme gennem døren, spørger H.C.

Det er hun helt sikker på, hun har målt efter.

- Men prøv at se hvordan der ser ud på væggen, tilføjer hun.

Det er noget meget gammelt tapet der sidder på den væg, det må være fra før Leopolds og Sonjas tid. Og det er næsten helt dækket af spindelvæv og andet skidt.

- Sådan ser det ud når man flytter et skab, siger H.C. erfarent.

- Det er et tapet fra det forrige årtusinde, siger Lasse.

- Og spindelvævet er nok lige så gammelt, siger Ludmilla. Der er osse nogle levende ørentvister.

- Så er de nok ikke lige så gamle, siger H.C.

Lasse griner. Det gør Ludmilla ikke.

- Når vi har taget det hele så tømmer vi støvsugeren, siger hun. Jeg vil ikke have det kryb inde i huset.

- Vi skal osse have malet væggen, siger Lasse. Jeg gider ikke se på det tapet ret længe.

De begynder at bakse skabet ind i stuen. Ludmilla har ret, det kan godt lade sig gøre hvis det blir drejet rigtig på det helt rigtige tidspunkt, der er nødt til at være nogen i begge ender til at holde øje. Ludmilla står inde i stuen og trækker, H.C. og Lasse står ude i gangen og løfter og skubber. Der er heldigvis skydelåger, så man kan åbne lidt og løfte i siderne, der er ikke plads til at løfte nedenunder. Det tager over en halv time at få skabet gennem døren mens det blir drejet. Da det først er inde i stuen er det noget nemmere, så det går noget hurtigere med at få det helt på plads. Det er vist alt i alt den mest bøvlede flytteopgave H.C. har prøvet, og han har ellers prøvet en hel del. Og det fortæller han dem mere end en gang.

Da skabet er på plads får de en meget tiltrængt øl hver, og både Lasse og Ludmilla er meget taknemmelige.

- Hvis du ikke kunne have været med, siger Lasse, så havde vi stadig stået her med skabet i døren.

- Og jeg havde været spærret inde i stuen, siger Ludmilla. Men nu henter jeg støvsugeren.

- Det er lige før I skal starte med en stiv kost, siger H.C. Og jeg kan se at der osse mangler en fodliste der.

- Så det var slet ikke bare lige, siger Lasse.

- Sådan er det at rode med gamle huse, siger H.C. Man ved aldrig hvad man finder.

- Vi skulle bare flytte et møbel på plads, siger Ludmilla.

- Bare, siger Lasse. Og det blir jo lidt svært at tage fat i haven, når der er så meget inde i huset.

- Men den vokser i mellemtiden, siger H.C.

- Det skal den jo, siger Ludmilla. Den er levende.

- Så bare ikke det levende kryber ind i huset, griner Lasse.

Igen er det kun ham der griner. Ludmilla synes ikke det er morsomt, og H.C. vil ikke blande sig. Det har han ingen adkomst til. Og da han har drukket ud vil han gerne hjem. De unge mennesker siger tak endnu en gang, og Lasse tilbyder at hjælpe, hvis H.C. skal have flyttet noget der kræver fire hænder. Og H.C. siger tak. Han siger ikke at han er vant til at klare tingene selv. Hvis han ikke kan klare det alene, skal det helst ikke klares. Han ryster lidt på hovedet på vej ud ad deres indkørsel. Han ved ikke helt om det er skabsflytningen eller havens udseende det gælder. Måske det hele. Hele tilværelsen måske.

*

Nu er han glad for at han nåede at pakke det elendige brænde ind. Og så elendigt er det heller ikke, han kan da holde varmen. Og de plastikposer har stort set holdt, osse selvom det da har blæst noget. Det er måske lidt mere besværligt at hente, end det var med presenningen sidste år, så han er begyndt at tage lidt mere ind ad gangen. Det er ikke så nemt at stå at fedte med det, når det blæser og måske osse er lidt mørkt.

Nu er han nødt til at tænde op som det første, inden han laver morgenkaffe. Det er årets gang, han kender det og har lært at leve med det. Og så ringer telefonen. Det sker oftere nu end det plejede at gøre inden de flyttede ind. Og igen er det Lasse.

- Var har fundet Sascha, siger han.

- Hvor ?

- I krattet bag huset. Der hvor de der bistader stod. Og hun er død.

- Det havde I vel osse forventet.

Men det er osse lidt ubegribeligt, siger Lasse. For hunden er hængt fast i en gren et stykke oppe, næsten som om den har hængt sig. Eller er blevet hængt. Og så har mågerne i øvrigt hakket øjnene ud på den.

H.C. prøver at se det for sig. Hunden der hænger på en gren inde i syrenkrattet.

- Det er ikke måger, siger han. De vover sig ikke ind i krat på den måde. Det er nok snarere krager. Eller skader eller råger.

- Det er heller ikke vigtigt, siger Lasse. Det er bare pisseubehageligt at se på.

- Skal jeg komme og se på det.

- Vi har hentet hende ind. Eller rettere, jeg har. Og Ludmilla har lagt hende i en af de gamle flyttekasser. Hun er ved at pynte den som en kiste nu.

- Men hvordan er det sket ?

Det kan de så ikke blive helt enige om, siger Lasse. Han tror at hunden er hoppet op på vej gennem krattet, måske fordi der har været et dyr på den anden side af krattet, ude på marken bag deres grund. Og så har halsbåndet hængt fast i en grenvinkel, og det er altså ikke røget af. Men Ludmilla tror der

er nogen der har gjort det. Enten er der en forbryder der har åbnet døren og taget Sascha og hængt hende op i en gren. Eller, og det er når hun er mest vanvittig, tror hun at syrenen i et anfald af ondskab er vokset op og har grebet stakkels Sascha i halsbåndet og hængt hende.

- Så hurtigt vokser de altså heller ikke, siger H.C.

- Jeg siger jo det er vanvittigt, siger Lasse. Og det siger hun osse selv. Og så tror hun alligevel på det på en eller anden måde. Og vi finder jo aldrig ud af det. De laver ikke kriminaltekniske undersøgelser, når det bare er en hund.

Der blir en længere pause hvor de kan tænke hver sit.

- Men jeg ringer sådan set for at invitere dig til begravelsen.

- Begravelsen ?

- Ludmilla vil have det på den måde. Og hun vil gerne have at du er med.

Han kan på en måde godt forstå det. Han har da vist interesse for sagen, sikkert mere end politiet. Og så var der den dag hun kom forbi og var så våd at det dryppede. Den dag han syltede. Han er den lokale bekendte. Den eneste lokale bekendte. Bortset fra Brian altså, og ham kan hun bestemt ikke bruge til noget. Hun ser ham vel som en slags reservefar. Hvis det ikke er reservebedstefar.

- Hvornår skal det være, spørger han.

- I eftermiddag helst. Vi vil gerne have det overstået. Hvis du kan.

- Det kan jeg sagtens.

Nu har han sagt ja. Og det går op for ham, at nu er han i hvert fald nødt til at invitere dem når han blir tres. Men Julie er jo osse taget til Malaga.

*

De er kun tre til højtideligheden, Lasse, Ludmilla og H.C. Der er ingen af jyderne med, selvom de vel har hørt om den. Men det ville vel osse være svært at invitere Laura i hendes situation. Og man kører vel heller ikke over broen for at være med til at begrave en hund.

Ludmilla har draperet kassen med stof så den slet ikke ligner en flyttekasse.

- Vi du lige se ned til hende, spørger Ludmilla.

Det har H.C. slet ikke brug for.

- Jeg vil hellere huske hende som hun luntede rundt i haven og ude ved syrenerne.

- Dem skal du i øvrigt osse sige farvel til, siger Lasse. Ludmilla vil have dem alle sammen fjernet.

- Det blir et større arbejde, siger H.C. Jeg ville nok nøjes med at klippe den godt ned.

- Den skal helt væk, siger Ludmilla.

- Ja ja, siger H.C. Og hvad så med jeres musikalske duo.

- Den spiller da videre, siger Lasse. Og den hedder stadig Den Blå Syren, det er jo blomsten og ikke krattet.

- Den skal have et nyt navn, siger Ludmilla. Ellers dør den osse.

De har gravet et pænt stort hul under køkkenvinduet. Det er vel Lasse der har gravet. En lidt forkrøblet rose er gravet op og ligger på jorden ved siden af jordbunken. Den må have stået op ad muren, men den har nok været for forkrøblet til at H.C. har bemærket den. Den ligger så den kan blive plantet igen. Men den skal nok beskæres først, der skal helst ikke sættes noget over jorden, der er større end det under jorden, det ved man da. Og hvis de gør det ordentligt kan det vel blive et glimrende minde om deres hund. Han kan ikke se blomster på den, og han kan ikke huske at have set blomster der, men det ville vel passe bedst hvis det var en gul rose. Der er faktisk et par blomsterknopper på, men de er stadig skjult bag grønne dækblade. De ryger vel når den blir beskåret. Hvis de nænner det.

Lasse og Ludmilla tager fat i hver sin ende af kassen, de må ned på knæ for at få den pænt ned i hullet. H.C. står der som eneste tilskuer, han har hænderne samlet foran sig, men han folder dem da ikke.

Så står kassen i hullet, og Lasse og Ludmilla rejser sig op igen. Hun græder, han tager spaden og begynder at skovle jord på. Hvis der havde været en skovl fremme, ville H.C. da gerne have givet en hånd med, men der er kun den spade Lasse bruger. Det er vel den han har gravet hullet med. Der blir ikke sagt noget, og der blir slet ikke sunget. Både Ludmilla og Lasse har ellers glimrende sangstemmer.

Ludmilla går ind i huset, Lasse er færdig med at smide jord på og går med. H.C. følger efter, og rosen ligger stadig der og tørrer sine rødder. Det skal han nok ikke minde dem om lige nu.

-Jeg har varmet noget gravøl, siger Ludmilla.

Der står en kasserolle på komfuret og damper. Det ligner hvidtøl eller porter. Ludmilla hælder op i tre krus og giver dem hver et skud flødeskum fra en spraydåse.

- Og så vil vi ønske Sascha alt det bedste på de evige jagtmarker, siger hun.

-Ja hun kunne godt have været en jagthund, siger Lasse.

De løfter hvert sit krus og drikker. Nu er H.C. sikker på at det er en slags porter, han kan smage spritten i den. Det er lige før han tror at den er spædet op med en snaps, men der står ingen flasker fremme, heller ingen ølflasker.

- Tror du jeg kan låne en kædesav af Brian, spørger Lasse.

- Mon ikke Tønnesen har en, siger H.C. Men jeg ville nok starte fra en ende af med en grensaks og en håndsav til en tyver. Det er alt for filtret til en kædesav. Men når du skal have rødderne op, skal du nok have fat i en gravemaskine.

- Er det nødvendigt.

- Ellers kommer de jo igen.
- Den skal helt væk, siger Ludmilla igen. Helt væk.

Hun har sagt det før, og hun har ikke glemte det. Hun mener det, kan man høre.

- Hvor kan man låne sådan en, spørger Lasse.
- Den er du nok nødt til at leje, siger Lasse. Og måske skal du osse have fat i en til at betjene den.
- Mon ikke jeg selv kan lære det ?
- Det vil være noget mere overskueligt, hvis det er en der allerede kan.

Lasse står lidt og tænker. Måske regner han osse. Ludmilla har taget de tre tomme krus og skyller dem under vandhanen.

- Rødderne dør vel hvis man holder nye skud væk, siger Lasse.
- De skal helt væk, siger Ludmilla ovre fra vasken.

Hun står med ryggen til de to andre, men der er ingen tvivl om hvad hun mener. H.C. vil til at gå hjem, begravelsen er overstået. Lasse giver ham hånden.

- Tak fordi du kom og var med.
- Husk nu rosen, siger H.C.
- Det skal jeg nok.

Ludmilla blir stående ved vasken med ryggen til. Hun holder fast i bordpladen med begge hænder, måske græder hun igen.

- Farvel Ludmilla, siger H.C helt ovre fra døren.

Måske siger hun farvel, han kan ikke høre det. Han går ud og ved ikke helt om han skal lukke døren. Lasse er vel på vej ud til rosen. Men han blir vist i køkkenet, han kommer ikke ud i gangen. Det er nok bedst at lukke yderdøren. De har vel noget at tale om. Og på vejen hjem kan han osse mærke at det ikke var hvidtøl de fik under det flødeskum.

*

Tre dage senere kan han høre lyden. Det kommer nede fra syrenerne, og han er sikker på at det er en kædesav. Så opdager Lasse nok, hvor let det er at fægte med sådan en i det virvar.

Efterhånden kan man osse se noget der vælter om ved indkørslen. H.C. blir inde i stuen og ser ud ad vinduet. Han skal i hvert fald ikke ned og blande sig i det foretagende. Han skal osse på biblioteket og have afleveret sin bog. Han har fået den forlænget en gang, og han blir ikke færdig med den. Han tager sko og vindjakke på og går ud til sin bil. Herude er lyden af kædesav endnu tydeligere. Han kan ikke se om Lasse er kommet videre, men det er han vel.

Han kan lige så godt handle, når nu han er i byen. Han mangler godt nok ikke så meget, det synes han aldrig han gør. Men når han kommer ind i butikken plejer han at finde noget. Han kan da købe en liter mælk og en pakke frosne forårsruller. Bilen er ikke så varm at de vil tø op mens han er på biblioteket. Han skal ikke låne, bare aflevere.

Han er godt nok begyndt at læse den Jon Ludvigsen biografi, men der har været så meget andet, så han har ikke kunnet koncentrere sig. Eller osse er han ikke blevet fanget af den. Der står en hel masse om noget gruppeteater, og det ved han ikke noget om. Og han har da klaret sig udmærket uden. Så han behøver ikke forny den mere, sådan må det gerne være. Måske kunne der senere i bogen komme noget mere spændende, noget om filmene. Men lige nu er hans eget liv rigeligt spændende. Han afleverer bogen og kører hjem.

Og ganske rigtigt. Han når lige at sætte bilen i carporten, da han hører ambulancen. Den kommer med både blå blink og sirener nede fra syrenerne og drejer til højre, ind i landet. Og han kan ikke høre kædesaven. Han behøver ikke at gå derned for at få at vide hvad der er sket, han ved det allerede. Det er han sikker på.

Han går ind og stiller mælken i køleskabet, forårsrullerne lægger han ud i kummefryseren. Forårsruller på denne tid af året. Og så tar han alligevel træskoene på, jakken har han slet ikke taget af. Og så går han over vejen og ned mod syrenerne. Selvom han jo godt kan gætte hvad der er sket, må han jo sikre sig at han ikke tager fejl.

Nogle af grenene ligger i indkørslen og er blevet kørt over. Det er vel af ambulancen, deres stationcar står der stadig. Indgangsdøren er låst, Lasse er kun kommet et lille stykke ind i syrenerne, og der ligger kædesaven stadigt og flyder. Han havde osse frygtet at finde en blodpøl, men det ser der ikke ud til at være. Der er måske en smule blod på en af de grene, der er skåret over lidt over roden, men det er han ikke engang sikker på. Han samler kædesaven op, den har ikke godt af at ligge der. Slet ikke når det er en de har lånt. Han tager den med over og banker på døren. Der blir ikke lukket op. Ludmilla må være kørt med i ambulancen. Og der er ikke et skur han kan lægge kædesaven ind i. Han går rundt om huset og ser efter en mulighed for at komme af med den. Og der ligger resterne af et af Leopolds gamle bistader. Dem må Lasse have flyttet herhen på et tidspunkt. Det lykkes ham at få lagt kædesaven på nogle brædder og dækket den med en bistadeside der næsten er hel. Det er da bedre end ingenting.

Alternativet er jo at tage den med hjem og lægge den bagest i carporten, det er osse en mulighed. Men det vil virke forkert, det er ikke ham der har lånt den, det er Lasse. Og det skal ikke se ud som om han har prøvet at hugge den. Han her heller ikke noget at bruge en kædesav til. Han lader den ligge under bistadesiden og går hjem.

Hjemme sætter han sig i stuen. Og kigger lidt ud i luften. Han ved ikke om Ludmilla osse har en mobiltelefon. Det har hun vel som alle andre i hendes alder, men han kan ikke hendes nummer. Han kan ikke ringe og spørge hvad der er sket. Selvom det jo var tydeligt nok, han kunne selv se det, og han kunne vel osse se det for sig inden det skete. Men han ved jo ikke hvor meget der er sket, hvor alvorligt det er. Ambulancen kørte i hvert fald for fuld udrykning, og det var vel ikke bare for sjov. Og hvor meget vil Ludmilla i det hele taget vide, hvis han får fat i hende. Han kan ikke bare ringe til hospitalet, han er ikke pårørende, han er kun genboen. Og han ved heller ikke hvilket hospital de er kørt til. Nu ville han ønske at han havde lånt en ny bog, nu er han nødt til at nøjes med at høre radio. Der er vel ikke noget i fjernsynet. I hvert fald ikke noget om Lasse og Ludmilla, så alvorligt kan det heller ikke være.

Han er begyndt at sætte frem til aftensmaden da Ludmilla ringer.

- Undskyld jeg forstyrrer, siger hun, men Lasse har været ude for en ulykke.
- Jeg så ambulancen, og jeg har været nede ved jeres hus og se efter.
- Jeg var vist lidt forvirret.
- Du har i hvert fald fået låst huset, siger han. Jeg har taget i døren.
- Tak.
- Men hvor meget er der sket.
- Han har fået savet sig nede i foden. Der er vist nogle sener der er ødelagt.
- Men så er det altså ikke så alvorligt. Det kan de jo lave.
- Og så har han osse fået sat sig på en gren, der er stukket ind i hans røvballer. Det er det der gør mest ondt, siger han.
- Så du kunne godt snakke med ham ?
- Ja. De er færdige med undersøgelserne. Han skal opereres i morgen. Men nu har jeg fået et problem.

Det kan han osse godt gætte. Han så deres stationcar i indkørslen.

- Du vil gerne hentes ?
- Jeg ved godt det er meget at bede om. Så hvis du ikke kan, så kan jeg godt tage en taxa.
- Selvfølgelig kan jeg hente dig. Hvornår skal det være ?
- Det bestemmer du selv. I løbet af aftenen, hvis det kan lade sig gøre. Og jeg betaler benzinen.
- Hvor er I henne ?
- Roskilde sygehus. Det ligger endda på Sygehusvej.
- Det finder jeg.
- Det er altså stort. Vi er i det der hedder akutmodtagesen stadigvæk. Og der er skilte over det hele.
- Det blir ikke noget problem, siger han. Jeg skal bare lige have lidt at spise først, så kører jeg. Det varer vel en halvanden times tid før jeg kan være der. Er det i orden ?
- Det er i orden når det passer dig. Og mange tak skal du have.

- Det er bare almindeligt naboskab her på egnen. Men måske skulle jeg osse have dit telefonnummer, så jeg kan ringe dig op, hvis der er noget.

Han får nummeret og skriver det i Mors lille grønne bog ved telefonen. Og nu kan han i hvert fald gøre noget. Andet end at sidde der og trille tommelfingre, han har stadig begge to i god behold. Sikke osse noget at tænke på lige nu.

Han spiser hurtigt og rydder op i køkkenet og skynder sig at komme afsted. Først på de små veje, men snart på motorvejen mod Roskilde. Han har da en fornemmelse af hvor de har lagt sygehuset der i byen, og ellers er der vel skilte.

Og der er ganske rigtigt skilte. Helt ude fra motorvejen. Området ved sygehuset er lidt mere uoverskueligt, men han finder akutmodtagelsen, og han finder Ludmilla. Det er godt en time efter de lagde røret, og det er da ikke så ringe klaret. Ludmilla er glad for at se ham.

- Hvordan har Lasse det nu, spørger han.

- Han sover.

Han har vel fået et eller andet at sove på. Efter sådan en ulykke kan man sagtens være for ophidset til at falde i søvn. Og hans krop trænger til hvile. Det kan de hurtigt blive enige om, og nu vil Ludmilla hjem, så de går ud i hans bil. Den er heldigvis ikke så beskidt indvendigt, og der ligger ikke papir eller andet skidt på gulvet. Det gik så stærkt at han ikke nåede at tænke på det hjemmefra.

I starten siger de ikke noget til hinanden. Hun har vel en del at tænke på, og han har ikke ret meget at spørge om. Der er ingen tvivl om at hun er urolig, at hun osse selv kunne have brug for noget at sove på. Han ville nok selv have lyst til en øl eller to i den situation. På den anden side, da Mor døde var han helt nøgtern i dagevis. Men Lasse lever jo i bedste velgående.

- Hvordan har du det selv, spørger han.

- Det aner jeg ikke, mumler hun.

Hun har ikke lyst til at snakke, det kan han da høre. Og han har slukket radioen, så de eneste lyde er motoren og trafikken udenfor. Selvom han kører godt til, blir han alligevel overhalet en del gange. Og når han selv skal udenom lastbiler, er han nødt til at være opmærksom. Han er osse træt. Måske skulle han have ladet Ludmilla køre. Men hun er vel endnu mere træt. Turen føles lang, selvom det er samme strækning som da han kørte til Roskilde. Det er bare i modsat retning.

Han er glad da de drejer nedad markvejen mod huset bag syrenerne. Han kører helt frem til hvor ambulancen må have stået. En af grenene skraber mod bunden af hans bil.

- Den skide syren, siger Ludmilla. Den tog min hund, og nu er den ved at tage min mand.

Mand ?

- Er I da gift ?

- Gu er vi ej. Men derfor er han alligevel min mand.

- Det er ikke så lige til at komme af med sådan et krat, siger han.

Så kan de snakke om noget andet uden helt at skifte emne.

- Jeg har hørt man kan bruge dynamit, siger hun.

- Så skal det nok ikke være så tæt på huset.

- Op i røven med huset.

- Du skal huske at din hund osse ligger der.

- Jeg ved det. Det er den eneste grund til at jeg ikke allerede har stukket ild på lortet.

Hun står ud af bilen og fisker husnøglen frem af sin jakkelomme.

- Går du lidt med ind, spørger hun. Du skal vel osse have noget for benzinen. Du har vel ikke mobile pay ?

Nej, det har han ikke fået.

- Det skal du ikke tænke på, siger han.

- Men du går med ind alligevel ? Bare lidt. Til jeg har tændt lyset og trukket gardinerne for, så jeg slipper for at glo ud på uhyret.

Hun låser døren op og åbner den og tænder lyset i gangen. Den udendørs lampe over døren tænder hun ikke. Og så snart H.C. er kommet med ind, lukker hun døren og låser den.

- Jeg tror ikke uhyret kommer ind der, siger han og smiler lidt.

- Det ved jeg godt. Jeg er bare ikke tryk ved det.

- Det er jo bare noget syrenkrat. Det løber altså ikke så stærkt.

Hun går ind i stuen og tænder lyset. Her er alle gardinerne trukket for, men hun går dem alligevel alle sammen igennem og sikrer sig at de mødes i midten og ikke gaber ude i siderne.

- Det kan godt være du synes jeg er åndssvag. Det synes jeg i hvert fald selv. Det gør bare ingen forskel.

- Er du sikker på at du har lyst til at være her i huset, spørger han.

- Det er mit hjem. Hvor skulle jeg ellers være ?

Det kan han jo ikke svare på. Hendes venner og familie er ovre i Jylland, her kender hun kun ham. Og så Brian, men han tæller slet ikke med.

- Måske skulle du tage noget beroligende, siger han. Noget kamillete måske.

- Vi har lidt mere af Saschas gravøl, siger hun. Der er ikke mere flødeskum, og det er ikke varmet op. Men det kan sagtens drikkes på den måde. Hvad siger du ?

Det var hende der trængte. Ikke ham. Og så kunne det måske alligevel falde på et tørt sted, den smagte ikke så ringe. Men det var en øl der slog, og han skal have bilen bakket ud og helt hjem, der er ikke plads til at vende. Men det må ambulancen jo have gjort, så måske er marken fast nok. Ambulancen er da ikke bakket ind ?

- Det er godt nok fristende, siger han. Men så skal jeg lige hjem med bilen først.

- Den kan da bare blive stående her.

Men den skal hjem i carporten, den skal ikke stå her. Bagenden stikker endda ud så den kan ses fra vejen. Det er endda blevet lidt tydeligere af at Lasse trods alt har fået fjerne en smule af syrenerne.

- Men jeg lover at komme tilbage, siger han. Den øl var god, det kan jeg godt huske. Det er den sikkert osse uden flødeskum.

Hun følger ham ud til døren, men hun går ikke med ud. Han sætter sig i bilen og starter, hun har allerede lukket døren til huset indefra. Hun er godt nok paranoid. Måske er hun bange for at det er hende **er** skal sove i hundrede år. Han må nok hellere skynde sig tilbage, om hundrede år er han nok ikke meget bevendt.

Det er godt at han ikke har fået øl endnu. Nu kan han bakke hele vejen op til vejen. Det er mørkt, men heldigvis er det tørvejr. Han blir i hjulsporene hele vejen op og får bakket op og vendt rundt og vendt rundt engang til så han kan bakke ind i carporten. Han går ikke ind og skifter fodtøj men går hele vejen ned til syrenhuset i byskoene, så må de se ud derefter i morgen, de kan heldigvis børstes og pudsas, de trænger sikkert alligevel allerede.

Ludmilla åbner med det samme da han banker på. Hun har hentet øl ind i stuen og skænket op i nogle store kugleformede glas. Uden flødeskum skal det ikke i krus, kan han se. Døren ud til køkkenet er lukket, der er vist ikke gardiner derude. Men hun må da have hentet de øl og måske osse glassene der. Og der står osse to øl med kapsler på, hvis de skulle få brug for det.

- Og denne gang er det altså ikke gravøl, siger H.C. Han skal nok komme sig.

- Det håber jeg fandeme osse han gør.

- Har de sagt noget om hvornår han kommer hjem ?

Det har de ikke. Det er noget kompliceret noget med de sener i fodroden, det har de sagt, men han skal nok komme til at gå igen efter operationen. Og det er hun ikke så bekymret for. Det er mere det sår i røvballen, der hvor han blev stukket af syrenen.

- Og nu tror du måske jeg er tosset, men jeg har altså fået noget noia af det uhyre.

H.C. tror han forstår hvad hun siger, og han kommenterer det ikke. Og Ludmilla har allerede næsten tømt sit glas, han skal tage sig gevaldig sammen for at følge med her.

- Har I så planer om at blive gift på et tidspunkt, spørger han,

På en eller anden måde må han få fremtiden på banen i stedet for.

- Det har vi aldrig snakket om.

- Men hvis I får børn.

- Det skal vi ikke lige nu.

- Jeg kunne fornemme på Lasse at I havde snakket om det.

- Ja han har. Men vi skal i hvert fald havde det her sted og det her hus til at fungere først. Så kan vi måske snakke om det.

Nu er krattet måske alligevel rykket lidt i baggrunden. Hun vipper kopslen af endnu en øl og skænker op i sit eget glas. H.C.s glas er stadig halvt fuldt, så det er vel ikke uhøfligt at hun gør det på den måde.

- Det er i hvert fald en god idé med det øl, siger hun. Godt du kom i tanker om det.

Så vidt han ved foreslog han kamillete, men måske kunne hun høre at han havde tænkt på øl, da han sagde det.

- Og jeg håber det er i orden jeg holder lidt på dig, fortsætter hun.

- Jeg har ikke travlt, siger han.

Men han er jo træt, og han kan allerede mærke den øl han har fået ned. Og han skal i hvert fald ikke sidde her og falde i søvn på deres sofa.

- Ska du ikke osse have en til, spørger hun.

- Nej tak. Jeg har stadig noget tilbage.

Det er efterhånden ikke meget, men det er vel nok til at være alibi for ikke at få mere skænket op.

- Jeg tror osse vi skal have kædesaven ind, tilføjer han. Den har ikke godt af at ligge ude, selvom jeg har forsøgt at dække den til.

- Den skal i hvert fald ikke ind i huset, siger hun.

Og så kommer historien med syrenerne og Lasse og kædesaven tilbage i hendes ansigt.

- Jeg kan osse tage den med, siger han. Hvem har I lånt den af.

- Jeg tror det var ham der Brian, men jeg er ikke sikker.

H.C. er overbevist om at Brian ikke selv har en kædesav. Den kommer sikkert oppe fra gården. Men den skal nok helst afleveres tilbage via Brian, så han ikke får problemer med at have lånt den videre ud. Til de tilflyttere, der ikke vil være med til at ophæve den forpagtning af jordstumpen foran deres hus.

- Jeg skal nok tage mig af det, siger han.

- Du er alt for sød. Så ligesom Lasse er min mand uden vi er gift, så er du næsten min bedstefar. Uden vi er i familie med hinanden.

- Så skulle jeg vist have været meget tidlig ude.

Det støder ham da lidt. Så meget ældre end hendes forældre kan han heller ikke være. Hun er vist osse ved at blive noget småfuld, hun har allerede tømt glas nummer to.

- Jeg tror jeg skal have den sidste, siger hun. Hvis du altså ikke skal have den.
- Tror du at du skal have mere øl lige nu ?
- Du har nok ret. Jeg har ikke lyst til mere. Jeg skal have en lille cognac i stedet for, og så skal jeg op og putte.

Han når ikke at sige hvad han mener om den plan. Hun har allerede rejst sig og hentet en flaske cognac i det skab, de flyttede ind i stuen med så stort besvær. Og så vidt han kan se blir det stadig mest brugt til sengetøj og håndklæder, selvom det står inde i stuen. Men der er altså osse cognac. Og måske er der osse andre flasker derinde, det kan han ikke se.

- Bare en bundskjuler, siger hun.

Hun hælder op i det tomme ølglas. Det er en lidt stor bundskjuler, men i et kugleformet glas er bunden jo heller ikke så veldefineret. Hun sætter sig ikke igen, drikker det bare mens hun står op. I samme tempo som hun tømte glasset for øl.

- Så vil jeg bede dig om en sidste ting, siger hun.
- Og det er, siger han og drikker sin sidste sjat øl.
- Vil du følge mig gennem køkkenet og op ad trappen. Så skal jeg nok selv finde ind i soveværelset.
- Op ad trappen, siger han, det kan jeg godt.

Han rejser sig, og de følges ud i gangen og hen til køkkendøren.

- Du kan godt finde igennem uden vi behøver tænde lyset, siger hun.

Han synes det er tosset, det gør hun jo osse selv. Men som hun har det, kan han ikke sige andet end ja.

- Jeg har ikke fået syet rigtige gardiner herude, siger hun. De dækker kun halvt op. Jeg prioriterede soveværelset og stuen først.

Ude på trappen tænder hun lyset. Her er ingen vinduer. Hun kommer pænt hele vejen op ad trappen, han følger efter i anstændig afstand, selvom det vel kan være det samme, når damen ikke er i skørt men i lange bukser. Det sidder i ham. Da han står på det øverste trin er hun allerede fremme ved døren til soveværelset.

- Men jeg skal vel låse efter mig når jeg går, siger han. Den kan vel ikke smækkes.
- Du siger noget. Du må have Lasses nøgle.
- Den har han vel i Roskilde.
- Nej, den ligger i hans pæne bukser. Jeg fik hans pung med, så han har sit sygesikringsbevis. Men nøglen er stadigvæk her.

Det er utroligt hvor nøgtern hun kan være, samtidigt med at hun er både fuld og tosset. Hun går ind i soveværelset, og lidt efter kommer hun ud med

nøglen i hånden. Hun går helt hen til trappen og rækker ham nøglen og smiler. Så går hun tilbage til soveværelset, H.C. går ned igen og igennem det mørke køkken. Han slukker lyset i stuen og ude i gangen inden han går, han har stukket nøglen i døren inden han slukker det sidste. Han låser døren og så går han derfra med nøglen til deres hus i lommen. Det er lidt for tæt på nu Henrik, nu skal du vist hjem og sove.

*

Næste morgen står den foregående dags begivenheder - og specielt den foregående aften - klart i H.C.s hukommelse. Særligt nøglen i hans bukselomme råber lidt højt. Han skal ikke gå rundt med nøglen til deres hus, og slet ikke Lasses nøgle. Det han godt være at det ikke kan ses på ham at han har den, og Lasse på Roskilde sygehus har tankerne et helt andet sted. Men han ved det selv, og det føles ikke rigtigt. Så snart han har fået morgenmad og tøjet på, stikker han i træskoene og tager jakken på og går ned for at aflevere den.

Da han kommer ned til deres indkørsel, ser han at deres stationcar er væk. Lasse skal jo opereres i dag, og hun er da kørt til Roskilde for at være der imens. På en eller anden måde må hun være kommet tidligt op. Han håber hun er i stand til at køre bil. For en sikkerheds skyld banker han på døren. Flere gange endda, men der er slet ingen reaktion.

Han har jo nøglen så han kan låse sig ind, men det vil han ikke engang overveje. Han henter kædesaven bag huset, den glemte han aftenen før, og går så hjemad. Den er lidt tung og uhåndterlig at bære så langt. Og i stedet for at lægge den ind i carporten, smider han den direkte ind på bagsædet i sin bil. Brian er vel hjemme ved aftensmadstid, så kan han komme over til ham og få den afleveret.

Og så har han igen den her mærkelige ventetid som han ikke kan bruge til noget. Det er jo som om han kan blive forstyrret hver øjeblik det skal være, og så vil det jo være irriterende at være i gang med noget vigtigt. På den anden side kan han ikke forestille sig hvad det skulle være for en forstyrrelse. Måske ringer Ludmilla på et tidspunkt, eller hun kigger forbi, andre kan der vel ikke være tale om. Og det blir først efter en kompliceret operation og efter Lasse er vågnet op. Det blir tidligst engang hen på eftermiddagen. Med sin sunde fornuft kan han sagtens forestille sig at det blir en dag som alle andre indtil da, men det hjælper ikke engang at han siger det højt for sig selv. Han ved jo at Lasse nok ligger på operationsbordet og blir skåret og syet i, han ved at Ludmilla sidder i et eller andet venteværelse uden at kunne koncentrere sig om de fremlagte ugeblade. Han har godt nok hverken prøvet det ene eller det andet selv, men han har set det i fjernsynet, og det er tilstrækkeligt.

Han tager igen træskoene på og går ud i haven. Der er ikke noget her han kan beskære. Han kan da gå ned og fortsættes Lasses arbejde med syrenen.

Men han ved jo det vil skyde igen hvis ikke rødderne kommer med op. Teoretisk ville man naturligvis kunne klippe dem alle sammen ned nu, og så bruge de næste mange somre til at klippe alle skud væk. Så dør rødderne på et tidspunkt af mangel på næring. Men i praksis er den metode helt uoverskueligt. Det er mindst et par gange om ugen man skal være over dem alle sammen hele sommeren. Der er jo osse andet at lave.

Man kunne jo tage dem alle sammen nede i jordhøjde, og så holde nye skud nede med en græsslåmaskine. Men det blir osse et håbløst molboarbejde. Det eneste effektive vil være en lille gravemaskine. Hvis han prøver med round up vil Lasse og Ludmilla garanteret protestere. Det er osse tosset at den syren har fået lov til at brede sig sådan. Leopold forsømte den jo allerede, og enken ignorerede den. Og Lasse og Ludmilla bød den velkommen. Måske fordi de så den som en hilsen til deres musik. Han kan i hvert fald gå ind og tage noget frokost, arbejde blir det alligevel ikke til. Men efter madderne er spist og køkkenet er ryddet, er eftermiddagen stadigvæk lang.

Mon ikke det passer at han kører ned til Brian med den kædesav ved fem tiden. En bildør smækker ude i indkørslen. Så måske kommer Brian selv og henter kædesaven. Og hvordan skulle han vide at den ligger i H.C.s bil.

Det er Lasses og Ludmillas stationcar, bagenden rager næsten helt ud på vejen, han kan se det inde fra stuevinduet. Det er Ludmilla der banker på. Allerede. Lasse må være den første der har været på operationsbordet i dag.

- Jeg synes du skal have besked, siger hun.
- Hvordan går det så med ham ?
- Operationen gik godt, og han er vågnet af narkosen. Men han har stadig ondt i røven.
- Jeg skal huske at give dig den her.

H.C. tager nøglen til deres hud op af lommen og overrækker den til hende. Hun siger tak og står med den i hånden.

- Men kom dog indenfor, fortsætter han. Er det såret i ballen der giver problemer.
- De har givet ham en sprøjte mod stivkrampe allerede i går. Men de er bange for at han osse skal have noget penicillin. Der er en slags rød ring om såret, og den kunne de ikke lide.
- Syren er altså ikke giftig.
- Måske er den her.
- Det kan jeg berolige dig med at den ikke er. Det er snarere noget beskidt olie fra saven der driller.

Hun ser ikke overbevist ud. H.C. er ganske sikker i sin sag, det er han som regel når han udtaler sig. Og så må hans svar blive hængende i luften. Sådan er det osse ganske ofte når han udtaler sig. Han skifter emne.

- Hvordan var det at køre ? Du må have været noget træt.

- Det har jeg ikke tænkt over. Men nu du siger det, jeg er faktisk meget træt nu.

- En kop kaffe måske ?

- En stol i hvert fald. Og så osse gerne en kop kaffe.

H.C. laver kaffe. Ludmilla sætter sig i den store lænestol inde i stuen. Hun er næsten faldet i søvn da han kommer ind med kaffen.

- Har du mælk, spørger hun.

Det har han da. Han henter mælken i køleskabet., Hun har drukket de øverste slurke kaffe inden han kommer tilbage med mælken.

- Hvor meget skal du have i ?

- Bare fyld op.

Han hælder i, næsten helt op til kanten af koppen. Og hun tømmer koppen i en lang slurk. Så sidder hun lidt og misser med øjnene.

- Skal du have en kop til ?

- Jeg tror godt jeg kan klare markvejen nu.

Hun rejser sig, siger tak for kaffe og går ud til deres stationcar. Hun smiler endda inden hun går ind i den og bakker ud på vejen. Der er heldigvis slet ingen anden trafik, det ser bestemt ikke ud som om hun har set efter. Hun drejer ind på markvejen ned mod huset bag syrenerne. Bilen forsvinder kun næsten ind i indkørslen, han kan stadigt skimte den gennem grenene. Og se hende gå ind i huset, hun er hjemme i sikkerhed. H.C. går ind i huset og ind i stuen og kigger ud ad vinduet. Bortset fra det svage omrids af deres stationcar ser det ud som det gjorde, inden hun kom tilbage.

Han må osse se at komme ned til Brian med den kædesav. Han vender sig og kigger på den lænestol hun sad i. Hun har ikke spildt en dråbe kaffe. Mælkekartonen står på kaffebordet, der har han åbenbart selv sat den. Og på gulvet ved siden af det ene armlæn ligger nøglen. Hvis han skynder sig ned med den, kan han måske nå at få den afleveret inden hun falder i søvn. Men det vil være synd. Hun ligger måske allerede og sover nu. Han må hellere få klaret det med kædesaven først.

Han går ud i gangen for at tage sko på. Det er ikke rart at køre i træsko. Han ved godt at mange andre gør det, men hvis han får sat sig ind i bilen med dem på fødderne, sparker han dem altid af og kører i strømpesokker. Og som regel, i hvert fald når han har planlagt at køre, tager han sko på. Som regel skal han osse ind til byen når han tager bilen, og så passer det jo sammen. I dag skal han godt nok kun ned til Brian. Nede ved siden af den gamle og nedlagte brugs. Der kan han ikke købe noget, så den skal han ikke ind i.

Brian er hjemme. Han sidder og spiser aftensmad. Han har en dame på besøg, hun sidder osse ved bordet men spiser ikke med.

- Det er Madonna, siger Brian.

-Jeg hedder Jeanette, siger damen.

Hun siger det lidt surt. Hun er noget yngre en Brian, men hun ser ikke ud til at være bange for ham.

-Jeg kommer med den kædesav Lasse har lånt, siger H.C.

- Hvad for en kædesav, spørger Brian.

H.C. holder kædesaven lidt frem. Brian har lagt sin gaffel på tallerkenen. Der ligger stadig tre kartofler og et stykke medister tilbage. Der har osse ligget rødbeder, kan man se, men de er allerede spist.

- Den der Lasse lånte til at fjerne sine syrener.

- Den kender jeg ikke noget til. Jeg har aldrig haft en kædesav. Han lånte min le i sommers, men den har han afleveret.

- Hvor har han så lånt den ?

- Det aner jeg ikke.

- Er du i bil, spørger damen der hedder Jeanette.

- Ja, siger H.C. Den er for tung at gå så langt med.

- Den er heller ikke fra gården, siger Brian. Han har måske lejet den.

- Han sagde han lånte den af dig.

- Du har hørt forkert H.C. Eller osse husker han forkert.

- Skal du videre ind til byen, spørger Jeanette.

-Jeg skal nok køre dig, siger Brian.

H.C. kigger på dem begge to. Han skal både finde ud af det med kædesaven, og så skal han have afleveret Lasses nøgle til Ludmilla. Han skal ikke osse finde ud af hvad der er med Brian og hende Jeanette, som han kalder Madonna.

-Jeg skal bare hjem igen, siger han. Det er den modsatte vej.

Han går ud til bilen og kører hjem med kædesaven på bagsædet. Han må spørge Ludmilla om den, når han alligevel afleverer nøglen.

*

Næste morgen, bare efter en tør kop kaffe, tager han jakke og træsko på. Lasses nøgle ligger endnu i hans bukselomme. Han skal ned og have den afleveret. Måske skulle han osse lige tage kædesaven ud af bilen. Men hvis han lægger den i carporten og dækker den med et eller andet, så ser det måske ud som om han har tænkt sig at beholde den. Eller måske skulle han tage bilen derned og aflevere den dernede. Og hvor skulle den så ligge der, Ludmilla vil ikke have den ind i huset. Forståeligt nok, og den er osse Lasses ansvar. Og han er jo ikke i stand til at tage ansvar, i hvert fald ikke nu, som han ligger i Roskilde med en opereret fod og et sår i den ene røvballer.

Det må han tage stilling til senere, han har allerede træsko på. Bilen får lov til at blive i carporten, kædesaven får lov til at blive i bilen, bjerget ligger langt

ude i skoven. Han kan høre han prøver at fløjte melodien, det lyder ikke så godt.

Nede ved deres hus er stationcaren væk igen. Hun må være kørt. Måske har de ringet fra Roskilde sygehus, måske er hun taget på besøg. Der kan vel ikke være sket noget alvorligt, ikke allerede. Det er noget pjat at tænke på den måde.

Han går hen til døren og tager i den. Dumt, hun er jo kørt, så naturligvis er den låst. Og det er den så ikke.

Hun har fået en besked fra sygehuset og er bare styrtet afsted. Så må det jo være alvorligt. Da hun kørte med ambulancen, huskede hun at låse huset. Men hun kan osse bare have glemt det. Så kan han bare gå ind og lægge nøglen, og så er det problem løst.

Men kan han bare gå ind. Der er jo ingen hjemme. For det er vel hende der er kørt. Hvis ikke hun var så træt i går at hun lod bilnøglen sidde. Og så er der en eller anden idiot, der er kommet forbi og har taget stationcaren. Mens hun stadig ligger deroppe og sover. Men så havde hun vel låst døren indefra, det ved han da at hun plejer. Han kan ikke bare gå ind og se efter. Han kan ikke bare vade op i hendes soveværelse og se efter. Hun vil få et chok. Det vil se helt forkert ud.

Han burde måske have ringet hjemmefra inden han gik derned. Han fik jo nummeret. Han er nødt til at gå hjem og se tiden an. Så kan han prøve at finde ud af hvad han skal gøre med den kædesav. Han kan osse prøve at ringe når han kommer hjem. Og bare gå med nøglen og lade deres hus være ulåst. Det er ikke dit ansvar H.C., de er voksne mennesker, og du er ikke i familie med dem.

*

Hen sidst på eftermiddagen er det Ludmilla der ringer til ham.

- Du har prøvet at ringe, siger hun.
- Ja. Du har tabt Lasses nøgle inde i stuen her, dengang du fik kaffe, og så var jeg nede for at aflevere den. Hvordan har han det ?
- Det ved jeg ikke, jeg er i København. Jeg kigger ind til ham på turen hjem.
- I København ?
- Arbejdet skal stadig passes. Og han er jo ikke ved at dø.
- Arbejder du ikke hjemmefra ?
- Jeg er nødt til at besøge kunderne ind imellem.
- Jeg opdagede at jeres hus ikke var låst.
- Stod døren åben ?
- Nej, den var lukket. Men den var ikke låst.
- Så låste du den vel ?
- Det gjorde jeg da.

Han må ned med det samme og få den låst.

- Men når du ser Lasse, fortsætter han, kan du så ikke spørge om den kædesav. Brian siger det ikke er hans, og et eller andet sted må den jo komme fra.

- Lige nu er jeg lidt ligeglad med den skide kædesav.

Men kunderne i København er hun ikke ligeglad med. Og kædesaven ligger i hans bil og ikke hos hende. Den er altså hans problem nu.

- Giver du besked når du har set Lasse ?

Han siger det som om han har ret til at blive orienteret, han kan godt selv høre det. Men så længe han har ansvaret for den kædesav Lasse har lånt, må han vel osse interessere sig for mandens helbred.

-Jeg kigger forbi når jeg kommer hjem, siger hun.

Han må ned og låse deres hus mens han husker det. Han siger tak og farvel og ringer af, han skal koncentrere sig om at få låst huset, så det næsten ikke er løgn at han har gjort det.

Han nærmest løben ned ad markvejen. Da han står ved døren, overvejer han om han skal kigge ind for at se om der har været nogen. På den anden side kunne der jo allerede have været nogen da han var der i morges. Dengang kunne han osse have set efter. Måske er det ikke hende der har glemt at låse. Måske har der været indbrud, og så er tyvene gået ud ad døren. Deres stationcar var jo væk, det var tydeligt at der ikke var nogen hjemme.

Han åbner døren og kigger ind. Det ser ikke ud som om der har været nogen. Hvordan skulle det osse se ud. Han lukker døren og låser den. Så går han rundt om hele huset for at se om der er åbne vinduer. Det er der ikke. Og så går han hjem til sig selv med Lasses nøgle i lommen Hvis bare de havde haft en brevsprække. Postkassen kan han ikke smide den i. Den står helt oppe ved vejen. Hun sagde jo osse hun ville kigge forbi på vejen hjem. Han går ind i sit eget hus og ender på badeværelset. Er der mon ikke ved at være vasketøj nok til at sætte en maskine i gang ?

Sidst på eftermiddagen kommer Ludmilla.

- Godt du kom, siger han. Nu skal du altså have den nøgle.

- Det var ellers praktisk i dag, siger hun. At du havde den altså.

Hun har en lille taske om halsen og lægger nøglen ned i den.

- Men tak for hjælpen. Med det hele. Jeg har osse noget til dig.

Hun tager en konvolut frem.

- Det er pengene for den benzin du brugte da du hentede mig. Det har jeg jo lovet.

- Det skal du ikke tænke på.

- Det har jeg altså. Og når du ikke har mobile pay, så har jeg altså hævet kontanter til dig. Jeg har forsøgt at beregne beløbet, tror du der er nok ?

Han tæller pengene. Der er rigeligt, synes han. Og på en måde er det da dejligt at se at hun gør sig umage for at opføre sig ansvarligt. Selvom hun altså ikke er hans barnebarn. Og selvom det nok er lidt meget at bruge tid på det i den nuværende situation. Måske er det osse muligheden for at tage sig af noget praktisk og overskueligt, hun har benyttet sig af. Så han skifter emne til et andet praktisk problem, et der er mindst lige så påtrængende.

- Fik du spurgt Lasse om den kædesav ?

- Næ. Han var noget uklar da jeg talte med ham, så det ville nok alligevel ikke kunne bruges til noget.

- Er der da problemer ?

- Sygeplejersken siger det er helt normalt efter operationen. Han får vist noget stærkt smertestillende. Men han har altså osse noget feber, og det er jeg ikke så vild med.

- Det skal nok gå. Men det er da synd for ham.

- Og for dig.

Han forstår ikke hvad hun mener. Det kan vel kun være det med kædesaven. Hvis hun sagde det var synd for hende selv, så kunne han bedre forstå det. Men den slags siger man jo ikke.

- Jeg overlever i hvert fald nok, siger han. Hvordan gik dit kundebesøg ?

Det rager sådan set ikke ham, han er vel ligeglad med det. Det burde han i hvert fald være.

- Det gik fantastisk, siger hun. De bed på. Og det er en stor forestilling, så jeg får travlt.

- Er det ikke et lidt upraktisk tidspunkt at have travlt.

- Jo. Men vi skal jo leve. Lasse tjener jo ikke noget så længe han er syg.

Hun begynder at gå ind i stuen. H.C. følger efter. Hun sætter sig i den samme lænestol som sidst. Men Lasses nøgle ligger nede i hendes taske, den falder den ikke ud af. Hun læner sig tilbage i stolen, ikke for at sove i dag, bare for at se lidt opgivende ud. Hun vil ham et eller andet, det kan han mærke.

- Er der noget jeg kan hjælpe med, spørger han.

- Jeg tror Lasse ville blive glad, hvis du besøgte ham på sygehuset.

- Er det ikke mest for pårørende ?

- Og gode venner.

- Vi er jo bare naboer.

- Lasse synes du er en ven. Og det synes jeg vist osse.

Det er sådan det er blevet i vore dage. Venner får man bare. Og de forsvinder lige så hurtigt igen. I hvert fald når man flytter fra Jylland.

- Jeg ville da ikke have noget imod at besøge ham, siger han.

- Det ville nemlig osse lette mig meget. Der går det meste af en dag med sådan et besøg, der er jo osse køreturen. Hvis du for eksempel kunne kigge til ham hver anden dag.

Hun siger ikke et ord om benzinen han skal bruge på de ture. Hun har måske ikke selv tænkt på det. Og han siger i hvert fald ikke noget om det.

- Hvor længe mon de beholder ham på sygehuset, siger han.

- Nogle dage endnu i hvert fald. Måske en uges tid, sagde sygeplejersken.

De plejer vist ikke at beholde patienterne længere end strengt nødvendigt, det er i hvert fald hvad man hører. Det er en lille smule bekymrende, synes han. Og Ludmilla tror måske ikke han har andet at tage sig til.

- Jeg skal nok køre ind til ham i morgen, siger han. Hvornår har de besøgstid.

- Han er alene på stuen, så bare du ikke ramler ind i en undersøgelse, så kan du vist komme hele dagen.

Nu taler hun nærmest som om de har en fast aftale om at skiftes til at besøge Lasse. Han har sagt at han kører derind i morgen, ikke andet. Så kan han selv få spurgt om den kædesav.

- Så kan du osse selv se hvordan han har det, siger hun.

- Ja vi får se, siger han.

Hvordan med det hele, mener han.

- Men jeg har jo ikke fået budt dig noget, siger han. Har du lyst til kaffe ? Eller en øl eller noget ? Jeg har altså ikke cognac i huset.

- Det skulle du ikke have sagt, nu fik jeg lyst til cognac. Og jeg tror jeg har noget tilbage, jeg drak vist ikke det hele. Du kan køre med hjem, så kan vi få sådan en.

- Jeg tror jeg springer over, siger han.

Han skal ikke ned i deres hus og drikke cognac. Så blir det for meget. Alt for meget. Det er rigeligt at han har lovet hende at tage på sygebesøg i morgen. En gang, det er hvad han har lovet.

- Så deler vi på den måde, siger hun. Du blir her i dit hus og drikker kaffen. Jeg kører hjem i mit hus og drikker cognacen. Så får vi alligevel kaffe og cognac.

Nu smiler hun. Hun ser i hvert fald ikke opgivende ud, og det er da noget. Og så rejser hun sig og går ud i sin stationcar. Og denne gang er han helt tryk ved, at hun har set ordentligt i spejlene inden hun bakker ud på vejen. Og i morgen skal han altså til Roskilde, det har han lovet. Og hun har på en måde ret, han vil gerne se hvordan Lasse har det. Og så må han jo se om hun har ret, når hun siger at Lasse osse blir glad for at se ham. Især når han må sige at Ludmilla har for travlt til at komme hver dag.

*

Lasse blir i hvert fald ikke sur. Hans øjne ser glade ud, da han åbner dem og får øje på H.C. der står der i hans stue på Roskilde sygehus. Så er resten af omgivelserne lidt ligegyldige. Og da H.C. siger at han altså kommer i dag i stedet for Ludmilla, læser han bare en træt accept i Lasses øjne.

- Hun har travlt, siger H.C. Det er jo hende der skal tjene pengene i de her dage.

Lasse kunne vel søge nogle sygedagpenge i kommunen. Det er da det de har kommunen til. Men de vil måske helst vise de kan klare sig selv, de unge mennesker.

- Og så skal jeg spørge om noget, fortsætter han. Den kædesav du har lånt. Brian siger at det ikke er hans. Så hvor har du så lånt den ?

Lasse smiler med øjnene og grynter. Det lyder måske som om han siger Gunnar. H.C. kender ingen Gunnar. Men måske er det heller ikke det Lasse siger. En høj mand med briller kommer ind på stuen. Han har et skilt på brystkassen: Tage Kragh, Sygeplejerske. Sådan er det jo i vore dage.,

- Vi har givet ham et skud morfin her til morgen, siger han. Der er en del smerter i foden efter operationen, og dem er der ingen grund til at han skal ligge og lide med.

- Er der problemer ?

- Ikke andre end dem han selv kom ind med. Det går planmæssigt fremad.

- Og hans balle ?

- Den skal nok osse klare sig. Men han spurgte efter nogle af sine bøger i går aftes. Er det noget du kan sørge for.

-Jeg er bare naboen, så det ved jeg ikke noget om.

- Nå. Vi troede du var hans far.

Tage Kragh, Sygeplejerske, ser helt skuffet ud. Lasse har lukket øjnene og trækker vejret roligt. Måske sover han igen. H.C. synes det er lidt irriterende med den morfin. Lasse må jo vide at det gør ondt at save sig i foden, og det ville være rart at kunne tale med ham nu. Gunnar, er det mon en af dem i trælasten ?

Nu ligger Lasse der med udslået hår på hovedpuden. Det ser altså længere ud når det ikke er i hestehalen. Han ligger på ryggen, men han snorker ikke. Måske kan han høre hvad de siger. Måske er han langt væk, det er ikke til at afgøre.

- Det gør vist ikke den store forskel om jeg er her eller ej, siger H.C.

- Det skal du ikke sige. Men når du ikke er Lasses far, har du måske alligevel ret.

Tage Kragh forlader stuen igen.

- Måske kan du spørge hans kone om de bøger, siger han i døren.

H.C. vil ikke blandes ind i nogle bøger. Nu er han af med nøglen, nu mangler han bare kædesaven, det må være nok med det. Og så har han jo lige aflastet

Ludmilla, det var det vigtigste i dag. Han forlader Roskilde sygehus og sætter sig i bilen for at køre hjem. Lidt tidligere end forventet.

På vejen tilbage kan han sagtens nå at køre det sidste stykke ad kystvejen og så komme den vej hjem. Der er en parkeringsplads ved vandet, et sted kommunen synes skal være badestrand. Der står ingen biler lige nu, det er ikke sæson. Her kan han parkere og gå en lille tur langs vandet. Det er sundt for sjælen, har han hørt.

Der ligger en del sten på stranden lige nu. En del af dem er knytnevstore, han kunne sagtens tage et par stykker op og kyle dem ud i vandet. Men han kan osse lade være. Der er ikke mange bølger i dag, vinden er i syd, og den er ikke særligt kraftig.

Der ligger nogle fugle et stykke ude, han kan ikke se hvad det er for nogle. Det gør vel heller ingen forskel for ham. Gunnar. Eller måske sagde han bare "gå hjem og vug". Nej det udtryk ville han ikke bruge, det er han vist ikke gammel nok til. Men derfor kan det jo godt være det han mente. Og så lige der foran på stranden ligger et barnehoved. Eller måske snarere et dukkehoved, det er kun fem - seks centimeter i diameter. Et skrumpebarnehoved, det er næsten uhyggeligt så godt det ligner. Men det er der, den ene side af ansigtet med øre og kind og et lukket øje. Og en næse der stikker halvt ned i sandet. Han er lige ved at tro at det er lavet med vilje, men det er bare rød flint med et tyndt lag kalk over. Og da han løfter stenen, kan han se at den anden halvdel af ansigtet, den der lå ned mod sandet, slet ikke er nær så overbevisende udført. Der hænger en strimmel blæretang fra den ende der forestiller halsen. Nærmest lidt ulækkert.

Men tangen er på den anden side en del af det samlede billede. Han er nødt til at tage den sten med hjem, den kan vises frem for besøgende. Han må være forsigtig med den tang, så han ikke får den revet af. Det er lige før det kan skubbe tanken om Lasse og Ludmilla og kædesaven ud af hans hoved. Osse selvom det måske er Ludmilla der blir hans første besøgende, den første til at se den sten efter ham. Og når Lasse blir udskrevet, kigger han måske osse forbi.

*

Næste dag er det Ludmillas tur til at besøge Lasse. Hun kigger ikke ind til H.C. på vejen hjem, men hun ringer nede fra deres hus. Lasse har fået det bedre. Og nu skal hun til at tegne mønstre op, hun har stoffet med hjem, og hun skal i gang med at klippe så hurtigt som muligt.

Den følgende dag er det igen H.C. der skal til Roskilde. Ludmilla går ud fra at det er aftalen, og sådan blir det osse. Han sætter sig i bilen allerede tidligt om morgenen, han kan så osse få klaret nogle ærinder på sin tur. Det er da

muligt at købe dagligvarer i Roskilde, så han kan få klaret sine indkøb der. Måske endda billigere end hjemme.

Han er i Roskilde alt for tidligt. Det er stadig morgen, og han skal først besøge Lasse op ad formiddagen, så han må handle først. Handle. Han triller rundt for at finde en billig Netto og får øje på Føtex. Det kan vel være lige så godt, butikken er jo åben. Han stiller bilen og tager en vogn med ind. Den er stor. Turen rundt i butikken kan sagtens være langsom og grundig, det er der tid til. Han ser en hel del han kunne have lyst til, men han køber kun noget af det. Kunsten i det store supermarked er at lade være med at købe det hele.

Han går gennem legetøjsafdelingen og får øje på en dukke. Hovedet på den dukke ligner sgu stenen fra i forgårs på stranden. Størrelsen passer i hvert fald. Hvis han køber dukken, kan han jo skrue hovedet af den og sætte stenhovedet på i stedet. Så vil dukkehovedet blive til overs, men det er osse kun af plastik. Eller måske er det en slags gummi.

Dukken er en af de ting han ikke køber, han tænker bare tanken. Det er rigeligt.

Det er lidt dyrt ved kassen. Han er nødt til at købe to bæreposer, han har ikke fået en taske med ind. Hjemme i brugsen plejer han at kunne have det hele i armene og lommerne. Men madvarerne skal nok holde sig i bagagerummet. Kædesaven ligger inde foran bagsædet, han har ikke glemmt den.

På sygehuset kan han ikke lige komme ind til Lasse. Der er et skilt på døren, der er en behandling i gang derinde. Men lidt nede ad gangen er der en stol han kan sidde på mens han venter. Der kommer en sygeplejerske gående. Det er ikke Tage Kragh, det er en dame. H.C. får ikke læst navnet.

- Skal du besøge Lasse Frank, spørger hun.
- Det var meningen.
- De er færdige lige om lidt.

Hun fortsætter ad gangen mod andre gøremål, som hun går, ser det ud til at være mange. De har ikke noget med ham at gøre. Og lidt efter går døren til Lasses stue op. En mand i lyseblåt tøj kommer ud med en rullevogn. Han tager skiltet af døren.

- Så kan du komme ind til ham, siger han. Hvis det altså er det du venter på.

H.C. rejser sig. Manden i lyseblåt går derfra med sin rullevogn, den modsatte vej af sygeplejersken fra før. H.C. går ind til Lasse. Han er vist ikke på morfin i dag. Han sidder op i sengen og siger hallo.

- Du sidder op i dag, siger H.C.
- Det gør ondt i røven. Men hvis jeg ligger ned, gør det ondt i ryggen. Så jeg må vælge.
- Så du valgte røven ?

- Lige nu vælger jeg røven, ja.

- Det blev jo min tur i dag, siger H.C.

- Ludmilla sagde det i går. Hun får travlt med kostumerne til den forestilling. Det er jo en stor chance for et gennembrud, det er en af de helt rigtige der er scenograf. Tuja Axelsson.

Lasse siger det som om alle må vide hvem det er. H.C. kender ikke navnet Tuja Axelsson, han er heller ikke sikker på hvad en scenograf er for noget. Men det er vigtigt for Ludmilla, så derfor er det osse vigtigt for Lasse. Det er da helt i orden. Lasse ser helt stolt ud.

- Noget helt andet Lasse, siger H.C. Den elendige kædesav.

- Ja, den var sgu elendig.

- Jeg kører rundt med den i bilen, og Brian siger det ikke er hans.

- Nej, jeg lånte den inde ved siden af. Af Gunnar, ham der laver cykler og den slags.

H.C. har vist osse bemærket at der er en fyr, der forsøger at lave noget cykelværksted i den nedlagte brugs. Det er altså ham der er Gunnar.

- Bruger han en kædesav til at reparere cykler.

- Han laver osse græsslåmaskiner og knallerter og den slags. Og han havde repareret kædesaven. Det sagde han i hvert fald.

Så det er altså en eller anden kundes kædesav, ham Gunnar har lånt ud. Det kan vist blive noget værre rod hvis Lasses uheld skal anmeldes til arbejdstilsynet. Så det blir det nok ikke. Sygehuset skal vel ikke anmelde den slags.

- Var der noget galt med den, spørger H.C.

- Måske var der mere galt med mig. Og i hvert fald med det skide kratværk. Der er meget stædig modstand i den slags.

- Du skulle have brugt en fukssvans og en grensaks.

- Det skulle jeg nok. Men det er jo et mega projekt på den måde. Hvis vi havde haft råd, havde jeg måske hyret nogen til det. Men man tror jo altid at man kan selv.

Nu lyder han som en voksen mand. Han er vel osse en slags voksen, selvom han er så ung. Nu har han vel lært at bruge det rigtige værktøj og de rigtige værnemidler. Han ser sådan ud i hvert fald.

- Jeg ville jo vise Ludmilla at jeg kunne, fortsætter han. Ludmilla og mig selv.

H.C. kunne have gjort det på samme måde, da han var i den alder.

- Men hvordan går det ellers med foden og ballen ?

- Jeg skal vist udskrives i morgen. Og have hjemmepleje.

- Hjemmepleje ? Fra kommunen ?

- Nej, vist fra Ludmilla. Hvis hun har tid til det.

- Det skal hun jo have. Men hvad har I så tænkt jer at gøre ved syrenen ?

- Den Blå Syren. Vi fortsætter da. Måske skal vi have flere af vores egne sange med ud igen, det er som om tiden kalder på det.

- Jeg mente syrenen om huset, siger H.C.

- Ludmilla synes godt nok vi skal skifte navnet ud, fortsætter Lasse uanfægtet, og jeg synes vi skal holde fast i det. Det var hende der fandt på det i sin tid, og jeg synes stadigvæk det er genialt. Det skjulte mørke i det smukke og alt det der.

H.C. forsøger igen.

- Men den syren der vokser rundt om huset, siger han. Kratværket. Det er I vel osse nødt til at have gjort noget ved.

- Det er vi vel. Jeg har bare ikke fundet den geniale løsning på det endnu.

Der blir tavst et stykke tid. Lasse vil vist ikke snakke mere om sit kratværk. Og H.C. vil til at afsted.

- Men det var rart at se dig vågen igen, siger han.

- Så vågen som man kan blive her. Hils Ludmilla, hvis du ser hende.

Så de er altså helt enige om at nu kan H.C. godt gå. Han begynder at gå hen mod døren. Endnu en sygeplejerske, en dame på alder med H.C., kommer ind ad døren. Hun smiler og holder den åben, så han kan gå ud. Døren falder i efter ham af sig selv.

Ude i bilen tænker han på om han ikke igen skal køre ad kystvejen hjem. Han skal ikke ud og gå ved vandet, det har han ikke brug for, men han vil komme forbi den nedlagte brugs på vejen hjem, og så kan han komme ind til ham Gunnar og komme af med kædesaven. Og som tænkt, så gjort. Vejret er lyst og næsten skyfrit. Det er lige ved at han fortryder at han har bestemt sig til ikke at gå en tur langs vandet. Men af og til skal man holde fast i sine planer og sin tankegang, ellers blir tilværelsen for rodet.

Gunnar, som han jo hedder, er inde i sin butik. Han har en grøn sweater og blå joggingbukser på. Der er oliepletter på begge dele, men det ser ikke så professionelt ud. H.C. har kædesaven med ind.

- Lasse Frank har lånt den her af dig, siger han.

- Det er rigtigt. Er han færdig med den ?

- Han havde et uheld med den.

- Jeg sagde at han skulle passe på.

- Han skal i hvert fald ikke bruge den mere.

- Ok. Vi aftalte en hund.

Deres hund er jo død, men det er nok heller ikke den Gunnar mener. Lasse sagde da at den var lånt, ikke noget om betaling. Skal han nu lægge ud ?

Han fisker pungen frem og tager en hundredekrone frem.

- Tak, siger Gunnar.

- Får jeg en kvittering ?

- Er det nødvendigt ?

Han går over til et bord med papir og reservedele og skriver "modtaget 100 kroner" på en lille gul seddel.

- Skal den ikke skrives under ?

Gunnar sætter en krølle, der måske skal forestille et G på sedlen. H.C. stikker den i lommen og skynder sig ud af butikken. Nu ved han hvem Gunnar er, mere behøver han ikke vide om ham. Han sætter sig i sin bil og kører hjem i carporten med den. Uden kædesav. Han bakker ind som han plejer, og så går han ind i huset og ringer til Ludmilla. Hun tager telefonen.

- Hallo.

- Dav. Det er H.C. Jeg har besøgt Lasse i dag. Han regner med at han skal udskrives i morgen.

- Han sagde ikke hvad tid i morgen ?

- Næ. Jeg tror ikke han vidste det.

- Jeg tager tidligt afsted så.

- Han virkede ved godt mod.

- Det var da dejligt, siger hun.

Efter lidt mere småsnak siger han farvel og ringer af. Han kan godt høre hvor travlt hun har.

*

Næste dag, hen på eftermiddagen, kommer Ludmilla og banker på. H.C. synes hun ser noget bleg ud. Har Lasse fået tilbagefald ? Er det noget med såret i ballen ?

- Blev han alligevel ikke udskrevet ?

- Jo i den grad. Han var kørt da jeg kom.

Hun var taget tidligt afsted, fortæller hun, men hun måtte lige et smut forbi Køge efter noget særligt silke. Og da hun så kom til Roskilde sygehus, inden tolv kom hun, var han allerede taget afsted. Han havde taget en taxa. Helt til Randers. Og hvordan kan man finde på at tage en taxa helt til Randers.

- Han havde skrevet en seddel til mig, siger hun. "Du har travlt, så jeg tager over til Vibeke". Ikke mere end det. Det var personalet der fortalte det med taxaen.

- Han søster Vibeke ?

- Ja.

- Hende han var til fødselsdag hos den dag det regnede.

- Ja. Hun er sygeplejerske. Og hun er kun på halv tid i et eller andet lægehus, så det er godt nok at han er taget over til hende. Selvom hun jo aldrig var specielt vild med mig. Men en taxa. Af og til tror han at han er rockstjerne, og at vi har penge som lort. Og jeg har taget tunbøffer op af fryseren i morges, så vi kunne fejre at han kom hjem.

Det er ikke kun taxaturen og tunbøfferne der plager hende, det kan lugtes langt væk. Selv H.C. kan lugte det. Selvom hendes fornuft siger at det er fornuftigt af ham at tage over til storesøster sygeplejerske, så havde hun alligevel håbet noget andet. Og forventet noget andet. Han er jo hendes mand, som hun sagde den anden dag.

- Vil du indenfor, spørger han.

- Nej jeg skal da ned og stege de tunbøffer. Har du lyst til at spise med ?

Han siger nej tak så pænt han kan. Han har vel lyst, men det vil blive for meget. Han skal ikke ned og spise en bøf der er bestemt for hendes mand. Heller ikke selvom han har taget til Randers, i stedet for at komme hjem og spise den.

- Jeg tror osse godt jeg kan spise begge to, siger hun. Og ellers kan jeg gemme den ene til i morgen.

- Så vil jeg ønske dig god appetit.

Hun går ind i deres stationcar og bakker forsigtigt ud på vejen. Så kører hun ad markvejen ned mod deres hus bag syrenerne. Han synes hun kører langsommere end hun plejer, men det er måske bare indbildning.

*

Det er ved at være jul, vejret er koldt og blæsende, haven er noget sjap. Jule er stadig i Spanien, hun har sendt et kort med frimærke på. Der er dejligt i Malaga, og julebelysningen er fantastisk. Fantastisk, det er et rigtigt Julleord. Ludmilla skal til Jylland i julen og være sammen med Lasse og hans søster. Og nogle flere, så vidt han kan forstå.

Dengang han var pedel på skolen var han altid med til juleafslutningen, og han var lidt med, når lærerne sagde skål til hinanden, efter eleverne var sendt hjem. Efter skolen lukkede, er han normalt kun med til julearrangementer i butikkerne. Det kan godt kaste et glas gløgg og et par æbleskiver af sig, osse selvom han ikke køber noget hver gang. De kender ham godt i brugsen og synes det er hyggeligt at se ham, siger de. I de andre butikker hilser de ikke på samme måde, men der kommer han heller ikke lige så ofte i løbet af året. Trælasten giver hverken gløgg eller æbleskiver, her holder de sig til skruer og planker og værktøj. Men de pakker værktøjet ind, hvis man siger det er til gave, det har han da set.

Han kan bestemt godt finde ud af at stege en fugl og koge risengrød. Han bruger sengen som hokasse, det gjorde Mor, og det gør han da osse. Så han ikke skal rende og røre hele tiden. Han har osse en opskrift på risalamande, men de sidste år har han ikke haft mandler i huset. Når han stod og hakkede dem, var han altid ved at tage en fra, en der skulle hel i. Og så virkede det hele lidt formålsløst, når det kun var ham selv der skulle spise det.

Nu er han gået over til at nøjes med kylling, og han har skippet desserten. Han blir rigeligt mæt af kyllingen og kartoflerne, der plejer at være rester til i hvert fald to dage efter hans julemåltid. Og osse i år skal det være som det plejer, julen skal være som den plejer. Og der er som regel en god film i fjernsynet bagefter. Og guldøl i anledning af højtiden, ikke noget nisseøl eller julebryg til ham, tak.

*

Sjette januar er Ludmilla tilbage i sit eget hus. Alle tolv juledage er brugt i Jylland, mere travlt har hun altså heller ikke. Hun var kun hos Lasse og hans søster de første par dage, resten af tiden har hun været og overnattet hos gamle veninder fra skolen i Herning. Mange af dem fra tekstilskolen er stadig i byen eller i omegnen af Herning. Hun ser glad ud. Hun er kommet med en julegave til H.C.

- Det var altså ikke nødvendig, siger han.
- Jeg tror du blir glad for den, siger hun.
- Jeg har jo ikke en gave til dig.
- Sådan skal du ikke tænke på det. Hvis det var på den måde, kunne vi lige så godt bytte hundredkronesedler. Måske kunne vi endda få banken til at gøre det automatisk, så vi ikke behøvede tænke over det.
- Ville det ikke være lidt åndssvagt ?
- Lige netop.

Han har inviteret hende ind i stuen, og hun har sagt ja til en guldøl, han har et par stykker tilbage fra juleaften. Han har skænket op i høje glas, og hun drikker meget civiliseret. Der er ingen julepynt i stuen, men højtiden sidder stadigt i dem begge to.

Det er en blød pakke hun har givet ham. Der er nogle stjerner på papiret, men derudover ser det ikke jule ud. Der er ikke til og fra kort. Han pakker ud, og det er en foret jakke. Den er mørkegrå med sorte knapper på lommerne og en lynlås. En slags foret vindjakke ser det ud til. Foret er farvet, meget rødt i den ene side, meget grønt i den anden.

- Prøv den, siger hun.
- Det er jo alt for meget.

Han ved ikke om han nu snakker om hele gaven eller om farverne i foret. Han står bare og holder den foran sig og kigger.

- Den har ikke kostet mig en krone, siger hun.
- Har du selv syet den ?
- Sammen med en veninde i Herning. Hun har fået et vikarjob på skolen, så vi var lige inde i kassen med rester. Så det er altså en slags genbrug, men jeg synes godt vi kan være den bekendt.

Det kan de i hvert fald. Den tekniske kvalitet er upåklagelig. Og det farvede for var måske det, der var i den kasse.

- Er der et politisk budskab i de farver, siger han.

- Nok et mere personligt budskab, svarer hun. Jeg tror osse du har flere farver indeni end du viser udenpå. Hvad synes du om den ?

Det ved han ikke rigtigt. Han prøver at tage den på. Den er lidt længere end vindjakker plejer at være, den går helt ned over hans bukselommer.

- Den passer fint i størrelsen, siger han. Hvor har du målene fra ?

- Jeg har et godt øjemål. Jeg har jo øvet mig i mange år. Har du et spejl, så du kan se hvordan den sidder ?

Han har kun spejlet på badeværelset, det over vasken. Det er ikke så stort at han vil kunne se hele jakken i det. Men det er da nærmest mørkt udenfor, så han kan spejle sig i vinduet, det er noget større. Og når jakken er lynet, ser den meget tilforladelig ud.

- Det er pænt arbejde, siger han.

- Den sidder osse godt nok i ryggen. Den sidder så godt, at du er nødt til at tage imod den.

Og det er som hun siger det, han er nødt til at tage imod den.

- Jeg synes stadig det er alt for meget, siger han.

- Du har hjulpet os så mange gange. Det er ikke en skid for meget. Den er til foråret, når du skal ud igen.

- Jeg skal i haven allerede i februar.

- Ja, så skal du nok have en trøje under. Mon ikke der er plads til det.

Men det er jo ikke en havejakke. Ikke endnu i hvert fald, det kan den måske blive når den er godt slidt. Nu er det en jakke til pænt brug. Når han skal til fest eller ud at købe ind. Lommerne er gode nok. Der er osse farvet for i dem, men det kan han sagtens leve med.

- Men altså, siger han, det har jo været et stort arbejde.

- Vi havde det sjovt, Miranda og jeg.

- Miranda ?

- Min veninde. Vi syede begge to og havde det så hyggeligt.

Ludmilla har sikkert fortalt om ham. Det var naturligt, når han skulle have jakken. Og han kan næsten høre dem fnise, Ludmilla og hende Miranda. Eller det er måske kun noget han bilder sig ind. Han er ingen skoledreng længere, det er faktisk en del år siden. Han siger bare tak igen, og Ludmilla sidder der med sin guldøl i glasset og fniser slet ikke. H.C. har næsten lyst til at tænde et par stearinlys, bare for hyggens skyld. Men han har ingen fremme, og han vil ikke til at rode i skuffer, nu han har gæster.

- Men nu skal du vel hjem og sy det du skal leve af, siger han.

- Det vi skal leve af. Og betale termin med.

- Den er vel betalt her i december.

- Der skal betales igen i marts. Det er der ikke længe til. Og Lasse kan jo ikke bidrage for tiden. Det er måske meget godt han er hos Vibeke, så skal jeg da ikke betale hans mad.

Hverdagen er allerede væltet ind i hovedet på hende. H.C. er lidt bange for at det er hans skyld. Han skulle ikke have talt om hvad hun skulle leve af. På den anden side er det jo realiteterne, og dem er man nødt til at tage hensyn til. Han vil ikke tænke over om han osse var bange for stemningen. Og hun ser bare så trist ud lige pludseligt. Julehyggen er forsvundet både fra hendes ansigt og fra hans stue.

- Jeg ville ønske jeg kunne hjælpe, siger han. Men jeg kan ikke engang finde på det rigtige at sige.

- Du kan sige det er noget værre lort, for det er lige hvad det er.

- Hvad skulle det hjælpe ?

- Så er vi i hvert fald enige om det, og det er altid noget.

- Hvad siger Lasse til det.

- Vi har ikke snakket om det. Vibeke var der hele tiden, og vores problemer rager ikke hende.

- Og det er noget andet med mig ?

- Det må du undskylde. Men nogle gange tror jeg stadig du er min bedstefar. Du gør alt det en bedstefar skal gøre.

- Jeg er altså ikke blevet tres endnu.

- Godt du siger det. Lad os snakke om det i stedet for. Det er jo snart. I februar så vidt jeg husker.

Det må han jo give hende ret i. Han er lidt ked af at han har fået fortalt det. Han plejer at lade fødselsdagen glide forbi som alle andre dage. Ikke invitere nogen og ikke holde noget. Hvem skulle det osse være. Nu er Julie i Spanien og Lasse er i Randers. Der er kun Ludmilla tilbage, og han kan ikke fejre fødselsdag med at inviteret kun en. Ikke engang et falsk barnebarn. Hvordan ville det ikke se ud ?

- Jeg tror ikke jeg holder noget, siger han.

- Så holder jeg det sgu, siger hun. Hvis jeg inviterer dig, er du nødt til at komme.

- Det har du jo ikke råd til. Det er det du lige har sagt.

Hun klapper i med det samme. Det hele er ødelagt, og hun rejser sig for at gå. Halvdelen af hendes øl er stadig i glasset.

- Nu er det mig der siger undskyld, siger han.

- Du har jo ret.

Hun går ud i gangen og begynder at tage sine sko på. Hun bukker sig ned og begynder at snøre dem. H.C. står bare bagved og kan ikke hjælpe med noget, ikke engang med de satans snørebånd. Det ene er da i orden, men det andet er kun halvt og må bindes skævt. Hun retter sig op og åbner hans yderdør.

- Farvel Ludmilla, siger han. Og tak for gaven.

Hun vender sig om og ser på ham. Hun er vist lidt våd på kinderne.
- Nu kører jeg hjem og drikker mig fuld, siger hun. Og så går jeg i seng med en tændt smøg.

Hendes mund åbner sig i et bredt grin.
- Bare rolig, det er bare pis. Det er kun Lasse der ryger engang imellem.

Og så går hun ud. Hun er på gåben i dag. Ned i mørket bag den blå syren. Og det er for meget at tænke det sådan Henrik, alt for meget.

*

I flere dage set H.C. ikke noget til nogen. Det vil sige, i brugsen og i trælasten er der da nogle ved kassen, og han skal da have mad, og han skal have et nyt skaft til sit ene hakkejern. Og der er da osse andre kunder, nogle af dem kender han af navn. Og de hilser og han hilser. Og det er så det. Det tæller ikke rigtigt. Og så efter en uge finder han et brev i sin postkasse:

Du inviteres hermed til din fødselsdag

den 2. februar klokken 17:00

i mit hus.

Med kærlig hilsen

Ludmilla

s.u. hurtigst muligt

Det er bare bogstaver, er ikke tegnet noget, ikke engang et flag. Og hvorfra kender hun datoen. Den har han da aldrig sagt noget om. Han ringer til hende.

- Tak for invitationen. Men vi kan vel holde det hos mig.
- Nej. Nu hænger du på den. Jeg håber du har tid den dag, ja jeg regner med det.
- Så vil jeg i hvert fald betale.
- Ikke taler om. Nu blir det på min måde.

Det ender med at han er nødt til at sige ja. Og til at glæde sig. Og de næste par uger hører han ikke en lyd fra hende. Han ser hende en enkelt gang køre i deres stationcar ind mod byen. En eneste gang. Enten sidder hun og syr som en gal, eller osse forbereder hun hans fødselsdag. Han kunne jo bare gå derned og se efter, længere er det da heller ikke, men det vil vel ikke være rigtigt? Af og til er han så meget i tvivl, at han fortryder at han sagde ja. Men du har sagt ja Henrik, og nu må du stå ved det. Du er vel blevet opdraget.

Anden februar, lidt før sytten tager han det pæne tøj på. Og den nye jakke og pæne sko. Så går han over vejen og nedad markvejen. Han passer på hvor han træder, der er både vandpytter og noget pladret, skoene skulle gerne være pæne når han kommer frem. Heldigvis er det ikke blevet helt mørkt endnu.

Døren står åben. Der er lys i gangen og i køkkenvinduet. Lampen over yderdøren er osse tændt. Syrenen er måske ikke så farlig mere. Han går ind i gangen og møder Ludmilla. Hun har en sort dragt på, vist den samme som hun brugte dengang hun sang til deres housewarming, men hun har da ikke fjerprydelsen på.

- Velkommen og tillykke med dagen, siger hun. Vi sidder inde i stuen, og vi starter med kagen.

Om det så er for at understrege det omvendte i situationen ved han ikke. De går ind i stuen. Der er dækket på spisebordet, der er flag og blomster og tændte stearinlys. Det er ikke en lagkage, så det er ikke der lysene står, de står i fire stager. Han er glad for at hun ikke har forsøgt at tænde tres lys.

- Det er en svesketærte, siger hun, den plejer at smage godt.

- Det skulle være godt for fordøjelsen, siger han.

Tærten er tydeligvis hjemmebagt, og osse ret nybagt. Det er smukt arbejde, den ligner garanteret billedet der var på opskriften. Der er creme fraiche at komme på og en kagegaffel at spise med. Tænk at de har kagegaffler, det må være nogle, en af dem har arvet.

- Hvor har du lært at bage så flot, spørger H.C.

- Jeg har bare øvet mig. Da vi boede sammen med Laura og Patrick var det næsten altid mig der lavede mad og bagte og sådan.

- Har I boet sammen med dem ?

- Det var lige efter tekstilskolen. Laura og jeg flyttede sammen i et lille hus ved FASTERHOLT. Det ved du nok ikke hvor er, men det ligger nedad mod Brande. Det var billigt, og Lasse flyttede jo med ind. Og ikke længe efter flyttede Patrick ind.

- Var Patrick så Lauras kæreste ?

- Det blev han ret hurtigt.

- Og det var ham hun skulle have det barn med ?

Det er sådan han husker det fra dengang de flyttede ind. Det var ham hun "fandeme ikke skulle bo sammen med".

- Ja det var noget slemt lort, siger Ludmilla. Laura blev gravid og jeg blev ikke gravid. Og både Patrick og Lasse ønskede vist at det havde været omvendt.

- Men det ønskede du og Laura altså ikke ?

- Det gik bare i smadder, det hele.

Hun sidder lidt med svesketærte på kagegafflen. Måske prøver hun at huske, måske prøver hun at finde ud af hvordan hun skal fortælle det.

- Den smager i hvert fald godt den kage, siger han. Så noget godt kom der da ud af det.

- Men det er endnu mere indviklet. For det var mens Lasse sad inde, de blev uvenner.

- Sad Lasse i fængsel ? For hvad dog ?

- Det var noget med nogle piller han skulle have solgt. Han sagde det ikke var ham, men dommeren troede ikke på ham, og så fik han to måneder ubetinget.

- Troede du på ham ?

- Det var ikke mig der var dommer, så det gjorde jo ingen forskel.

- Er to måneder ikke meget ?

- Jo. Men det var jo ikke første gang.

Lasse havde da fortalt Brian at han handlede med det ene og det andet, det huskede H.C. godt Brian fortalte ham i trælasten. Men han havde da ikke sagt noget om piller. Og det har Ludmilla heller ikke sagt nu, det skal han huske. Ret skal være ret.

- Og det var osse derfor vi flyttede herover, fortsætter hun. Så han kom væk fra det lort.

- Og nu er han i Randers.

- Det er jo det. Men nu skal vi altså holde din fødselsdag.

De spiser tærten, de spiser op. Den smager glimrende, det er ikke noget han bare siger for at være høflig. Og da tærten er spist, kommer hovedretten på bordet. Det er glaseret skinke og stuvet grønkål og brasede kartofler.

- Du har lært at lave mad ude på landet, siger han.

- Det er sådan noget jeg ville få hos min bedstefar og bedstemor.

- Jeg er ikke din bedstefar. Og der er ingen bedstemor i farvandet.

- Men mens man spiser, kan man vel godt lade som om ?

Det er hendes drøm, og den skal han da ikke bestemme over. Bare de begge to osse er enige om realiteterne bagved.

- Hvordan havde I så råd til at købe hus her, spørger han for at snakke om noget andet.

- Lasse havde vundet nogle penge. Nok til udbetalingen.

- Hvor vinder man den slags penge ?

- Kan det ikke være lige meget. Spis nu den skinke.

- Jeg kan snart ikke mere.

- Så må vi hellere tage det ud. Der er osse en forret.

Så har hun altså lavet det omvendt. Hun har tænkt over tingene og lavet det på den måde med vilje. Måske vil hun have tiden til at gå baglæns. Men det er nok mest fordi hun har inviteret ham. Til hans fødselsdag.

Forretten er noget røget laks med et eller andet skum på. Og det hele ligger på et stykke ristet brød sammen med to halve æg.

- Jeg håber du kan blive mæt, siger hun.

- Det er jeg allerede, siger han. Jeg skal nok spise det her, men så kan jeg heller ikke mere.

- Der er heller ikke mere.

Det lyder næsten som om hun er ked af det. Hun burde være godt tilfreds, hun kan i hvert fald godt være det måltid bekendt, selvom hun har lavet om på rækkefølgen. Men måske ville hun gerne have at det havde taget længere tid at spise det. Eller osse ville hun have været ked af det, uanset hvor lang tid der så var gået indtil det var slut.

- Men en kop kaffe ville ikke være af vejen, siger han.

- Og en lille en til kaffen.

- Meget gerne. Bare der ikke osse er småkager.

- Jeg har heller ingen småkager, siger hun. Bare en bundskjuler af cognacen. Og så er der en flaske rom vi ikke har taget hul på. Den kom Leon og Tanja med som indflytningsgave.

H.C. kan godt huske Leon og Tanja. Det var dem med børnene. Og Tanja elskede at haven groede vildt, det glemmer han heller ikke. Hun vidste ikke hvor vildt det kunne ende med at blive.

- Du har vel osse portvinen, siger han. Den jeg kom med.

- Den har jeg desværre fået tømt, siger hun undskyldende. Den var fandeme god.

Hun er kommet i bedre humør igen. Hun har været i køkkenet og lavet noget kaffe, og nu har de sat sig over ved sofabordet, der hvor hun drak sig fra sans og samling dengang. Bare hun gør det nu igen. Der er lidt samme stemning. Men det var måske heller ikke helt fra sans og samling dengang.

- Men hvad var det der førte jer sammen, dig og Lasse. Var det musikken ?

- Det var det nok osse. Han gik i parallelklassen på gymnasiet. Vi var sammen til et par fester der, og det var osse der vi begyndte at spille.

- Han fortalte at du fandt på orkesterets navn. Den Blå Syren.

- Det var nu ham der kom med navnet. Det var bare en af poesiens blå blomster, tror jeg nok. Men det var mig der så at Blå Syren blev til blåsyren, når man glemte mellemrummet. Det syntes jeg passede til vores stil dengang. Det skulle være skarpt og sort.

- Du har den sorte kjole på igen i dag.

- Ja. Men i dag har jeg undertøj på indenunder.

- Har du da ikke altid det ?

- Ikke når vi spiller. Det skal være levende, osse for mig.

H.C. kan godt forestille sig hvad det handler om. Men hun er ikke ude på noget nu. Ikke med ham i hvert fald. Han er hendes bedstefar, siger hun. Og så blir det for ulækkert på den måde. For dem begge to. Og de ved det begge

to. Og der er heller ikke andre der ved at de sidder her og fejrer hans tresårsdag, så de behøver ikke bekymre sig om hvad andre tænker.

De drikker kaffe og cognac, og Ludmilla fortæller lidt om sin barndom. Når hun selv skal sige det, var der ikke noget at råbe hurra for. Et røvsygt parcelhus i udkanten af Herning. Hendes storesøster var otte år ældre, så hun var hele tiden en slags enebarn. Hendes far og mor har for længst haft sølvbryllup, og de har guldbryllup lige om lidt i det samme røvsyge hus. De tror endda de er lykkelige, hun er glad for at hun kom derfra.

H.C. tænker at den barndom nok slet ikke har været så ringe endda. Og måske kan hun få hjælp fra de forældre med den kommende termin. Det ligger lige for. Deres hus kan være betalt ud, ligesom hans er. Og de har måske en ordentlig pensionsordning. Eller måske arbejder de stadigvæk.

- Arbejder de endnu, spørger han.

- Min far gør. Han forlader først den forretning, når han skal bæres ud.

H.C. spørger ikke hvad det er for en forretning. Han spørger heller ikke om hvad moderen laver nu. Og han snakker slet ikke om penge. Han fortæller lidt om sit eget liv i stedet for. Ikke fordi det er specielt spændende, men det er en gengæld for hendes fortælling, og det virker som om hun gerne vil høre det.

- Var det så ikke hårdt da din far døde, spørger hun.

Det er jo så længe siden at han dårligt kan huske det. Det er noget andet med Mor. Han husker tydeligt den dag hun sov ind. De ringede fra hospitalet og sagde det. De havde jo ventet på det, lægerne og sygeplejerskerne og ham. Og Julie, nu han tænker efter. Nu er det han blir lidt stille i stemmen, kan han høre. Men han kan klare det, det er kun minder, og hverdagen går videre for ham. Det går faktisk helt fint. Det er Ludmillas problemer, der ikke er løst endnu, så de skal ikke omtales til en fødselsdag. Det er hans fødselsdag og ikke hendes. Han må spørge om hvordan det går med det. Senere.

- Så du arvede huset, siger hun.

- Jeg købte det. Dengang hun blev syg, solgte hun det til mig. Hun kendte en sagfører, der sørgede for at jeg kunne betale det med hendes penge. Og det var efter bogen, sagde han, selvom det måske ikke var meningen med den bog. Det var i hvert fald betalt da hun døde. Ellers havde jeg heller ikke kunnet klare mig med den selvpensionering. Nu går det an.

- Så du har alligevel været heldig, siger hun.

Sådan kan man osse sige det, det er han da enig i. Og de har været nødt til at tage proppen af den flaske rom, og Ludmilla har været ude at lave mere kaffe. Og nu er klokken **vi** osse blevet mange.

- Jeg må vist osse se at komme hjem til mig selv, siger han. Inden det blir i morgen. Så har jeg jo ikke mere fødselsdag.

Hun ser på sin telefon.

- Det er allerede i morgen, siger hun. Men skal vi ikke skide på det, vi har det så hyggeligt.
- Du skal huske at jeg blev en gammel mand. I går var det vist.
- Det var i hvert fald hyggeligt. Tak for besøget bedstefar.
- Vil du ikke være sød og kalde mig H.C. i stedet for.
- Jeg kunne osse kalde dig Henrik. Det er da det du hedder.
- Det vil lyde forkert hvis det er dig der siger det. H.C. er i orden.

Han rejser sig og kommer ud i gangen. Han har allerede skoene på, han har haft dem på hele aftenen. Nu glæder han sig til at komme hjem og få dem af.

- Gå nu pænt, siger hun. Du må ikke komme ud for en ulykke.
- Det plejer jeg heller ikke.

*

Så er der igen nogle dage, hvor H.C. kan koncentrere sig uforstyrret om sit eget. Lyset er tydeligt på vej tilbage, det er klart og koldt, og vinduerne trænger til en omgang. Det skal være både indvendigt og udvendigt. Ikke i direkte sol og heller ikke i frost. Og så koldt er det heldigvis heller ikke.

Og når vinduerne er klaret, osse badeværelsesvinduet, er det jo tid at få gjort hovedrent i hele hytten. Køleskabet og komfuret skal rykkes ud, så væggen bag og gulvet under kan få en omgang. Det er som vanligt tiltrængt. Og det er så dejligt når det hele er gjort, og når han har haft tid til at gøre det grundigt ud i alle hjørner.

Og så er der haven. Han bruger den gamle jakke her, den nye skal ikke bruges til den slags. Og han kan ikke komme i jorden endnu, den er både for kold og for våd, men der er en hel del stikkejaverter i bedene. Man kan alligevel ikke længere se hvilke blomster de var sidste sommer, de kan lige så godt blive klippet ned. Der er osse nogle smågrene og nogle blade både hist og her, de kan sagtens rives sammen.

Han kører ikke på genbrugsstationen med det, det er for tosset. Han har da stadig en gammel tønde at brænde det i. Og der er nogle ting fra oprydningen indendørs, der sagtens kan gå med her, så behøver han ikke belaste affaldsspanden med det.

Og så overvejer han om ikke brændestakken lige skal bygges op igen. Den er faldet noget sammen til den ene side, og hans improviserede presenning flager osse en del. Men så ringer telefonen inde i stuen, han skal have træskoene af ude på trappen, men han når den alligevel. Det er Ludmilla.

- Undskyld jeg forstyrrer, men jeg er altså nødt til at snakke med en.

En. Og det er så ham der er den. Eller i hvert fald en.

- Er der sket noget ?
- Lasse er blevet uvenner med Vibeke. Og sådan var det jo nødt til at gå.

- Så han kommer hjem nu.
- Nej, det er det han ikke gør. Han er hos Laura nu, det var hende der ringede og fortalte det. Han bor der sådan set, og hun syntes jeg skulle vide det.
- Så du skal komme og hente ham ?
- Nej, sådan lød det slet ikke. Hun sagde at han har det godt, han kan gå helt normalt igen. Han er endda begyndt at løbe.

H.C. har vist ikke lyst til at forstå det. Han kan jo nok høre hvad det betyder, men det kan da ikke passe. Lasse.

- Så han kommer slet ikke hjem.
- Slet ikke. Det er slut med ham.
- Har du snakket med ham om det.
- Han har ikke taget sin telefon når jeg har ringet. Og nu har jeg slet ikke lyst til at tale med ham.
- Er det så slemt ?
- Laura er gravid igen.
- Med ham ?
- Ja, med ham. De har været sammen siden før jul. Det behøvede jeg bare ikke få at vide.
- Han var da hos sin søster da du besøgte dem. I holdt da jul sammen.
- Ja det troede jeg.
- Men hans søster vidste det godt.
- Alle vidste det. Undtagen mig.

Sikke noget rod.

- Hvad så med huset. Det er jo osse hans.
- Det har han da glemt alt om. Nu skal han jo være far.

Det "far" vrænger hun ud. Og det lyder som om hun er begyndt at græde.

- Skal jeg komme ned til dig ?
- Har du tid ?

Det har han da, det skal han have. Han tager sine sko på og sætter træskoene ind i gangen. Og så går han over vejen og nedad markvejen mod huset bag syrenkrattet. Han går, han løber ikke. Det er ikke en ulykke af den slags, og han skal osse have tid til at tænke. Der sker bare ikke så meget i hovedet på ham, synes han.

Han får et knus, sådan er det jo nu. Og situationen er til det. De sætter sig begge to i sofaen denne gang.

- Har du talt med dine forældre, spørger han. De er vel osse interesserede i hvordan du har det.
- Så længe de ved jeg har det godt, er de glade.
- Men det har du jo ikke nu.
- Det er det. Min mor kan høre det med det samme hvis der er noget. Osse i telefonen.

- Jeg har selv haft en mor, så jeg ved hvad du mener. Og jeg må indrømme at jeg osse kunne høre det. Selvom jeg ikke er din mor.

- Eller min bedstefar.

- Nej. Heller ikke din bedstefar. Har du for resten bedsteforældre.

- Det må jeg jo have haft engang. Jeg har mødt min morfar da jeg var lille, men jeg kan ikke huske det, jeg har bare set billeder hvor jeg sidder hos ham. Jeg tror nok han var flyttet tilbage til Slovakiet, da min mormor døde. Vi var måske på ferie dernede. Eller måske var det noget med en rund fødselsdag. Eller osse skulle han se mig, fordi jeg er opkaldt efter hans mor, jeg ved det ikke.

Lige nu har hun i hvert fald tankerne et andet sted. Det er ikke Lasse og huset og terminen der fylder.

- Ved du om han lever endnu ?

- Det tror jeg ikke. Der var noget med at min mor var til hans begravelse, og jeg var alene hjemme med far i over en uge. Min søster var i Florida eller noget. Far var ikke specielt god til at lave mad, det kan jeg da huske. Det snakkede vi en del om bagefter.

- Men I snakkede ikke om begravelsen ?

- Det gjorde vi nok, eller de gjorde. Det er mange år siden.

- Så gammel er du heller ikke Ludmilla.

- Du skulle bare vide.

Det er lidt sært, synes han. Og det er lidt svært at tro på. Men det virker som om hun selv gør det. Hun har haft et andet liv end han har.

- Noget helt andet, siger han, hvordan går det med at sy ?

- Det går sgu godt.

Hun lægger ekstra tryk på det "det". Hun har altså ikke glemt alt det andet. Og hendes næste spørgsmål er forudsigeligt og uundgåeligt.

- Vil du se det ?

Det vil han da gerne. De går gennem køkkenet og ovenpå. Hun har åbenbart selv fået flyttet sit arbejdsværelse derop ved siden af soveværelset. Alene, uden Lasse har hjulpet, uden Lasse har forstyrret måske. Maskinerne står der, et par ruller stof og tolv brune papkasser. Hun åbner en og løfter en hvid kjole op. Den ser let og luftig ud, næsten balletagtig.

- Er det en danseforestilling ?

- Det vil jeg ikke kalde det. Men de står heller ikke stille på scenen.

H.C. har ikke så meget forstand på teater. Han har set noget i fjernsynet engang imellem, og nogle gange var det noget underligt noget. Det er som om skuespillerne er mere rigtige når de er med i en film. Men det er jo ikke det han skal sige lige nu.

- Den er i hvert fald flot. Er de andre lige så flotte ?

- Vil du se dem.

- Du skal ikke have besvær med at pakke dem ud. Jeg vil osse hellere se dem i brug. Jeg er ikke så god til at se det for mig, før jeg har set det i virkeligheden.
- Du kan jo komme med mig ind. Jeg får to billetter, og Lasse skal jo ikke bruge den anden mere.

Så kom Lasse alligevel ind i samtalen igen. Men hun lyder mere vred end ked af det nu.

- Det vil jeg meget gerne, siger han.

Han kan jo ikke sige andet. Han har heller ikke lyst til at sige andet.

- Det er altså først engang i maj. Den tredivte så vidt jeg husker.
- Så vil jeg osse prøve at huske det.

Hun ser altså ud til at have fået det bedre nu.

- Er der andet jeg kan gøre for dig, spørger han.
- Det tror jeg ikke. Vi skal ikke drikke sprut i dag, vel ?
- Det vil nok være en god idé at lade være
- Jeg har heller ikke mere.

Så er det jo så enkelt.

*

De næste dage kan han ikke lade være med at spekulere over hendes situation. Hun er jo blevet alene i huset dernede. Kan hun holde sig oppe og i gang. Hun er godt nok en voksen kvinde, men har hun erfaring i at være alene om det hele ? Det er jo noget han selv har styr på. Og det har han det godt med. Men det tog da osse nogen tid inden han fik rutinen. Så vidt han da husker. Da Mor døde var det osse noget andet, det var ikke uventet og ud af det blå. Og det var alligevel ikke så lige til. Og terminen. Har hun penge til den. Hvad plejede Lasse at bidrage med, det ved du jo ikke Henrik, og det er i øvrigt ikke noget der behøver påvirke din nattesøvn.

*

Nogle dage senere er der igen et brev i hans postkasse. Denne gang er der frimærke på, fra udlandet, fra Julle. Undskyld hun ikke har fået ringet på hans fødselsdag, det er da for dårligt når nu han fyldte rundt. Så forsinket tillykke, men hun har haft så travlt. Hun var vist osse fundet en kæreste dernede, hun er ikke helt sikker på det endnu. Men det er allerede begyndt at blive forår nede hos dem, og var det ikke noget for ham at komme på besøg og få noget varme. Flybilletterne kan være billige, hvis man ser sig for. Og du er velkommen til at bo hos os, skriver hun, så det behøver ikke være en dyr tur.

Hos os. Hvem os ? Bor hun sammen med nogen ? Ham hun ikke er sikker på om hun er kæreste med ? Det kan godt være at flybilletterne er billige, og

maden i Malaga er sikkert osse billig. Men han har ikke tid til en tur sydpå lige nu. Og han har heller ikke lyst. Bo på sofaen, mens Julle ligger og hygger sig med en eller anden spansk don Johan. Henrik Christian Nellemann har da bedre ting at bruge tiden på.

Han vil ikke svare pr brev. Portoer er ikke længere til at betale. Over tyve kroner for et nej tak. Nej tak. Og det er vel osse for dyrt at ringe derned. Og måske er det don Johan der tager telefonen. Og han taler vel spansk. Men kan han bare ignorere det. Julle er trods alt familie. Mosters barnebarn, Birgittes datter. Ludmilla og Lasse er kun naboer, og nu har Lasse endda stukket halen mellem benene. Han virkede ellers som en ganske reel fyr. Trods den hestehale. Måske er han en ganske reel fyr, han er bare ramt af omstændighederne. Og syrenen. Og så er Ludmilla dobbelt ramt.

Julle må nyde det spanske forår med don Johan uden onkel H.C. Det overlever hun sikkert med glæde. Han må huske at spørge Ludmilla om hvordan det går med at få styr på terminen, næste gang han ser hende.

*

Den næste gang er så helt henne i begyndelsen af marts, en af de dage der kunne ligne forår. Det er stadig ret kold i skyggen, og vinden fra øst er heller ikke så rar, men står han i læ af muren og solen stadig er oppe, så begynder han at mærke hvordan det skal være. Han har havejakken på og træsko og en spade i hånden. Men jorden er stadig så våd at den klitrer sig til både spade og træsko, så noget alvorligt kan det ikke blive til. Og så kan han lige så godt nyde solen. Og så ser han Ludmilla. Hun kommer gående nede fra deres syrener. Ad markvejen og med en hund i snor. En hvalp kunne det se ud til. Har hun nu anskaffet sig en ny hund ? Det ville vel naturligt, så hun ikke behøver være alene dernede i huset.

Han sætter spaden op ad muren og går gennem forhaven ud på vejen og møder hende.

- Har du fået en ny hund ?

- Det går ikke, siger hun. Jeg er ret tit i København for tiden, og nogle gange overnatter jeg endda derinde. Jeg vil være alt for bundet af en hund, nu der ikke er andre i huset til at se efter den.

H.C. kan godt selv huske det. Han overvejede osse selv i sin tid at få en hund da Mor gik bort, og han havde de samme overvejelser. Han skulle godt nok ikke så ofte til København, hvad skulle han det for, men bare at have muligheden er jo noget. Og når det kom til stykket kunne han heller ikke overskue at have en hund til at rode rundt ude i haven. Og så var der jo det med hundelortene.

- Jeg kunne ellers godt se til en hund for dig, hører han sig selv sige.

- Jeg skal ikke have nogen ny hund. Jeg passer ham bare. Det er Lasses hund, han hedder Tarzan. Typisk Lasse.

- Passer du hund for Lasse ?
- Han skulle i Zoologisk have og ud at spise bagefter sammen med Laura, og så satte han den af her på vejen. De henter den når de kører hjem i aften. Eller i nat blir det vel.
- Jeg troede du var vred på ham.
- Det er jeg fandeme osse. Men det kan Tarzan her jo ikke gøre for.

Hun ser ikke vred ud. Hun smiler. Det er osse en hyggelig hvalp hun har der i snoren.

- Og du har styr på terminen, spørger han.
- Det tror jeg nok. Tuja siger hun har endnu en opgave til mig, og jeg regner med at jeg kan få et forskud. Så går det.
- Hun var altså tilfreds med det du havde lavet.
- Mon ikke. Og hun var meget tilfreds med at jeg kan levere så tidligt. Vi var ude at spise, og det er hende jeg har overnattet hos.
- Nå sådan. Jeg troede måske du havde fået en ny kæreste i København.
- Vorherre bevares. Jeg tror jeg er færdig med mænd nu.
- Og hende Tuja er ikke færdig med dig.
- Nej det er hun ikke. Men hun har altså ikke lagt an på mig, hvis det er det du mener.
- Det rager jo ikke mig, så jeg mener ikke noget. Jo, jeg mener tillykke med jobbet altså.
- Tak. Og du kan jo selv møde hende når vi er inde og se forestillingen. Hun er der osse den dag. Måske kommer hun endda på scenen til fremkaldelsen. Eller måske er det bare instruktøren.
- Kommer du osse på scenen ?
- Det kan jeg ikke forestille mig. Men mit navn kommer i hvert fald med i programmet.

H.C. er ikke helt sikker på hvad det hele betyder. Men han kan da mærke at hun er både glad og stolt. Og hun har overskud til at passe Lasses hund, mens han er i byen med hendes veninde. Som han i øvrigt har bollet tyk. Det kan ikke være fordi de har en anden moral i Jylland. Og så stor kan forskellen heller ikke være fordi de er yngre. Det er simpelthen ikke til at tro på. Det er mere oplagt at tro på julemanden eller små grønne mænd fra Mars. Det må være nødt til at bilde sig selv ind, at hun kan have det sådan.

- Det er i hvert fald dejligt at se dig ovenpå igen, siger han.

Hun smiler og begynder at trække hundehvalpen ned ad markvejen. Og H.C. går ind i sit hus. Solen er alligevel så langt nede, at der ikke er meget varme i den mere.

*

De næste par måneder er det mest haven der trækker i H.C. Ja huset skal jo osse passes, og han skal have mad hver dag, men jorden er osse ved at være til at arbejde med. Der er nogle stauder han ikke har fået delt, så det må

gøres. Løgplanterne myldrer frem i et tempo, man ikke kan følge med i. Bare det at nyde blomsterne er et stykke arbejde i sig selv. Krokus kommer og går, påskeliljerne er skudt op og blomsterne begynder at vise sig. Roserne skal beskæres inden de kommer for godt i gang, og sådan er der hele tiden noget.

Der er blade på syrenerne, så huset bag dem er igen næsten helt skjult, og H.C. har heller ikke noget at komme der efter. Men Ludmilla kan se at han går rundt i sin have, potentillerne er holdt pænt nede. Hun hilser hver gang hun ser ham, og det er heller ikke sjældent hun kommer et smut ind i haven. Når hun er i sin stationcar, og det er hun som regel, parkerer hun den i hans indkørsel, lige foran hans bil, der er bakket pænt ind i carporten. Og så snakker de om hvordan det går med hendes nye opgave for Tuja. Og hvordan det går med Lasse og Laura. Det kan hun sagtens snakke om uden at få våde øjne nu.

Der er kun en enkelt gang tårerne kommer tilbage.

- For resten, siger hun henkastet, så har Laura igen mistet barnet.

Hun har vendt ryggen til ham og er nærmest på vej hjem til sig selv.

- Det er da ikke rart, siger han. Og det er endda anden gang.

Hun vender sig med våde øjne.

- Tredje gang, hvis man regner den abort hun fik i sin tid med.

- Er det mon derfor ?

- Lægerne siger, det ikke har noget med det at gøre. Men jeg tænker jo det samme. Og det gør hun osse. Det er fandeme synd for hende.

- Hvad siger Lasse.

- Jeg har ikke snakket med ham om det.

Nu græder hun vist. Om det er på grund af Lasse eller på grund af det tabte barn, ved han ikke. Det ved hun måske heller ikke selv. Måske bemærker hun det ikke, hun tørrer ikke øjnene.

- Men så er det osse snart den tredivte, siger hun og prøver at smile igen. Billetterne er kommet. Med posten endda. Det var heldigt jeg så i postkassen i dag, det gør jeg ellers alt for sjældent. Men der er osse sjældent noget i, når ikke kirkebladet lige er kommet.

H.C. kender det. Hvis man ikke holder avis og ikke vil have reklamer, så er postkassen meget tit en skuffelse. Man kan godt være lidt alene i verden når man kigger i den. Han kunne faktisk godt overveje at sige ja til reklamer af den grund.

- Hvordan gør vi det så rent praktisk, spørger han.

- Kan du ikke komme ned til mig, så kører vi i min bil. Jeg skylder dig jo en køretur.

- Du skylder mig ikke noget, du betalte endda benzinen.

- Men jeg har ikke betalt for din tid. Og heller ikke for dine ture til Roskilde for at besøge Lasse. Men du tør måske ikke køre med mig ?

- Det gør jeg da. Så det gør vi, vi følges. Hvad tid kører vi ?
- Skal vi ikke køre ved ellevetiden. Så kan vi få frokost et sted inde i byen. Premieren er klokken seksten.
- Det lyder godt. Den frokost betaler jeg så.
- Det må du da gerne.

Hun skal jo osse have til terminen i juni, kan han høre. Og så går det op for ham hvad hun ellers har sagt.

- Men sagde du, at det var til premieren ?
- Det er det da.
- Med rød løber og det hele ?
- Det tror jeg ikke. Det er vist ikke sådan en forestilling.
- Ja, jeg er spændt på om jeg fatter en brik af det hele.

Han har jo set noget af det moderne teater i fjernsynet. Ikke ret længe ad gangen, men længe nok til at han ikke kunne forstå hvad det gik ud på.

- Det tror jeg nu nok du gør, siger Ludmilla. Forestillingen handler jo om dig.
- Om mig. Hvor kender de mig fra ?
- Ikke på den måde H.C. De kender dig ikke personligt. Stykket handler om hvem som helst. Og så nogle elverpiger.
- Så jeg er altså hvem som helst ?
- Det er vi alle sammen H.C.

Og det kan da godt være at de københavnere og skuespillere tror at de er som folk er flest. Han kan jo bare se på Ludmilla, hun er da på mange måder for viderekomne. Og hun er endda hverken københavner eller skuespiller, hun syr bare tøjet til dem.

Han glæder sig da til at se forestillingen sammen med hende, men ind imellem frygter han alligevel det værste. Det er jo ikke "Folk og Røvere" de skal se. Og så har hun sat sig ind i sin stationcar, den er vel hendes nu. Hun bakker ud på vejen for at køre hjem. Og de har en aftale med tidspunkt og det hele.

*

Allerede næste dag kommer hun forbi ude på vejen, denne gang gående. H.C. har ingen idé om hvad du skal, men det angår vel heller ikke ham. Hun har en gammeldags gul regnfrakke på og gummistøvler. Men det er stadig Ludmilla indeni, kan han se.

Han er ellers kommet til at købe et foderbræt med tag på, nærmest som et lille hus, og nu er han ved at grave stolpen i jorden. Det er godt nok slet ikke fuglefodersæson nu, det er vel osse derfor det var på tilbud i trælasten. Men hvis han ikke får det sat op med det samme, så kommer det til at stå og flyde inde i carporten. Eller omme ved brændet. Og så glemmer han det måske. Det sker da at han glemmer noget.

Ludmilla kigger ind over hækken ude fra vejen.

- Hej H.C.

Han hilser da osse, og hun fortsætter bare forbi henad vejen. Men hun har vel ikke tænkt sig at gå hele vejen til København eller Roskilde. Og hvad skulle hun ellers i den retning.

- Du har travlt, siger han.

- Ja. Men ikke her. Jeg trængte bare til noget luft.

- Luften er ellers ikke så venlig i dag.

- Man har brug for den alligevel.

Hun står stille nu. Stadigt ude på vejen, der er ingen grund til at komme ind i haven, de kan sagtens tale henover de buske.

- Og vi kan nyde at det hele snart er sprunget ud, siger han.

- Ja osse i det vejr, siger hun. Men jeg skal videre.

- Hvor langt skal du da ?

- Det finder jeg ud af når jeg er der.

- Men så god tur da.

Hun går videre og han graver. En halv meter må vel være nok. Han kigger til venstre nedad vejen. Den gule regnfrakke er tydelig, men på den afstand er det svært at bedømme hvor hurtigt hun går. Han rejser stolpen med fuglebrættet og sætter de i hullet. De har osse lavet en spids på stolpen, men når de har sat tag på, kan han jo ikke komme til at banke den i. Det fuglebræt er udtænkt af en der ikke selv skulle bruge det. Men det er da ganske kønt. Og nu er hun vist vendt om. Hun går i den anden side af vejen, og han kan ane hendes ansigt.

Lidt efter kommer hun igen forbi på vejen hjem og kigger ind over potentillerne.

- Hej igen, siger hun. Det var vist luft nok.

- Du tæller måske skridt.

- Nej, jeg mærker dem bare.

Hun går videre og skal til at dreje ned ad sin markvej. Sin markvej.

- Ludmilla, kalder han.

Hun vender om og går tilbage over vejen mod ham.

- Ja.

- Jeg tænkte bare på. Hvad skal jeg have på til den premiere. Jeg er ikke så vant til den slags.

- Ja, du skal nok ikke komme i havetøj der.

- Det havde jeg heller ikke tænkt mig. Men hvor fint skal det være ? Skal jeg have slips på ?

- Det behøver du ikke. Men hvis det får dig til at føle dig bedre tilpas, så vil det da heller ikke skade.

- Hvis jeg kan huske hvordan jeg binder det.
- Ellers kan jeg godt hjælpe.

Det lyder næsten rart, synes han. Det er måske en overvejelse værd. Nej, nu skal han holde op, han er ikke hendes bedstefar. Hvor gerne han end ville.

- Det var bare det, siger han.

Hun smiler og siger hej igen og går over vejen og nedad markvejen mod de blå syrener. De vil snart stå og lyse. Violet, ikke blåt.

*

På premieredagen er han oppe inden halv syv. Det er slet ikke ham der skal på scenen, han har ikke bidraget til forestillingen, men han er alligevel lidt nervøs. Du skal ikke bevise noget Henrik, du skal bare opleve det. Hvis han kan finde ud af det. Men Ludmilla skal sidde i sædet ved siden af ham, det går han i hvert fald ud fra, så hun kan fortælle ham hvad det går ud på. Og opdage hvis han falder i søvn. Der er mange muligheder for at det går godt, og der er mange muligheder for at det går galt. Og måske går det endda både godt og galt på en gang. Men han vil ikke engang overveje at være for syg til at tage med. Og det er han lidt overrasket over.

Han har nu god tid til at tænke det hele igennem, men resultatet af de tanker er givet på forhånd, så han kan vel lige så godt bruge tiden på noget andet. Morgenmad og morgenbad og det helt rigtige tøj på. Og han kan da sagtens huske hvordan han binder slipset. For en sikkerheds skyld tager han det af og på igen. Og begge gange viser det sig, at det stadig sidder godt fast i han hænder.

Allerede tyve minutter i elleve er han helt klar til at sætte sig i bilen og køre ned til huset bag de blå syrener, de blomstrer ganske fint nu, det kunne han se allerede inde fra stuen. Der er tid nok til at køre ind til byen og købe et eller andet, noget at spise på turen måske. Så bidrager han osse.

Han kører bare i brugsen. Nogle kiks måske. Eller chokolade, eller det er måske bedre med syltige bolcher. Han lægger bare det hele i kurven, der er alligevel ikke tid til at vælge. Store pakker kiks og kiks med chokolade på og en pose bolcher. Og så lige en plade flødechokolade med nødder. Så kan han skynde sig op til kassen. Der står en ældre dame og læsser varer op på båndet. En masse grøntsager. Hvidkål og gulerødder og rødbeder og radiser blandt andet. Og så er det lige Brian, der kommer og stiller sig bag ham i køen med to øl i den ene hånd og to øl i den anden.

- Hvad fanden H.C. Skal du til bryllup eller noget.
- Jeg skal i teateret.
- Hvad skal du se ?

Men nu er båndet frit, så H.C. skynder sig at lægge sine indkøb op. Han er osse nødt til at tage en bærepose.

- Det er måske en helaftensforestilling, fortsætter Brian.

Det ser da lidt voldsomt ud, han kan godt selv se det. Og det slår ham at han ikke ved hvor lang forestillingen er. Man har da hørt om teaterforestillinger på tolv timer, men det er det vel ikke. Så ville Ludmilla have sagt det, det ville hun.

- Det er til køreturen, siger han.

- Så skal du passe på, at du ikke gnasker så meget at du ikke kan holde øje med trafikken.

- Det er ikke mig der kører.

- Skal du på date ?

Som om det var så vildt usandsynligt.

- Vi skal bare i teateret.

Kassemanden nævner beløbet, og H.C. betaler med en seddel. Kassemanden, der faktisk bare ligner en stor dreng, giver ham penge tilbage. Han må være ny i brugsen, H.C. har aldrig set ham før.

- Hav en god dag, siger den store dreng.

Det skal de sige. Brian har sat sine fire øl på båndet og betaler, mens H.C. putter sine varer i bæreposen.

- Du kan godt lige nå en øl på parkeringspladsen, siger Brian.

Det er da sket at han har kunnet det. Men det kan han faktisk ikke nu. Han har en aftale klokken elleve, og nu er den fem minutter i. Han skynder sig ind i bilen. Brian står med sine fire øl i hænderne, han har ikke købt en bærepose.

Et minut over elleve er han nede bag syrenerne og ved hendes hus. Han er nødt til at køre lidt ind i kratværket, som Lasse kaldte det, så Ludmillas stationcar kan komme forbi når de skal køre. En stor gren kører henover taget af hans bil, han er glad for at det ikke er tjørn eller mirabelle, det er han ikke sikker på at lakken ville have haft godt af.

Han tager bæreposen med ind i huset. Ludmilla står i køkkenet og har osse klædt sig til teatertur. En hvid buksedragt med grønt bælte og det korte hår sat i en frisure.

- Jeg har købt lidt til turen, siger han.

Hun ser på posens størrelse.

- Det gemmer vi til turen hjem i aften, siger hun. Vi skal have plads til frokosten.

- Vi har ikke fået snakket om hvor længe forestillingen varer.

- Jeg er ikke sikker, men max et par timer. Der er premiereparty allerede ved syvtiden, sagde Tuja.
- Skal vi osse med til det ?
- Hvis vi har lyst. Men det behøver vi ikke bestemme nu.

De går ud til hendes stationcar. Bæreposen lægger de ind på bagsædet.

- Jeg glemte at tænde opvaskemaskinen, siger hun. Jeg havde gjort den helt klar.

Hun er nødt til at låse huset op igen. Hun lader nøglen sidde mens hun er inde. Det tager ikke et halvt minut, så er hun tilbage.

- Så er vi klar.

Hun starter bilen og kører ud. Der er masser af plads til at komme forbi H.C.s bil. De kører ind mod København. Hun kører hurtigt og sikkert, som om hun har gjort det før. Og det har hun jo. H.C. er ikke nervøs for hendes kørsel, han sidder bare og kigger ud ad forruden og siger ikke så meget.

- Men jeg har tænkt over noget, siger Ludmilla så. Tror du der findes onde mennesker ?
- Mener du Lasse ?
- Lasse er sgu ikke ond. Han er bare en stor klovn.

Så er han jo nødt til at tænke sig om.

- Jeg tror ikke jeg har mødt nogen, siger han til sidst. Jeg har da truffet både skvadderhoveder og idioter. Men jeg har aldrig mødt en som Hitler og Stalin.
- Og hvad så med onde dyr, spørger hun. Findes de ?

Han har jo allerede en anelse om hvor hun er på vej hen med det.

- Man har jo hørt om en mår i blodrus i et hønsehus, siger han. Sådan en kan man måske kalde ond. Og jeg har da af og til mødt en hveps, der var en ondskabsfuld satan.
- Eller onde planter, siger hun. For eksempel onde træer.

Ja, han har gættet rigtigt. Det er stadig det, der kører rundt i hovedet på hende.

- Og ved træerne selv at de er onde, fortsætter hun.
- Og ved hvepsene det, fortsætter H.C. Eller passer de bare deres arbejde.
- Det er jo lige det. Det er os der siger de er onde, det er os der gør dem onde. Og det var mig der sagde at Den Blå Syren indeholdt blåsyre.
- Det var kun i navnet, ikke i virkeligheden.
- Men de blå syrener tog både min hund og min mand. Er det så på en måde min skyld ?
- Lasse lever vel stadig i bedste velgående, siger han. Han blev bare øm i røven.
- Men barnet døde, siger hun.

Hun er kommet lidt langt ud, synes han. Det er det der kommer af at sidde alene i et hus og spekulere. Særligt når huset er ved at blive kvalt i vildtvoksende syrenbuske. Det er derfor det er vigtigt at holde sin have. Han bor selv alene i sit hus, så han ved hvad det handler om.

- Det er nogle vilde tanker du har ruget ud, siger han. Drageyngel.

Han ved slet ikke hvor det ord kom fra. Drageyngel. Måske har han heller ikke selv passet nok på.

- Du har nok ret, siger hun. Har du tænkt på hvor vi skal spise den frokost ?

- Jeg håbede du kendte et sted.

- Du vil betale. Så må du osse vælge stedet. Og vi har tid til at se os for.

- Hvis ikke vi blir for sultne inden vi finder det.

- Jo mere sultne vi er, jo bedre smager maden.

Og det har hun jo ret i.

*

Den smagte godt, maden. Den var heller ikke billig, selvom det ikke var et af de dyre steder. Ingenting er billigt i København, det ved man jo. Og de kan nå en lille tur i en mellemting mellem en park og et torv, inden de skal være ved teateret. Det er dejligt vejr.

- Og det er da dejligt med sådan nogle steder, siger hun. Grønne lunger inde i byen.

- Jeg ville aldrig kunne bo herinde, siger han.

- Nej. Når man er her, skal man køre ud for at komme hjem. Det er lidt sjovt at det er ude der er hjemme.

Mon det er al den hjemmesyning, der har givet hende den slags tanker. Eller har hun bare altid været sådan. Bare uden hun har vidst det. I et parcelhus i Herning.

- Hvor længe kan bilen stå der hvor du satte den, spørger han.

- Jeg har sat sluttiden til klokken atten. Men jeg kan jo bare forlænge det på telefonen.

- Ja, det er smart.

Det er ikke alle de nye tekniske løsninger der er tossede, det kan han godt se. Men det var nu alligevel lettere dengang man bare kunne lade bilen stå så længe man ville. Men hvor længe det er siden det var sådan i København, det ved han jo ikke noget om.

Men nu skal de i hvert fald hen til teateret. Hun ved hvor det er og viser vej.

- Det tager kun ti minutter, siger hun. Vi kan sagtens nå det uden at løbe.

Det passer ham fint. Han bryder sig ikke om at løbe. Der er jo nogle der løber herinde, men det er vist for at løbe. Nogle af dem løber nærmest som med døden i hælene, men det har de jo osse når det kommer til stykket.

Ludmilla griner da han siger det. Og både Ludmilla og han går stille og roligt, der er ingen efter dem lige nu, de har tid til at snakke og grine.

Der er ingen rød løber ved teateret, men der er allerede mennesker. En del af dem står ude på fortovet og ryger og snakker. Nogle af dem har et glas eller en flaske i hånden.

- Der er Tuja, siger Ludmilla.

Det er en høj kvinde. Hun er noget højere end både H.C. og Ludmilla. Hun giver Ludmilla et knus og giver H.C. hånden.

- Det er H.C., siger Ludmilla. Han har reddet mit liv.

- Nu skal du ikke overdrive, siger H.C.

Tuja smiler, men hun skal allerede ind og ordne de sidste småting.

- Tøjet sidder perfekt, siger hun.

Hun slukker sin smøg med hælen og går ind.

- Skal vi osse gå ind og finde vores pladser, siger Ludmilla.

Det kan de vel lige så godt, der er ingen af dem der skal ryge. De går ind i foyeren. De har ikke noget at gå i garderoben med, det er nærmest sommer nu. Og de skal heller ikke bestille forfriskninger til pausen.

- Jeg tror der er en fælles bestilling, siger Ludmilla. En vi er talt med på.

Men hun skal lige på toilettet for en sikkerheds skyld. Og det kan han da osse godt. Og så køber de et program. Ludmilla betaler det og viser ham navnene. Scenografi: Tuja Axelsson. Kostumer: Ludmilla. Kun Ludmilla, ikke Poulsen.

- Kun dit fornavn ?

- Ja nu er jeg glad for det. Synes du ikke det passer.

- Det kunne ikke passe bedre.

På vej ind i salen hiver hun ham i armen.

- Men tror du alligevel ikke at træerne osse har en sjæl, hvisker hun.

Det har han aldrig spekuleret over. Han skal alligevel ikke tale med træerne, og de skal ikke tale med ham.

- Hold nu op Ludmilla, siger han.

- Undskyld bedstefar, siger hun.

De finder deres pladser. Det er på fjerde række og heldigvis ud til midtergangen. H.C. sidder yderst. Så kan han smutte uden at genere nogen, hvis det skulle blive nødvendigt.

- Du skal huske at slukke din telefon, siger hun.

- Den står hjemme i stuen. Men du skal vel slukke din så.

Hun har allerede taget den frem og kigger på den.

- Lasse har skrevet en besked, siger hun.
- Hvad skriver han ?
- Ild i huset. Ikke andet.
- Hvad mener han med det. Er han blevet forelsket ?
- Hvad ved jeg. Eller måske er der brand et sted.
- Hvor skulle det være ?
- Det ved jeg ikke. Der hvor han bor måske.
- Eller måske i jeres hus.
- Hvorfor skulle der være ild i det. Og hvor skulle han osse vide det fra ?
- Kan du ikke ringe til ham.
- Jeg skriver og spørger.

Hun skriver en kort besked. Lidt efter er der svar tilbage. Hun rejser sig halvt.

- Politiet har ringet til ham, siger hun. De siger vores hus brænder.
- Hvorfor ringer de så til ham og ikke til dig ?
- Hans navn står øverst på papiret, vil jeg tro.

Hun sætter sig igen og læner sig endda lidt tilbage.

- Kan vi så blive og se forestillingen, spørger han.
- Vi kan alligevel ikke slukke en ildebrand. Og brandvæsnet er i gang, skrev han.
- Men vi skal vel se hvor slemt det er.

Hun sidder lidt og tænker.

- Det er første gang jeg har noget med i sådan en rigtig stor forestilling.
- Men dit hus brænder. Du kan jo alligevel ikke koncentrere dig om forestillingen. Vi kan lige så godt køre med det samme.
- Du har helt ret. Jeg har bare ikke lyst til at gå nu.
- Men det er bedre på den måde. Så kan du nå at sige det til Tuja, og vi kan komme afsted uden at forstyrre for meget.
- Ja - ja - ja.

Han har allerede rejst sig, og hun rejser sig igen. Hun går op på scenen, der er en trappe ved den ene side. Der er ikke tæppe for, scenen er tom bortset fra nogle hvide kasser, det er det. Hun forsvinder ud til den ene side. H.C. blir stående lidt i midtergangen, så går han tilbage ud i foyeren.

*

I bilen er de i lang tid næsten tavse. Ludmilla mumler lidt engang imellem. Det lyder noget arrigt og af og til som forbandelser. Men ind imellem snøfter hun osse. Og H.C. ved igen ikke hvad han skal sige. Det er næsten som at genopleve deres tur hjem fra Roskilde efter Lasses ulykke med kædesaven. Med den forskel at det er hende der kører denne gang. Af og til prøver han at tage tilløb til at sige noget, men han stopper sig selv hver gang. Og Ludmilla er koncentreret om trafikken, så hun ser det ikke. Han kan være helt ligeglad med hvordan det ser ud.

Men til sidst kan han ikke længere holde det i sig.

- Måske er det en begrænset brand, siger han. Lasse skrev vel ikke hvor meget der brændte.

- Det gamle lort, siger Ludmilla.

- Hvad mener du.

- Det er jo brædder og halm med puds på. Der er aldrig lavet brandsikring der.

- Nu sidder du og forestiller dig det værste.

- Alle mine tegninger og materialerne til den næste opgave ligger i det hus. Stof og bånd og dekorationer. Jeg blir sat mindst to måneder tilbage. Og der er kun fyre dage til det skal afleveres. Og jeg har fået forskud.

Der blir tavst igen. De kan jo forestille sig både det ene og det andet, men når de er fremme ved huset, ved de det. De kan lige så godt lade være med at beregne konsekvenser indtil da. H.C. tænker da videre, og det gør Ludmilla sikkert osse. Og ingen af deres tanker kan bruges til noget.

Det er stadig lyst da de drejer ned ad markvejen. H.C. skal ikke sættes af, hans bil står jo nede ved hendes hus. Den er der vel ikke sket noget med ?

Der står et par brandbiler ved huset, og der blir pøset vand på fra tre slanger. Ludmilla er nødt til at parkere udenfor indkørslen. Hun springer ud af sin stationcar uden at stoppe motoren. H.C. drejer nøglen inden han osse springer ud. En eller anden overordnet brandmand kommer over til dem.

- I skal ikke gå tættere på, siger han.

- Er det en totalskade, spørger H.C.

Ludmilla siger ikke noget, hun ser bare på huset. Taget er ved at brase ned, og det damper kraftigt fra de steder vandet rammer.

- Hvis det havde været en bil, siger brandmanden, så ville vi nok kalde det en totalskade. Var der levende dyr i huset ?

- Min hund døde allerede i efteråret, siger Ludmilla.

Så græder hun for alvor. Over både hus og hund, tænker H.C. Han ser over til sin egen bil. Der har ikke været ild i den, men bagskærmen er krøllet lidt sammen, og den er mast helt ind i syrenerne. Det må være brandfolkene, og det har ikke været for at redde den, den må have stået i vejen for slukningskøretøjerne. Brandmanden ser hvad H.C. kigger på.

- Er det så din bil ?

- Det var det, ja.

- Vi måtte have den på afstand, vi ville ikke osse have ild i den. Vi kunne ikke komme ind i den og skubbe den pænt, men jeg tror stadig den kan reddes.

H.C. siger ikke noget, og Ludmilla hulker bare.

- I er velkomne til at blive her på afstand, siger brandmanden. Men I kan hverken gøre fra eller til. Boede I begge to i huset ?

- Kun mig, snøfter Ludmilla.
- Du skal jo nok finde et andet sted at være.
- Vi kan gå op til mig, siger H.C.

Brandmanden ser på Ludmilla.

- Skal vi hjælpe med at finde noget overnatning til dig ?
- Jeg ved ikke, siger hun ?
- Du har måske noget familie du kan være hos.
- Du kan da godt være hos mig et par dage, siger H.C.
- Du skal nok ikke køre i den der nu, siger brandmanden.
- Jeg bor lige oppe ved vejen, så vi kan bare gå.
- Så er der styr på det, siger brandmanden og ser spørgende på Ludmilla.

Ludmilla nikker, men siger ikke noget.

- Skal vi så gå nu, spørger H.C.
- Vi kører da i min bil, siger hun. Den står jo i vejen her.

Det havde han slet ikke tænkt på.

- Skal jeg så ikke køre ?
- Jeg kan godt selv køre min bil.

De sætter sig ind i hendes stationcar, hun bakker hele vejen op ad markvejen og op til vejen.

- Du kan bare bakke den ind i carporten nu, siger H.C. Min bil står jo nede ved dig.

Men hun foretrækker at køre forlæns ind. Det må hun jo selv om, det er bare lettere at komme afsted hvis den er bakket ind. Måske er hun blevet så vant til at bakke ud af hans indkørsel, at det er det rigtigste for hende på den måde. Eller måske kan hun slet ikke forestille sig at skulle køre herfra. Hvor kom den lige fra Henrik ?

De går ind i huset. H.C. har taget bæreposen med provianten fra bagsædet.

- Jeg kan sagtens sove på sofaen, siger Ludmilla.
- Det er ikke nødvendigt. Jeg har et ledigt soveværelse.
- Jeg skal da ikke sove i dit soveværelse.
- Jeg har stadig mit gamle værelse som soveværelse. Der er plads i Mors gamle soveværelse.
- Jeg ved altså ikke om jeg har lyst til at sove i din døde mors seng.
- Det er heller ikke den, den er røget ud for længe siden. Det er indrettet som gæsteværelse nu.
- Har du da tit overnattende gæster ?

Det har han sådan set ikke. Men hvis for eksempel Julie havde haft brug for det, så havde det været muligt for hende at overnatte.

- Må jeg se det, siger hun.

Hun er måske bange for at det er en eller anden mindstue efter Mor. Men sådan er han slet ikke. Mors seng er smidt ud for flere år siden, og det er hendes kommode og skab osse. Der er sat en ny seng ind. Den er redt og der er sengetæppe på. Og der står et Ikeaskab, der kun indeholder bøjler og tomme skuffer. Der hænger osse et spejl og et par billeder. De ene forestiller stranden. Det har han selv taget og fået forstørret og sat i ramme, dengang der stadig var en fotohandler inde i byen. Det andet er et portrætfoto af Birgitte.

- Hvem er hende der, spørger Ludmilla.
- Det er min kusine Birgitte. Julles mor. Hun lever jo heller ikke længere.
- Det er sgu et godt værelse at have stående sådan klar. Hvor længe har det stået her ?
- Et par år, siger han.

Det er måske en underdrivelse, men det er ikke vigtigt nu.

- Vi kan da godt fjerne det billede hvis det generer dig, siger han.
- Det gør det ikke. Jeg er bare nysgerrig. Du er altså lidt alternativ H.C.

Men så kommer hun i tanker om hvorfor hun står der og ser på hans gæsteværelse.

- Jeg er nødt til at give Tuja besked om hvad der er sket og at jeg nok ikke kan nå de kostumer til tiden. Måske kan hun skaffe mig noget hjælp.

Hun holder en kort pause.

- Men alt det grundlæggende er jo væk, siger hun. Skitser og mønstre og mål og det hele.
- Har Tuja ikke noget af det.
- Hun har kopier af skitserne. Hvis hun har beholdt dem. Og jeg kan nok ikke ringe nu, hun er til party.
- Kan du ikke skrive til hende. Så kan hun ringe op når hun har tid. Når hun er ude at ryge for eksempel.
- Eller ude at tisse. Du har ret.

Hun tager sin telefon og skriver beskeden.

- Lasse har osse skrevet, siger hun. Han spørger om jeg har kontaktet forsikringen. Han havde noget tøj i huset og nogle bøger. Det skal med på listen, siger han.
- Han er hurtigt ude, siger H.C.
- Det er bare den sædvanlige platugle i ham, siger hun. Der er vel noget undertøj og hans haveskjorte og nogle sokker. Nu skal det nok vise sig at han havde nogle dyre skindjakker i det skab osse.
- Går du med til det.
- Jeg blander mig helt udenom. Han kan selv skrive den liste. Men skal vi ikke sætte os ind i stuen og æde det du har købt til turen ?

De går ind i stuen. Hun sætter sig i den sofa hun ikke behøver at sove på. Han sætter sig på en spisestuestol, han har indkøbsposen i hånden.

- Skal du ikke servere, spørger hun.

Det skal han da. Han rejser sig og rykker stolen over til sofabordet. Så vender han bunden i vejret på posen og hælder alt indholdet ud på bordet.

- Det er lys chokolade, siger hun.
- Er det ikke godt nok ?
- Det er helt fint. Bare det er noget med sukker i.

Og så kommer hun vist til at tænke på noget.

- Den der marmelade du lavede. Har du noget tilbage af den. Den ville vist passe godt på de kiks uden chokolade. Og måske osse på dem med.
- Den chokolade er i hvert fald mørk.
- Det er den.
- Jeg henter noget syltetøj.

Han går ud i køkkenet og henter et glas syltetøj og to desserttallerkner og noget smør. Og en smørekniv. Han sætter det på en bakke og bærer det ind.

- Jeg har sat noget kaffe over, siger han.
- Du forstår at trøste en fortabt kvinde, siger hun. Er du helt sikker på at du ikke er min bedstefar ?

Og så spiser de. Efter fem minutter henter H.C. kaffen og et par kopper. Han husker osse sukker og mælk. Godt han har mere end en bakke i køkkenet.

De spiser videre. De har jo ikke fået aftensmad. Og selvom det var en god frokost er de sultne. Han burde måske have budt på rigtig mad, men det var ikke det hun bad om. Hun er rystet og så bad hun om slik, sådan må han forstå det. Hun er gået lidt i barndom. Fordi hun er lidt utryg ved det hele. Hun smører både smør og syltetøj på chokoladekiks og propper nærmest munden med sukker. Og hun sparer ikke på sukkeret i kaffen.

- Det er sådan vi kan synde sammen, siger hun. Jeg trænger til det.

Han forstår hvad hun mener. Hun sliksynder med bedstefar. Det er det hun har brug for. Og så en blød seng at sove i. I sit eget værelse.

- Det praktiske kigger vi på i morgen, siger han.
- Det praktiske ?
- Forsikring og den slags.
- Og Saschas grav. Tror du den kan flyttes ?
- Hvor ville du flytte den hen.
- Kunne det ikke være i din have ?

I det samme ringer telefonen. Det er Tuja.

- Jeg går lige ind på mit værelse og tager den, siger hun.

H.C. blir siddende og spiser flødechokoladen med nødder. Det er hans yndlingslik, og den er hun vist ikke interesseret i. Til gengæld har hun næsten allerede tømt begge pakker med kiks, og syltetøjsglasset er mere end halvtømt.

Hun er inde på værelset i over ti minutter, næsten et kvarter. Det føles som endnu mere, men han har heldigvis ur på. Så kommer hun tilbage til stuen.

- Tuja har gudskelov kopierne af skitserne, siger hun. Det er altid noget. Og hun ville se om hun kunne støve nogen op til at hjælpe. Osse med at tegne mønstrene igen. Men jeg må derind i morgen eftermiddag og tage nye mål, dem har hun ikke. Det var osse åndssvagt at jeg ikke tog kopierne med ind til hende.

- Du havde altså kopier ?

- Ja. Og de lå sammen med originalerne i mit arbejdsværelse.

- Men har du tid i morgen ? Vi er nødt til at se om der er noget i huset der kan reddes.

- Der er ingenting. Jeg ved det.

- Det ved man aldrig før man har set efter.

- Det må vi gøre i morgen tidligt.

- Vi skal osse have fat i forsikringen.

- Og Sascha.

Sascha. Hunden.

- Jeg tror den papkasse er helt opløst, siger H.C. Og hunden er ved at blive det. Det blir noget ulækkert at flytte på, det vil du ikke bryde dig om. Har du ikke et billede af hende. Eller noget andet du kan bruge til at mindes hende. Et foto ville være godt, vi kan sætte det i den ramme Birgitte hænger i nu.

- Jeg har i hvert fald billeder på telefonen.

Hun begynder måske at spekulere over ideen. Men hun tager ikke telefonen frem. Hun blev nok lidt voksen igen da hun talte med Tuja, men det sidder stadigt i et tyndt lag.

- Lad os se på huset i morgen, siger han.

- Ja, vi skal i seng nu, siger hun. Så går vi derned klokken syv i morgen.

- Tror du at du kan blive klar til det.

- Det kan jeg når jeg skal.

Så tyndt var laget altså heller ikke.

- Vil du så på badeværelset først, spørger han.

- Ja tak. Og tak for resten H.C.

*

Det ser ikke ud som om hun har sovet i den hvide buksedragt, men hun har den på igen. Hun har vel ikke andet. Og tøj til hende har han ikke liggende. De går ned til resterne af huset bag syrenerne.

Murene står endnu, huset er bygget ordentligt. Men taget er braset ned og etageadskillelsen er væk. Det hele er lige til at vælte, så der kan bygges nyt. Solen har været oppe længe, det er jo den første sommermåned. Hvis de

havde haft noget andet at kigge på, kunne det have været en dejlig dag. Satans osse.

- Dit arbejdsværelse lå ovenpå køkkenet og gangen, siger H.C. Måske kan vi flytte tagpladerne i den ende og se hvad vi kan finde.
- Tror du vi må gå ind i det, siger hun. Og tør vi ?
- Jeg er en ældre mand. Jeg tør godt.

Han går ind ad døren der nu kun er et hul i muren. Brandfolkene må have gjort noget med selve døren. Det damper stadigt op fra tagpladerne.

- Pas nu på, siger Ludmilla. Der er måske gløder under de plader.
- De har vel slukket efter, siger han.
- Skal vi ikke prøve at snakke med brandfolkene. Eller nogle andre der har forstand på det.
- Det har vi jo ikke tid til, siger han. Du skal være i København i eftermiddag.
- Der er prøve i eftermiddag. Men det er der måske osse i morgen.
- Men der skal afleveres snart. Sagde du ikke om fire uger ?

Tagpladerne er varme da han rører ved dem. De hænger stadig sammen hist og her, så de er ikke bare lige til at løfte.

- Pas på, siger hun. Der kan osse være asbest i dem.

Selvfølgeligt er der asbest i dem. Det kommer til at koste en bondegård at få dem fjernet. Det skal de måske osse huske at sige til forsikringen. Og han kan i hvert fald ikke løfte de plader alene, kan han mærke.

- Jeg tror vi må give op, siger han.
- Der er alligevel heller ikke noget at komme efter.
- Det skal du ikke sige så sikkert. Hvis vi bare var to mand til at løfte.
- Der skal bruges maskiner H.C.
- Hvis de først begynder med maskiner, kan vi i hvert fald ikke redde noget.
- Jeg gider alligevel ikke redde noget af det lortehus.
- Heller ikke skitserne og mønstrene ?
- Jeg har allerede sagt farvel til det.
- Det er for tidligt at give op Ludmilla.
- Jeg giver heller ikke op. Jeg er bare på vej videre. Det er derfor jeg skal til København i dag. Tuja har skitserne, og jeg har det meste af det andet i hovedet. Når bare vi får de nye mål.
- Og Sascha, spørger han.
- Hende henter vi når hun er blevet til et skelet. Så er hun ikke længere ulækker.

Sådan kan man osse se på det. Hun ved jo ikke hvad hun taler om, men i hendes hoved hænger det sikkert sammen. Og han skal nok ikke sige hende for meget imod lige nu, hun har haft rigeligt med modstand på det sidste. Det er altid noget at hun ikke har lagt sig til at dø. Hun er på mange måder som Julle. Og ikke som Birgitte blev til sidst.

- Jeg kom til at tænke på noget mens jeg sov, siger han.
- Tænker du osse mens du sover ?

- Det med forsikring og afvikling af huset her. Det skal du nok have noget professionel hjælp til. Og så kom jeg til at tænke på Mors sagfører. Han ordnede det da Mor solgte huset til mig, og det havde han helt styr på. Skal vi ikke prøve at få fat på ham ?

- Jeg vil hellere klare det selv, siger hun.

- Det er al ære værd, min pige. Men nogle gange skal man altså have hjælp af nogle, der ved hvad de har med at gøre.

- Nemlig. Vi skal have hjælp til at kigge på ruinerne i stedet for selv at flytte på de tagplader.

H.C. skynder sig at give hende ret i det. Det var ham, der blev for dum og ivrig. Det skal hun nok sørge for ikke at være, kan han se.

- Så kan du osse koncentrere dig om arbejdet med kostumerne, siger han.

De blir enige om at gøre et forsøg med gamle Lund, Mors sagfører. De går tilbage til H.C.s hus, og han prøver at ringe.

Men det skal åbenbart ikke være så lige til. Gamle Lund er naturligvis død for flere år siden, og hans søn har overtaget firmaet. H.C. prøver at forklare hvad det går ud på. Den unge sagfører, der da vist er lige så gammel som han selv er, prøver at forstå hvad det drejer sig om. Det ender med at han beder om at tale med Ludmilla i stedet for, og de to ender med at få aftalt et møde den følgende dag.

Klokken er kun lidt over ti, der er et par timer til Ludmilla skal afsted til København.

- Hvor længe kan jeg blive her, spørger hun.

- Så længe det er nødvendigt.

- Er der plads til at jeg kan arbejde her i huset, eller skal jeg bede Tuja om at finde et sted i København.

- Ja, det varer jo noget inden du får forsikringen til at betale for nye maskiner og nyt værktøj.

- Og det vil osse være lettere at arbejde sammen med de andre, hvis det foregår inde i byen. Og det er vel osse derinde jeg skal lede efter et sted at bo.

Det er jo logisk nok, det er nemt at forstå. Hun har allerede overnattet nogle gange inde hos hende Tuja, så hun ved hvordan det er at vågne inde i København. Alt vil blive lettere for hende på den måde.

- Tror du at du kan leve i de omgivelser, siger han. Jeg ville føle mig spærret inde i København.

- Jeg blir i hvert fald ikke spærret inde af en syrenhæk derinde.

Det har meget hurtigt taget en lidt uheldig drejning, synes han. Og han har selv sået det i hende. Fordi hans stue ikke er stor nok. Og fordi han osse selv skal bruge den.

Det er heldigvis København. Det er ikke New York eller Malaga hun taler om.

- Hvis Tuja kender et sted altså, siger hun. Og jeg skal jo osse lige have klaret det med forsikringen og af med ruinen først.

H.C. finder noget frokost frem. De spiser ude i køkkenet.

- Er det i orden jeg kører lige efter vi har spist, spørger hun. Eller skal jeg blive og hjælpe med opvasken.

- Du kører bare. Det er ikke noget, det klarer jeg selv når du er kørt.

*

Men i dag skal de have ordentlig aftensmad når hun kommer tilbage, ikke bare sukker og chokolade. Og han kan ikke komme i brugsen, han skal jo have ordnet sin bil først. Mon den kan starte, hvis han prøver at hente den.

Han går ind på værelset hvor Ludmilla har sovet. Hun har redt sengen, sådan er hun alligevel opdraget. Men han har sådan set ikke noget at gøre herinde. Skulle han mon pille billedet af Birgitte ned. Det hænger der kun af hensyn til Julle, og hun er langt væk. Men hvis han piller det ned, vil der hænge et tomt søm på væggen. Der er ikke tid til at hente bilen nu, han må se hvad der er i fryseren.

Telefonen ringer. Det er Ludmilla.

- Det ser ud som om vi klarer den, siger hun. Tuja har snakket med en der hedder Peter, og han vil gerne med på opgaven. Hun siger han er dygtig.

- Du husker osse lige sagføreren i morgen, siger H.C.

- Ja ja. Men det blir nok lidt sent inden jeg er hjemme.

Det er som han tænker. Hun er allerede på vej til at flytte til København. Selvom hun siger "hjemme".

- Ved du hvor sent ?

- Jeg ringer når jeg kører.

- Skal du have noget at spise når du kommer ?

- Det ville da være fantastisk. Men du skal jo osse have tid til dine egne ting. Er det ikke rigeligt at jeg låner et værelse ?

Det er ikke noget problem. Nu kan han i hvert fald nå at lave noget lækkert til aften.

*

Ludmilla ringer halv syv. Hun kører fra København nu. Hun lander engang lige inden otte, det passer fint. Kyllingen vil være helt færdig til den tid, han skal bare tænde for kartoflerne og bønnerne lidt over syv.

Kvart i otte kører hun ind i indkørslen. Hun kører ikke ind i carporten i dag. Han har jo ikke hentet sin bil, så der er ellers plads i den.

- Undskyld det blev så sent, siger hun.

- Har du fået nyt tøj ?

- Det her er bare noget jeg har lånt af Tuja. Det er lidt langt. Men jeg fik da købt lidt undertøj og en tandbørste.

De sidder ude i køkkenet og spiser, og kartoflerne er sat på bordet i gryden, finere skal det heller ikke være.

- Men så skal jeg osse først derind igen på mandag, siger hun. Der er styr på det hele, tror jeg.

- Så har du osse tid til at få styr på tingene her ?

- Ja. Lasse synes osse vi skal sælge huset. Eller resterne skal man vel kalde det. Der er i hvert fald en grund.

- Det er måske endda en fordel. Der er mange, der gerne vil bygge nyt, og det er jo en grund med byggetilladelse.

- Det skal nok komme til at spille, siger hun.

Hun langer godt til maden. Både kyllingen og kartoflerne og bønnerne. Hun har det helt fint med at der ikke er lavet sovs udover stegeskyen. Hun roser maden, og det lyder af mere end ren høflighed.

- Hvad siger du ellers til det, siger han. Var værelset godt nok at sove i.

- Det er helt perfekt. Jeg sov nok ikke så godt, men det er ikke værelsets skyld. Jeg er sikker på at jeg sover som en sten i nat. Og jeg skal ikke tidligt op i morgen, jeg ved ikke hvad du skal.

- Jeg plejer at vågne tidligt, siger han. Men jeg skal nok lade være med at larme for meget.

- Det er dit hus H.C. Du gør som det passer dig, jeg er bare glad for at have et sted at være. Og det værelse er ren luksus for mig. Og aftensmad når jeg kommer hjem. Sent. Jeg er sgu heldig.

- Du har været uheldig længe nok, så det er en fattig udligning. Eller et fattigt forsøg på udligning skulle jeg måske hellere sige.

- Jeg skal nok nyde det. Og jeg skal nok komme videre inden jeg blir alt for irriterende.

- Det skal du ikke tænke på..

- Jeg vil jo osse helst klare mig selv. Sådan må du vel osse have det.

Og det har hun da ret i. Han har sine private rutiner, og de er godt indarbejdede i ham, og det er da noget andet når han skal låse toiledøren, når han er derude. Låse, det skal de huske at få talt om.

- Du skal måske have en nøgle til huset her. Så du kan komme ind når jeg ikke er hjemme.

- Hvis det trækker ud, kan det da godt være det er en god ide. Men lad os lige se.

- Jeg gik jo osse rundt med jeres nøgle.

- Nemlig. Det er det jeg tænker på.

Hun husker måske hvordan den nøgle brændte i hans lomme. Han sagde da ikke noget om det dengang, men hun kunne måske mærke det. Det skal de nok ikke snakke om lige nu. Lad os lige se, sagde hun.

- Jeg tænkte faktisk osse på noget andet, siger han. Jeg ved der er nogle, der ikke bryder sig om billeder af personer, der hvor de skal sove. De føler sig iagttaget. Hvis billedet af min kusine generer dig, kan det sagtens tages ned.

- Det er jo ikke mit værelse, jeg er bare gæst. Skal jeg hjælpe med opvasken, for ellers vil jeg lægge mig allerede nu. Jeg er ved at være godt brugt.

- Det forstår jeg. Og den smule opvask klarer jeg selv, jeg har jo opvaskemaskine.

- Det havde jeg osse. Og nu du siger det, så var det måske den der startede branden. Det var det eneste der var tændt i huset. Men det er jo lige meget nu. Tak for mad. Og tak for husly.

*

Næste morgen vågner H.C. som han plejer og står op som han plejer. Men han er forsigtig ved kaffemaskinen, og han tænder ikke radioen. Han har da lært at tage hensyn. Og det er nok kun en periode til hun finder noget andet. Sikkert i København eller derind ad.

Klokken er over ti inden Ludmilla står op. To hårde dage og en hård nat havde sat spor. Nu ser hun frisk ud, klar til at møde sagføreren efter frokost.

- Skal du bruge bil, siger hun, eller kan jeg bare selv tage den.

- Det er din bil. Jeg skal have hentet min egen.

- Den kan jo ikke køre.

- Lad os nu se. Og jeg skal ingen steder i dag, så du kører bare.

Hun spiser et solidt morgenmåltid, så det osse kan gælde som frokost, som hun udtrykker det. Og da hun tilbyder at betale for maden, siger han pænt nej tak. Gæster skal ikke betale for maden, det har han da lært. Hun siger jo selv at hun ikke er flyttet ind. Og han går ikke ud fra at det er derfor hun siger det.

Da hun er kørt kan han gå ned til sin egen bil. Der er ingen mennesker ved ruinen, men et par alliker er allerede begyndt at rode rundt indenfor murene. Han kan se dem både gennem dør- og vindueshullerne. Han tror ikke de kan finde noget spiseligt der. Og kender han kragefuglene ret, så tror de heller ikke selv på det. De er bare nysgerrige og skal se hvad det her er for noget. De kender måske sodlugten fra de skorstene de plejer at bo i.

Nogle af de buske Lasse har skåret ned er allerede begyndt at sætte nye skud. Nogle af dem er allerede over en halv meter lange. Den blå syren er måske ikke så nysgerrig som allikerne, men den er mindst lige så livskraftig. Den vil osse videre, ikke på samme måde som Ludmilla vil videre, men lige så fast besluttet.

Bilen står stadig som da de kom ned til huset mens det brændte. Den krøllede skærm rammer ikke på inde på dækket, så han låser op og går ind og prøver at starte. Den starter uden problemer, og radioen begynder at spille. Her kan den kun forstyrre fuglene, men det må de finde sig i. Han sætter bilen i bakgear og slipper håndbremsen og prøver om han kan bakke ud i indkørslen. Nogle grene piber noget på taget og højre side af bilen, men det lykkes uden problemer at bakke langsomt og forsigtigt ud. Set indefra ser bilen nærmest helt normal ud, og den opfører sig som den plejer. Der er måske lidt med højre forhjul, men han kan sagtens køre. Så langt skal han jo heller ikke. Han kører op til vejen og ud og rundt. I første omgang bakker han ikke ind i carporten, han stopper i indkørslen, så han kan se ordentligt på den. Han skal selvfølgelig bakke ind i carporten inden Ludmilla kommer tilbage, men så hurtigt kan hun heller ikke være færdig med den unge Lund.

Da han kommer ud kan han se at bilen ikke er så ubeskadiget, som den så ud til indefra. Den venstre bagskærm ved han jo. Baglygten er osse smadret, det giver nærmest sig selv. Det er højre side af bilen der er den værste forandring. Der er en del buler, lakken er skrabet af flere steder, og forhjulet står ikke som det skal, det bukker ind under bilen. Ikke meget, men i hvert fald så meget at det kan ses med det blotte øje. Og højre fordør kan han ikke åbne. Ikke selvom han sikrer sig at den er låst op. Lige meget hvor meget han trækker i den hjælper det. Den skal i hvert fald på værksted. Og han kan ikke køre den derind selv.

Ad markvejen hjem, det var noget andet, men hvis han prøver at køre den ind til byen, vil han blive standset af den første betjent han møder. Det er ikke tit man ser politi i byen, men han ved af mange års erfaring at man altid nemt møder dem man prøver at undgå at møde. Han må ringe til vejhjælpen. Måske kan de nå at hente bilen inden Ludmilla kommer hjem. Ikke hjem H.C., tilbage.

Han ringer. Han er nødt til at lytte til adskillige indtalte beskeder og osse noget musik inden han kommer igennem til et menneske. Men så lover de osse at komme og hente bilen så hurtigt som muligt og køre den på værkstedet. Hvornår det hurtigst muligt så er, kan de desværre ikke sige. Han går ud og bakker bilen halvt ind i carporten. Så kan vejhjælpen komme til den, og så kan Ludmilla alligevel være der hvis hun kommer først. Og så må hun jo flytte sin stationcar når vejhjælpen kommer. Han får vel ikke lov at gøre det.

Så ringer han til værkstedet og advarer dem om hvad der kommer. Der er der menneskesvar med det samme. Til gengæld er der igen meddelelser og gode råd og musik igen, da han ringer til sit forsikringselskab. Den dame han til sidst får fat i, vil gerne have ham til at anmelde skaden på nettet. Og da han siger at det kan han ikke, siger hun at hun kan sende en anmeldelsesblanket med posten. Og det går det jo ikke hurtigere med sagsbehandlingen af. Men han har altså ikke internet i huset, og han kan ikke komme på biblioteket og

bruge deres computer, for det er jo hans bil der er smadret. Og han kan ikke låne naboens computer, for deres hus er lige brændt ned. Og forsikringsdamen sukker og siger hun sender den blanket og farvel.

Nu har han styr på sit. Så må han se hvad Ludmilla har fået styr på når hun kommer tilbage. Han synes alligevel det rager ham lidt.

*

Ludmilla er da bekymret da hun kommer tilbage fra mødet med sagføreren. Hun håber det er uden grund, siger hun. Han var jo optimistisk ved mødet, ham sagføreren, både i forhold til salg af den nedbrændte ejendom og forsikringen.

- Men der mange ting der skal gå i orden, siger hun. Der mangler næsten altid en brik, når man samler store puslespil. I hvert fald hvis de ikke er helt nye. Og hvis man syr en kompliceret dragt, og man er sikker på at det hele er klippet og klar, så mangler der alligevel altid noget.

- Da hans far ordnede hushandel for Mor, gik det hele efter planen.

- Der er måske undtagelser.

- Måske er det reglen for dygtige sagførere.

- Jeg gider i hvert fald ikke snakke mere om det nu. Jeg snakkede lige i telefon med Lasse, og han sagde at jeg skulle huske at han kom med hele udbetalingen. Det blev jeg bare så træt af.

- Det kunne han heller ikke være bekendt at sige.

- Han har jo ret. Jeg havde bare ikke brug for at høre det lige nu.

De står stadig ude i gangen og snakker.

- Skal vi ikke sætte os ind i stuen Ludmilla.

Han går ind og sætter sig på en spisestuestol. Hun går bare planløst rundt i stuen i stedet for at sætte sig.

- Er du urolig, spørger han.

- Det kører bare rundt i hovedet på mig. Og så sad vi ned til hele mødet, og da det var slut satte jeg mig ud i bilen og kørte hertil. Jeg tror bare jeg trænger til at bevæge mig.

- Vi skal måske gå ud i haven.

Det har hun slet ikke lyst til. Måske er hun bange for at blive angrebet af onde træer. Men hans træer og buske er da holdt nede, de begynder i hvert fald ikke på noget. Så får hun øje på det billede af ham og Birgitte som børn. Det har stået på skænken i årevis, og det blir kun flyttet når der skal støves af.

- Er det dig, spørger hun.

- Da jeg var ti år, siger han.

- Man kan godt genkende sig. I hvert fald når man ved det. Og pigen der ligner din kusine. Er det hende.

- Ja det er Birgitte. Hun var her næsten hver sommer da hun var barn. I en uges tid som regel. Da hun var lille, var min moster vist med, men da hun blev større var hun her alene.
- Du har to billeder af hende fremme. Betyder hun noget særligt for dig.
- Det er nok tilfældigt. Det var dengang jeg var barn. Hun var den første pige jeg kyssede.
- Det er en helt ny side af dig H.C.
- Det er så mange år siden. Vi var måske otte år.
- Men det var da stort dengang.
- Det var det vel. Og så blev det heller ikke til mere end det. Hun var her for at komme på landet, ikke for min skyld.

Nu sætter Ludmilla sig ned i sofaen. Men hun har taget billedet med og stiller det på sofabordet.

- Det blev altså ikke jer to, siger hun.
- Det var heller ikke meningen. Hun blev gift og fik barn nede i Næstved. Den sidste gang hun besøgte os, havde hun både manden og Julle med. Men så blev de her heller ikke i flere dage. Så var det bare til kaffe.
- Men du sagde at hun ikke lever mere. Hvad skete der.
- Hun blev indlagt. Mor sagde det var på en tosseanstalt. Hun blev i hvert fald skilt, og Julle flyttede med sin far til Nysted. Og så fik vi at vide at hun var død.
- Hvad døde hun af ?
- Det sagde de ikke noget om. Vi var til begravelse i Næstved. Julle var ikke nogen baby, men hun var for skrøbelig til at komme med, sagde hendes far. Han kom heller ikke.
- Snakkede I med ham ?
- Det ved jeg ikke. Det var Mor der fortalte mig det.

Ludmilla kigger alvorligt på ham.

- Det er jo en tragedie, siger hun. En familietragedie.
- Sådan nogle har vi jo alle sammen et sted. Bare se på dig selv. Det med Birgitte er længe siden.

Nu er I lige kommet til at snakke om noget andet H.C. Lad nu være med at ødelægge det.

- Men Julle begyndte så at besøge os, fortsætter han, da hun gik i skole i Roskilde. Hun kom hver sommer, ligesom sin mor. Hun blev bare altid samme kun dag og tog så tilbage.
- Til Roskilde ? Var hun i bil ?
- Jeg hentede hende ved toget og kørte hende til toget igen.
- Havde I station her i byen dengang ?
- Ikke en der kunne bruges til det. Det var stationen i Holbæk. Det er nødvendigt at have bil herude.
- Ja, din bil for resten. Den ser da ikke for godt ud.
- Der er styr på det, siger han. Vejhjælpen henter den og kører den på værksted.

Men nu skal jeg se til noget aftensmad. Der er kylling tilbage fra i går. Det kan jeg godt få et eller andet ud af.

Der er både kylling og kartofler tilbage fra i går. Hvis han piller skroget grundigt og bruger godt med løg, kan det fint blive til en gang biksemad. Han har æg så det kan blive med spejlæg. Og engelsk sov og ketchup har han, der skal ikke mangle noget.

Ludmilla kender det godt kan han se. Hun tager rugbrød til som han gør og pøser ketchup på.

- Har du osse noget chillisovs, siger hun.

Det har han ikke. Og hun spiser maden alligevel.

- Men i dag tager jeg opvasken, siger hun da de er færdige. Bare du kommer og starter opvaskemaskinen.

- Den er ellers nem nok.

- Ikke for mig, endnu da.

Så snakker de ikke mere om det. Ludmilla ordner køkkenet, H.C. går ind i stuen og sætter billedet tilbage på plads på skænken.

Senere ved aftenkaffen, der skal da være aftenkaffe når der er gæster, snakker de igen om mødet med den unge Lund.

- Han sørger for det hele, siger Ludmilla. Jeg skal derind lørdag formiddag og skrive under på salgsoptillingen og anmeldelsen. Han snakkede med brandvæsenet allerede mens jeg var der, og de skal ikke mere. Så vi kan bare gå i gang.

- Hvad så med Lasse.

- Han kommer osse på lørdag. Tror du han kan spise med der.

- Har du da lyst til det ?

- Vi havde mange gode år sammen.

- Tror du da han kommer tilbage til dig.

- Det kan han da lige prøve på. Det er helt slut, det er vi enige om. Men det var godt så længe det varede.

Sådan er hun. H.C. vil gerne have at tingene hænger sammen over hele livet og hele historien, men sådan er hun åbenbart ikke. Måske hænger det sammen med at han ikke var hendes bedstefar da hun var lille. Og du er heller ikke hendes bedstefar nu H.C., hun er gæst og skal behandles som gæst. Det er derfor der er aftenkaffe nu, endda med småkager til, selvom det bare er torsdag. Og Lasse kan da godt spise med på lørdag, det er jo ikke hans gamle kæreste. Det er vist det de kalder X. Eller måske er det Eks.

Henad ti er han klar til at gå i seng. Ludmilla vil gerne blive siddende lidt længere, hun vil gerne høre noget på sin telefon. Hun har hovedtelefoner, så det vil ikke forstyrre ham. Han rejser sig og begynder at samle kopper og desserttallerkner sammen.

- Bare lad det stå, siger hun. Jeg tager det med ud når jeg går i seng.

Det lyder næsten som om hun alligevel bor der. I hvert fald for en periode. Det er sådan hun er, hun lever i perioder. Han går på badeværelset og gør sig klar og stikker lige hovedet ind i stuen på vej ind i værelset.

- Godnat, siger han.

Hun løfter hånden til hilsen. Hun har hovedtelefoner på og kan vel ikke høre hvad han siger. Men hun kan se hans ansigt.

Han ligger lidt længere end han plejer uden at falde i søvn. På et tidspunkt kan han høre hende skramle forsigtigt med kopperne ude i køkkenet. Du fik jo ikke startet opvaskemaskinen Henrik. Men de klarer sig, der er både kopper og bestik i skabet. Og stadig et par rene tallerkner, så de kan få morgenmad.

Lidt efter hører han badeværelsesdøren gå to gange. Først skal hun ind, så skal hun ud igen. Døren ind til gæsteværelset lukker hun så forsigtigt at han næsten ikke hører det.

*

Næste morgen er hun osse oppe inden kaffen er løbet gennem maskinen. De spiser morgenmad, og hun vil ud på udflugt alene, hvis det ikke gør noget.

- Det gør du bare som det passer dig, siger han. Hvor har du tænkt dig at tage hen ?

- Ud til kysten, siger hun. Måske kan jeg endda gå i vandet.

- Det er nok lidt koldt endnu.

- Det ved jeg. Så måske nøjes jeg med at soppe lidt. Jeg får i hvert fald noget havluft.

Hun må have boet i nærheden af havet på et tidspunkt, når hun kan sige det på den måde. Det kan ikke have været i Herning eller i det der FASTERHOLT, så meget geografi kan han da. Det må han da have spurgt om en dag. Han ved slet ikke det hele.

Eller osse har hun slet ikke boet ved vandet, hun har bare hørt det er sådan noget man siger. Måske har nogle af hendes venner boet ved vandet, og så har hun hørt dem sige det. Måske er det endda bare noget hun har hørt i fjernsynet. Eller på sin telefon. Han ved jo ikke hvad det er hun hører på den. Nu skal du holde op H.C. Det er hende, der på et tidspunkt skal få samling på det, det er ikke dig, du er kun en station på vejen, og det er ikke dit ansvar. Det er stadig ikke et år siden du så hende første gang, og du er ikke for alvor blevet hendes bedste far. Det er bare noget hun leger lige for tiden. Giv slip på det, er det ikke det man siger.

Hun smutter i nogle sandaler ude i entreen og går ud til sin stationcar. Så får hun fred for ham et stykke tid, og han er fri for hende. Men hun kommer jo tilbage på et tidspunkt, hun ved ikke helt hvornår, så det ved han heller ikke. Skal hun have frokost, eller kommer hun først til aftensmaden. Og i morgen kommer Lasse og skal spise med. På et tidspunkt. Han kan ikke begynde at planlægge noget. Han kan gå ud og få slået græsset og luget i staudebedet, kan han. Det er blevet noget forsømt i den her hurlumhej, og det skal lige passe at det nu osse skal vokse ham over hovedet. Han har hverken sat syrener eller mirabeller eller pil i sin have. Og han må sørge for at det ikke sniger sig ind af sig selv.

Nu kommer vejhjælpen efter hans bil. Næsten som de vidste at nu står hendes stationcar ikke i vejen. Selvom, hvor skulle de vide det fra.

- Det ligner da ikke et almindeligt trafikuheld, siger manden der kommer med fejebladet.
- Det var en brand.
- Der har da ikke været ild i bilen.
- Nej den blev reddet. Men redningsaktionen var nok lidt voldsom.

Fejebladsmanden hiver hans stakkels bil op. Nu er den i frigear og uden trukket håndbremse, så det går let nok. Og så triller han af mod værkstedet med bilen.

H.C. arbejder videre i haven indtil han blir sulten, så går han ind. Frokosten spiser han alene, og bagefter rydder han op efter både den og morgenmaden. Det meste kan være i opvaskemaskinen, hvis han tænker sig om. Og nu skal den i hvert fald startes. Der er et par skåle han er nødt til at tage i hånden, dem var der alligevel ikke plads til i maskinen, men værre er det så heller ikke.

Så går han i haven og fortsætter hvor han slap. Han kunne godt have flyttet lidt flere stauder dengang han havde fat i dem, der er nogle flere der godt kunne deles. Men det skal han ikke gøre i juni måned, så meget ved han. Det er så varmt at han er nødt til at tage skjorten af. Og klokken fire er Ludmilla tilbage. Han hører hendes stationcar og rejser sig fra bedet.

- Så du leger osse sommer, siger hun.
- Det er jo sommer. Var det en god tur ?
- Det var lige det jeg trængte til. Og jeg havde stranden for mig selv. I det vejr.
- Folk har jo først lige fået fri.
- Sol og vand og kun en lille smule vind. Det kunne ikke være bedre.
- Var vandet koldt ?
- Det var godt nok at svømme en lille tur i. Men det var osse godt med et håndklæde når man kom op. Heldigvis havde jeg et i bilen fra dengang jeg overmattede hos Tuja.
- Du kunne godt have lånt et.
- Tak, det vidste jeg næsten godt. Men det tænkte jeg jo ikke på i morges.

- Selv tak. Men så er der noget andet jeg kom til at tænke på. Ved du hvad tid I kommer i morgen og spiser ?

Hun begynder at gå ind i huset, og han går da med.

- Mødet er allerede klokken ti. Selvom Lasse brokkede sig over at skulle så tidligt afsted fra Randers. Men ham sagføreren vil vel osse gerne holde weekend.

De er begge to på vej ud i køkkenet.

- Så vi er her vel engang mellem tolv og et, det kan ikke blive senere end det. Vi skal jo bare skrive under, men Lasse skal vel osse have forklaret hvad han skriver under på, han var jo ikke til det første møde.

H.C. skal til at forberede aftensmaden, han går ud i gangen med sin jakke, og Ludmilla går ind på sit værelse. Gæsteværelset. Når det er til frokost i morgen, så kører Lasse vel engang hen på eftermiddagen. Så det vil være smart at lave mad i dag, så der osse er til i morgen. Så behøver han ikke sidde og se på uret efter frokost.

*

Lørdag morgen starter roligt for H.C. Ludmilla kommer lidt sent ud fra værelset. Skulle han mon have vækket hende ? Hun brokker sig i hvert fald ikke over han ikke har gjort det, men hun har lidt travlt. Hun bruger godt nok nogen tid på badeværelset, men hun spiser et stykke brød og drikker en halv kop kaffe stående i køkkenet. H.C. blir altså siddende med sin morgenmad, for hans vedkommende er det anden omgang.

Ludmilla kører til mødet med unge Lund og Lasse, H.C. rydder op og gør klar til frokosten. I dagens anledning skal det være inde i stuen. Det skal anrettes, det kan ikke sættes frem i plastikpakker derinde.

Lidt over elleve ringer Ludmilla.

- Vi er allerede færdige herinde, så vi tager lige ud og køber noget tøj. Jeg skal jo have en del nyt, og Lasse skal osse have lidt.

- Og I er her stadig klokken et ?

- Eller lidt over. Tøjbutikkerne her i byen lukker vist klokken et i dag.

Det er mange år siden H.C. har bemærket noget om det. Han køber normalt ind om formiddagen og aldrig i weekenden. I hvert fald ikke tøj. Han kan godt lide når ekspedienterne har tid til at betjene ham. Men nu har han i hvert fald ikke travlt med det sidste til den frokost. Der er allerede kogt og pillet æg, sildene er klippet i passende stykker i en glasskål med friske rå løg over. Pølse og roastbeef ligger i skiver på en tallerken, han er nødt til at lægge en anden tallerken over og sætte det i køleskabet. Brødet har han heldigvis ikke pakket ud endnu, det gør han først når han ser dem i indkørslen. Men han kan godt dække bordet og sætte et par ekstra øl i køleskabet.

Halv to kommer de. De er i hver sin bil, Lasse skal jo afsted igen. H.C. synes han kan kende den bil fra deres housewarming. Det er vel Lauras. Men Ludmilla er nødt til at køre ind i carporten, så Lasse kan være i indkørslen. Hun kører forlæns ind, og det må hun jo om.

Lasse kommer først ind, Ludmilla har en del poser på bagsædet hun skal have med. Og Lasse ligner sig selv, han er ikke blevet mere jydte end han hele tiden har været.

- Hallo H.C.
- Dav Lasse.
- Hvordan går det så ?
- Det går vel. Det har været lidt hektisk.
- Jeg hører det er gået ud over din bil.

Og sådan småsnakker de. Ludmilla kommer ud i køkkenet til dem. H.C. tager brød ud af pakken og lægger det i kurven. Og så bærer de ind i stuen, Ludmilla har taget sild og æg, Lasse har tre øl og kødet, H.C. har brød og smør og fedt.

- Det er altså ikke noget særligt, siger H.C. og sætter sig.

De to andre sætter sig osse. De sidder ved siden af hinanden som dengang de var et par.

- Hvordan går det så i Randers, spørger H.C.
- Vi er ved at kigge på hus, siger Lasse.
- I Randers, udbryder Ludmilla.
- Det var noget skidt med barnet, siger H.C.
- Sådan går det. Så er det bare op på hesten igen.

Så griner Ludmilla. Hun behøver ikke sige noget, de to andre kan sagtens høre hvad hun tænker. Men så blir hun alvorlig igen.

- Men I har sgu ikke råd til at købe hus. I Randers.
- Det er heller ikke inde i byen. Det er opad mod Hvidsten.
- Hvor langt opad ?
- Otte - ni kilometer vil jeg to.
- Og hvor meget forventer du at få for brandtomten ?
- Ham Lund var da ret optimistisk.
- Han tror vi kan komme derfra uden gæld.
- Jeg har da osse andre muligheder.
- Du og dine muligheder.
- Ved I noget om hvornår I kan komme af med det, spørger H.C.

Det ved de jo ikke. Unge Lund havde da forhåbninger, men man kan aldrig vide med ejendomshandler. Nogle gange går det hurtigt, andre gange trækker det ud. Lund kender allerede en der er interesseret i området. Så måske går det hurtigt.

- Jeg tror godt det kan gå meget hurtigt, siger Lasse.

- Hvis vi ikke forlanger for meget, siger Ludmilla.
- Måske blir der endda budkrig, siger Lasse.

Det gider hun åbenbart ikke svare på. De begynder i stedet at snakke om tøj og sommervej, og Lasse siger ikke så meget mere. Så snart maden er spist skal han hjemad. Det er en lang tur, og han har været tidligt oppe. Og han skal helst ikke falde i søvn i bilen. Det synes H.C. lyder ganske fornuftigt.

Lidt i fire bryder Lasse op. Han kysser Ludmilla på kinden og giver H.C. hånden, og så er han gået. De har kun nået en øl hver, Ludmilla har endda noget tilbage i glasset.

- Jeg har lidt svært ved at blive klog på ham, siger H.C.
- Klog, siger Ludmilla. Det er ikke det rigtige ord at bruge når man taler om Lasse. Han er stadig god nok på bunden, men han vil selv helst svømme på overfladen, så der er lidt langt ned til den.

Og så snakker de ellers videre om sommervej og sommertøj og hvorfor H.C. så sjældent går i korte bukser. På et tidspunkt går han ud og opvarmer de planlagte rester af aftensmaden fra i går, mens Ludmilla rydder ud efter frokosten. Aftensmaden spiser de i køkkenet. De tager osse kaffen der. Og efter kaffen så lige en øl til hver. De kan ikke se hvilke glas fra frokostbordet der er deres, så de må tage to rene. Og så er det ved at være sengetid for H.C. Ludmilla vil igen ordne køkkenet.

- Men kan du ikke lige kigge ud og starte maskinen inden du sover, spørger hun.

Det kan han da godt. Han går på badeværelset og gør sig klar, mens hun gør køkkenet og opvaskemaskinen klar. Han har stadig alt tøjet på da han går ud for at starte den, den eneste han har taget af er sokkerne.

- Du har tandpasta i mundvigen, siger hun.

Hun er på vej ud i badeværelset. Han gnider begge mundvige med en pegefinger og tænder opvaskemaskinen. Så går han ind på sit eget værelse og lægger tøjet og går i seng. Om Ludmilla osse går i seng eller sætter sig ind i stuen, ved han ikke. Han hører ikke noget og falder let i søvn.

*

Næste morgen sover han til over otte. Det er jo søndag. Han laver kaffe, men venter med morgenmaden til Ludmilla står op. Det gør hun allerede lidt over ni.

- Og så tror jeg at det er sidste dag her, siger hun. Jeg skal jo til København i morgen, og så tager jeg det hele med i bilen der.
- Har du allerede fundet noget at bo i ?
- Nej, men jeg har talt med Tuja, og jeg kunne godt bo hos hende i nogle dage. Det er altså lettere at finde noget derinde, når man er derinde.
- Det forstår jeg. Men hvis det mislykkes, er du altid velkommen tilbage hertil.

Men stedet er forkert nu, siger hun. Og det er ikke H.C.s skyld. Ham har hun kun gode minder om, og sådan må der gerne blive ved med at være. Hvis hun bliver hængende, ender det bare med at de blir uvenner, og det kan hun ikke holde ud at tænke på.

- Jeg blir sjældent uvenner med nogen, siger H.C.

- Men du blir irriteret, og jeg kan mærke det. Der har allerede været noget. Ikke meget, men nok til at jeg kunne mærke det.

Og det har hun måske ret i.

- Men så skal vi i hvert fald markere det, siger han.

- Jeg vil gerne give en middag.

- Det gjorde du til min fødselsdag. Den glemmer jeg ikke, så du skylder ikke noget.

- Jeg køber ind til aftensmaden, og så laver vi den sammen.

- Det er søndag.

- Brugsen er åben. Hvad siger du ?

Det lyder på en måde helt rigtig. De laver det sidste måltid sammen, reservebedstefar og reservebarnebarn.

- Det kan vi godt sige. Mon ikke vi kan enes i et køkken.

- Vi bider tænderne sammen. Jeg går lige ind og tager noget tøj på, så kører jeg ind og handler.

Hun har siddet og spist morgenmad i en lang T-shirt og bare ben. Det er jo en slags sommer, så det har han ikke lagt mærke til. Han går ind i stuen, og Ludmilla går ind på gæsteværelset.

Lidt efter kommer hun ind i stuen og er klar til at køre i brugsen.

- Jeg står lige og ser på jeres syrener, siger han. De blomstrer ret flot lige nu.

Hun kigger hurtigt derned.

- De er jo ikke engang blå, siger hun. De er fiselilla.

Så går hun ud og kører. Men hun kommer jo tilbage med indkøbene. Og så skal de lave mad sammen.

. * .